

Απόστολος Πιερρής

REJUVENATIO MUNDI

Η ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΕΠΟΧΗ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ

Η Κατάρρευση του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού

και

το Ιστορικό Νόημα των Αμερικανικών Εκλογών.

Οι Περιπέτειες της Ηγεμονίας,

η Σύγκρουση Δύο Αρχών και η Τελική Κατάληξη.

Το Παράδειγμα της Ρώμης

29 Δεκεμβρίου 2020

Ο ρυθμός του χρόνου είναι περιοδικός. Ό,τι υπάρχει στον χρόνο ακολουθεί τον τετραμερή κύκλο του ενιαυτού, φύεται, ανθίζει, καρπίζει, φθίνει και πεθαίνει, αναφυόμενο σε νέα σύλληψη, κατά τις εποχιακές φάσεις του χειμώνα, της άνοιξης, του θέρους, του φθινοπώρου, και πάλι του χειμώνα.

Το ίδιο και οι πολιτισμοί ως ιστορικά φαινόμενα. Έτσι και ο Ευρωπαϊκός. Γεννήθηκε μετά την πτώση του Δυτικού τμήματος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, παρήκμασε τους δυο τελευταίους αιώνες, και τώρα πεθαίνει. Ο ορυμαγδός της δυσθανασίας του είναι εφιαλτικός. Το Ευρωπαϊκό σύστημα καταρρέει με ανατριχιαστικό πάταγο. Η μισαλλοδοξία της πιο «διαφωτισμένης» χώρας του κοσμικού κράτους είναι απλά ενδεικτική βαθύτερων αιτίων.

Η Ευρώπη είχε άσχημα γερατειά, γιατί δεν απήλαυσε όμορφα νιάτα. Πολιτισμένη ύπαρξη για την Ευρωπαϊκή ψυχή είναι πάντα θέμα τεχνητότητας, μιας καταπίεσης της φυσικότητας. Η νεότητα και ανδρότητα του Ευρωπαίου σχιζοφρενιζόταν από μια αγεφύρωτη βιωματική εναντιότητα (εκφραζόμενη με πολυποίκιλους πολιτισμικούς και ιστορικούς τρόπους) μεταξύ καταγωγής και προσανατολισμού, μεταξύ υπεράλπειου βορρά και μεσογειακού νότου, μεταξύ Υποκειμένου κλεισμένου στον εαυτό του και Πνευματικού Σώματος ανοιγόμενου στο Πάν.

Η Ευρωπαϊκή ταυτότητα περι-ορίζεται μεταφυσικά σε ένα Αφ-ίστασθαι από το Είμαι, και σε αυτήν την υπαρξιακή από-σταση συνίσταται η Βούληση του Υποκειμένου, το αρχέγονο σύμβολο του Ευρωπαϊσμού, άσκοπη Βούληση για Δύναμη άνευ ουσίας, και μάλλον στείρα Δύναμη για Βούληση χωρίς «τέλος».

Αλλά ταυτόχρονα με την σύλληψή του ως Αφίστασθαι από το Είμαι, το Ευρωπαϊκό (κατά βάση Τευτονικό) Υποκείμενο διακατέχεται από σφοδρή έλξη προς το Είμαι, γοητεύεται ακατάσχετα από την τελειότητα του όντος, πάσχει παράφορο έρωτα του Κάλλους.

Υπό το κράτος των δυο αντίθετων δυνάμεων του Αφίστασθαι από το Είμαι και του Ταυτίζεσθαι προς την Τελειότητα του Είμαι, στρεβλούμενο και βασανιζόμενο στην προσπάθεια να τηρήσει την απόσταση της ανεξαρτησίας του μέσα στην αναρπάζουσα μαγεία του κλασσικού «θαύματος», το Ευρωπαϊκό πνεύμα υποφέρει το μαρτύριο τα υπαρξιακής αγωνίας του διαμελισμού. Κραυγές οδύνης είναι η αλλοιοσιτιά του Γοτθικού, και η κραιπάλη του Μπαρόκ, και οι συναισθηματικοί ωκεανοί πάθους του Ρομαντισμού, και η σφαδάζουσα, ακαταλάγιαστη ταραχή του Μοντερνισμού.

Έχοντας άσχημη ακμή και παλαβή παρακμή, περνάει πλέον και κακό θάνατο, με ένα κρεσέντο απανθρωπισμού υπό την σημαία θλιβερού «ορθολογισμού» και απλοϊκού επιστημονισμού. **Ο τεχνολογικός πολιτισμός εγκλώβισε τον άνθρωπο σε ένα ανίερο παιχνίδι τεχνητότητας που αποτελεί ύβρη κατά του Θεού και απαξίωση της φύσης του όντος. Το Υποκείμενο πληρώνει τώρα την αμαρτία του να στηθεί εκτός του Είμαι, του να βιώνει το ον ως αντικείμενο και το γεγονός χωρίς εγγενή αξία.** Από την τραγωδία της φρίκης των Παγκόσμιων Πολέμων του 20^{ου} αιώνα για την Γερμανική προσπάθεια βίαιης ανανέωσης του θνήσκοντος Ευρωπαϊκού πολιτισμού, και από το δράμα του Ψυχρού Πολέμου, έχουμε περάσει στην κωμωδία του «αόρατου εχθρού», στην υστερία του Ιού ή των Εξωγήινων – το ίδιο κάνει στο πεδίο της εικονικής πραγματικότητας που βρισκόμαστε.

Ζούμε μια κοσμοϊστορική εποχή Μεταβολών. Το Παλιό παρέρχεται, αλλά έχει αφήσει την σκιά του. Το Νέο προσέρχεται, αλλά δεν έχει ακόμη φανερώσει τις χαρακτηριστικές δομές που το εκφράζουν.

Έχουμε όμως τα δεδομένα της προηγούμενης μεγαϊστορικής περιόδου για να καθοδηγηθούμε στην νοηματοδοσία του παρόντος και στην πρόβλεψη του μέλλοντος.

Προς το τέλος της δεύτερης χιλιετίας π. Χ. το σύστημα ισορροπίας δυνάμεων που ίσχυε καταρρέει, γιατί έχει εξαντλήσει την προσφορά του στην διαδικασία ολοκλήρωσης της ανθρωπίνης φύσης στην ιστορία και στην αποκάλυψη του νοήματος της ύπαρξης. Ο άνθρωπος χρειάζεται πλέον την τρίτη και τελική νοηματοδοτική Επανάσταση. Από το στρώμα καταστροφής αρχίζει τότε το θεμελιώδες ιστορικό φαινόμενο του αρχαίου κλασσικού Ελληνισμού. Οι 4 εποχές του σηματοδοτούνται από την Γεωμετρική (χειμώνας), την Αρχαϊκή (άνοιξη), την κυρίως Κλασσική (καλοκαίρι) και την Ελληνιστική (φθινόπωρο) φάση. Η περίοδος κατέληξε, μετά 1100 περίπου χρόνια από της ενάρξεώς της με την Κάθοδο των Δωριέων, στην Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Η Ρώμη βρίσκεται στα κράσπεδα του κεντρικού συστήματος της ιστορίας κατά την πρώτη χιλιετία π. Χ., ακόμη και στο περιθώριο του Ιταλικού τοπικού πεδίου. Ο ιδεολογικός συστατικός της μύθος ανάγει την καταγωγή της στην μετατρωϊκή εποχή (Αινείας), συγχρονίζοντάς την έτσι με την έναρξη της Ελληνικής ιστορικής φάσης (Κάθοδος των Δωριέων), με γενεαλογία όμως από την αντίπαλη μεριά, την Τροία, και υπό την προστασία της Αφροδίτης (αντί του Δωρικού Απόλλωνα). Η έμφαση σε αυτήν την διάσταση είναι όμως υστερώτερη και περισσότερο «κατασκευασμένη». Απηχεί πάντως κάτι πραγματικότερο, όπως εμφανίζεται από την ανατολική καταγωγή των Ετρούσκων.

Η Ρώμη αναδύεται πάντως πραγματολογικά ως συγκεκριμένη πραγματικότητα κατά τον 8^ο π. Χ. αιώνα, στα τοπολογικά και πολιτισμικά όρια των Λατίνων, Ετρούσκων και άλλων Ιταλικών φύλων. Όλα αυτά τα φύλα ανήκουν στην μεγάλη ομοεθνία των Πελασγών, εγχώριων φυλών που κατελάμβαναν με διαφορετικά κατά τόπους και χρόνους ονόματα την δυτική Μ. Ασία, κυρίως Ελλάδα, κεντρική και νότια Ιταλία. Από την Πελασγική αυτή παμφυλία (πιθανώτατα σχετιζόμενη προς τους «Λαούς της Θάλασσας» των Αιγυπτιακών πηγών), φύτεωσαν σαν από ρίζα, συνελήφθησαν και γεννήθηκαν, ξεπήδησαν («έθοραν» - διάφορες έννοιες για να εκφρασθεί ένα ολωσδιόλου ιδιαίτερο ιστορικό φαινόμενο εστιακής μετάλλαξης ενός κοινού σε κάτι μοναδικό), **δυο μέγιστα φαινόμενα κομβικής σημασίας για την πραγμάτωση της ανθρωπίνης ιδέας: το Δωρικό πνεύμα και η Σπάρτη** αφ' ενός, η **οικουμενική κοινωνία και η Ρώμη** αφ' ετέρου, η ανθρωπίνη τελείωση και ο **άξονας της ιστορίας από την μια μεριά, η σταθερή ανθρωπίνη συμβίωση και η διάρθρωσή της περί τον άξονα από την άλλη.**

Όπως ανέλυσε ο Πολύβιος δύο είναι τα αρχετυπικά συστήματα φυσικής μονιμότητας στην ιστορία. Για το «τέλος» της ανθρωπίνης υπαρξής, για την απόλυτη τελειότητα της ανθρωπίνης φύσης – Σπάρτη. Για την αगाστή συνύπαρξη και συνδιάταξη της ανθρωπίνης διαφορετικότητας υπό όλες τις διαστάσεις σε σταθερές μείζονες, γιγαντιαίες, με τάση να γίνουν παγκόσμιες, ολοκληρώσεις υπό συνθήκες γαλήνευσης της ανθρωπίνης ταραχής και δομές μεγιστοποίησης του ανθρωπίνου αποτελέσματος – Ρώμη.

Και οι δύο ιδεατές αυτές πραγματικότητες ξεκίνησαν σε περιθωριακά σημεία της Πελασγικής ζώνης και έκκεντρους τόπους του μεγάλου και κεντρικού γεωπολιτικού πεδίου της ιστορίας που εκτείνεται από τον μυχό της Αδριατικής στον Περσικό κόλπο, και από τον Κάυκασο στην Λιβυκή έρημο.

Προηγήθηκε η εμπέδωση της Ιδέας της τελειότητας στην Σπάρτη. Άρχισε περί το 1100 π. Χ. με την Κάθοδο των Δωριέων και την εγκατάστασή τους στην Λακωνική, αλλά την ταυτότητα του το φαινόμενο πραγμάτωσε καταφάσκοντας την ουσία του και βρίσκοντας τις δομές που την εκφράζουν, με την Λυκούργεια μεταρρύθμιση στο δεύτερο μισό του 9^{ου} αιώνα. Η Ρώμη αρχίζει το πρώτο μισό του 8^{ου} αιώνα, όταν αποκτούν πλέον βέβαια και σαφή μορφή οι χαρακτηριστικές δομές του κλασσικού Ελληνισμού (Δωρικού στην ουσία του) και ορίζεται η ταυτότητα της φυσιογνωμίας του.

Η λύκαινα του Ρωμύλου και Ρώμου, τα Lupercalia, οι Αρκαδικές παραδόσεις για το Palatium, ο προϊδεασμός για τον όρο και τα όρια (limes πόλεος, τέμενος, templum), η πολυδύναμη σημαντική του λύκου και φωτός, lupus και lux, όπως εκφράζεται αρχέγονα στην Πελασγική ρίζα της Αρκαδικής Παρρασίας, στο Λύκαιο όρος, τις ιερουργίες, τα σύμβολα και τους μύθους του – όλα δείχνουν στο Πελασγικό υπόστρωμα της Ρώμης. **Ταυτόχρονα όμως συμβαίνει μια ιδιαιτερότητα στην Λατινική καταγωγή της Ρώμης. Σκληροτράχηλοι και απόκληροι, ατίθασοι και αχαλίνωτοι την συγκροτούν. Αρπαγές των Σαβίνων κορών και γυναικών την πολλαπλασιάζουν. Το περιθώριο του περιθωρίου. Η Βία της απόλυτης, της φυσικής Ελευθερίας που μόνος περιορισμός της είναι η Υπερηφάνειά της, η αδιαπραγμάτευτη Τιμή της Αυθυπαρξίας της. Γνήσια ελευθερία είναι του πραγματικά ανεξάρτητου, και τέτοιος είναι αυτός που δεν χρειάζεται τον άλλο, και δεν έχει ανάγκη τον άλλο αυτός που είναι ολόκληρος χωρίς ελλείψεις. Η αληθινή ανεξαρτησία θεμελιώνεται στην αυτοτέλεια.**

Έτσι αρχίζουν τα Μεγάλα. Με την βία της βεβαιότητας, την θαυμαστή έπαρση της ολοκληρίας, και την αγερωχία του προφανούς πεπρωμένου. Έτσι και οι Δωρικές αδέσποτες ορεσίβιες ορδές του Απόλλωνα με το φαλλικό όραμά τους.

Έτσι και οι Καουμπόηδες του Far West, των πεδιάδων χωρίς ορίζοντες, στα βοσκοτόπια της «Βαθείας Αμερικής» που δεν θέλουν όρια για τα κοπάδια, που καλούν για πιο πέρα, - το πνεύμα που εκφράζει και υμνεί ο μεγάλος Αμερικανός ποιητής Walt Whitman. Είναι η ίδια γενική πνοή και στις τρεις κοσμοϊστορικές περιπτώσεις Σπάρτης, Ρώμης, Αμερικής: τα Παλληκάρια και η Συν-τροφικότητά τους, οι Σπαρτιατικές αγέλες των Ομοίων. Η απόλυτη Ελευθερία έχει την δική της Τάξη, τον Νόμο της Ομοιότητας. Η συντροφικότητα των αδέσποτων παλληκαριών συνίσταται στην συμ-μετοχή τους στην ίδια Ιδέα: η ενότητα της ιδέας συνέχει τις ανεξάρτητες πραγματώσεις της στα όμοια άτομα. Το όμοιο έλκει το όμοιο γιατί ταιριάζει με αυτό κατὰ την απόλυτη αρμονία της συν-ταύτισης.

*

[Απικαλυπτικά χαρακτηριστικό του Αμερικανικού πνεύματος είναι το ακόλουθο ποίημα, από την συλλογή Leaves of Grass, που ο Whitman δούλεψε όλη του την ζωή – πρώτη περιορισμένη έκδοση το 1855 (στην οποία δεν περιλαμβάνεται ακόμη το συγκεκριμένο ποίημα), τελευταία λίγο πριν πεθάνει ο ποιητής (η αποκαλούμενη deathbed edition, 1892). Το ποίημα είναι ταυτόχρονα αυτοβιογραφικό και εθνικό – ο ποιητής μιλάει εξ ονόματος του λαού του για την πολιτισμική ταυτότητα τους. Και ο τίτλος, μερική επανάληψη του πρώτου στίχου, προϊδεάζει για την επιθετική απολογία του συνολικού τόνου.

I Hear It Was Charged Against Me

*I hear it was charged against me that I sought to destroy
institutions,
But really I am neither for nor against institutions;
(What indeed have I in common with them?—Or what with
the destruction of them?)
Only I will establish in the Mannahatta, and in every city of
these States inland and seaboard,
And in the fields and woods, and above every keel little or
large, that dents the water,
Without edifices, or rules, or trustees, or any argument,
The institution of the dear love of comrades.]*

Στην αρχή κάθε μεγάλου στην ιστορία βρίσκονται Παλληγκάρια και η Συντροφικότητά τους. Ο άναξ πρωθήβης Απόλλων ανα-νεώνει το γέραςμα του χρόνου και έτσι συνέχει την διάρκειά του μη αφήνοντάς την να αποσυντεθεί στο μηδέν. Βασιλεύει στον Χρόνο εξ Αιωνιότητας. Σε κρίσιμες στιγμές, όταν ο Χρόνος πεθαίνει και η Διάρκεια διαλύεται, στις παρακμές πολιτισμικών φάσεων, εμφυτεύει Νεότητα στον κόσμο, στέλνει τους Κούρους του για να βιάσουν τον Κόσμο εις Ανανέωση. Και έτσι αρχίζει νέα περίοδος, και ο χρόνος συνεχίζει να ρέει.

Οι Δωρικοί Κουρήτες της Σπάρτης είχαν για συνεκτική ιδέα της ομοιοτήτάς τους, για βιωματικό άξονα της παλληγκαρήσιας συντροφικότητάς τους, την τελειότητα της ανθρωπίνης ύπαρξης στην άρρηκτη ταυτότητα σώματος και πνεύματος, την Ιδέα του Κάλλους, την υπέρτατη αλήθεια της ομορφιάς. Τους συνέπαιρνε και συνέγειρε η Τελικότητα της Τελειότητας, το Τέλος της Μορφής. Το «έκδηλο πεπρωμένο» τους έλαμψε εν τέλει στο Κλασσικό Θάυμα, τον πολιτισμικό άξονα της ιστορίας.

Η Ρωμαϊκή Juventus είχε νοσηματοδοτικό σκοπό ακριβώς την ρώμη, την Ιδέα της Δύναμης ως ενεργού δρώμενου αποτελεσματικότητας στον χρόνο. Βίωναν πάνω από όλα την Δύναμη για Επιτυχία – αυτή είναι η σημασία της τελετουργίας του Ρωμαϊκού Θριάμβου. Και έτσι οι ρωμαίοι ατάσθαλοι ανέπτυξαν τις βασικές Ρωμαϊκές αξίες του νόμου και τάξης, της εμπιστοσύνης, της πειθαρχίας. Και στήθηκε η Ρωμαϊκή Ηγεμονία, και οικοδομήθηκε η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, μοναδικό επίτευγμα (άνευ προηγούμενου και, μέχρι στιγμής, επομένου) μεγαϊστορικής σύννευσης της ανθρωπίνης τοπολογικής και φυλετικής διαφορετικότητας σε μια σταθερή συγκρότηση πολλαπλασιαστική της δραστηριότητας, μεγιστοποιητική της ενέργειας και γαληνευτική του ψυχισμού, σε πρακτικά οικουμενική κλίμακα.

Και ποιο είναι το συστατικό βίωμα των Cowboys των ανοικτών οριζόντων, ποια είναι η λαχτάρα της ψυχής της Deep America; Αυτό θα καθορίσει

τελικά τις εξελίξεις στις ΗΠΑ – όχι τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, ούτε οι Πλατφόρμες Κοινωνικής Δικτύωσης, ούτε οι πολιτικές διαδικασίες και αποφάσεις, ούτε καν οι Εκλογές.

Στην αρχή κάθε ιστορικής διαδρομής για κάτι μεγάλο ανακαλύπτουμε αγέλες από Κουρήτες που δονούνται από μια μοναδική συναρπαστική ιδέα. Για να επιτευχθεί όμως το μεγαλείο, για να πραγματοποιηθεί πλήρως η ιδέα, χρειάζεται η ορδή των συντρόφων παλληκαριών να μεταλλαχθεί σε οργανωμένη πολυδιάστατη κοινωνία. Και εδώ αναδύεται το δεύτερο χαρακτηριστικό προαπαιτούμενο στην πορεία προς το μεγάλο. Οι διαρθρωτικές δομές κοινωνικότητας που αναπτύσσονται προς εξυπηρέτηση του προφανούς πεπρωμένου είναι απολύτως ιδιάζουσες στην προκείμενη ομάδα. Όπως παρατηρεί emphaticά ο Ξενοφών για την περίπτωση της Σπάρτης, όχι μόνο οι δομές είναι διαφορετικές από τις αντίστοιχες των άλλων ανθρώπων αλλά, στα βασικά ιδίως, και αντίθετες. Υπάρχει μια ιδιαιτερότητα στον τρόπο ζωής και την θεσμική δόμηση που αρμόζει στην μοναδικότητα της «αποστολής». Η ιστορία σηματοδοτεί το Μεγάλο με μια προοδοποιούσα «παραξενιά».

Στην Σπάρτη η δομική ιδιαιτερότητα που μορφοποιεί το δεσπόζον Δωρικό βίωμα ευνοώντας την άνθισή του συγκεκριμενοποιείται στο σύστημα του Λυκούργου κατά το δεύτερο μισό του 9^{ου} π. Χ. αιώνα (περί το 820 π. Χ.). Από τότε, και μετά ένα προηγούμενο διάστημα τετάρτου περίπου χιλιετίας όπου η Σπάρτη είναι καθηλωμένη μεταξύ αγέλης και κοινωνίας, η πόλη απογειούται πολιτιστικά, πολιτικά, στρατιωτικά, κυριαρχικά. Σε ένα δεύτερο τέταρτο της χιλιετίας (~ 820 – 556 π. Χ., εφορεία του Χίλωνος) η Σπάρτη επιτυγχάνει το «τέλος» της, πραγματώνει την ιδέα της: η τελειότητα της ανθρώπινης ύπαρξης καθίσταται πραγματικότητα – το Κάλλος αποτελεί την απόλυτη απο-κάλυψη του Απόλυτου Είναι στο Φαίνεσθαι.

Ανάλογες οι αντιστοιχίες στην Ρώμη. Από την ίδρυσή της προς τα μέσα του 8^{ου} αιώνα π. Χ. μέχρι την έναρξη της ιδιοθέσμισής της περί το 500 π. Χ. έχουμε το τέταρτο της χιλιετίας που δαπανάται σε δοκιμές αφομοίωσης και

σταθεροποίησης. (753 π. Χ. ίδρυση Ρώμης – 509 π. Χ. κατάργηση βασιλείας, πρώτοι ύπατοι). Από τότε που βρίσκει και συγκροτεί το σύστημα που της ταιριάζει, μέχρι την επίτευξη του προφανούς πεπρωμένου της, την πραγμάτωση της ιδέας της Επιτυχούς Δύναμης, την παγκόσμιο (για τον γνωστό πολιτισμένο κόσμο) Ηγεμονία, μεσολαβούν άλλα περίπου 250 χρόνια, κάτι παραπάνω θεωρώντας με τον Πολύβιο την τελική νίκη της επί της Μακεδονίας και της Καρχηδόνας ως αποφασιστικό σημείο καμπής της ιστορίας (167 π. Χ.).

Ο μεγάλος Μεγαλοπολίτης ιστορικός γράφει την ιστορία του για να εξηγήσει πως η Ρώμη από τα έσχατα και κατώτερα περιθώρια του συστήματος ισχύος του Ελληνιστικού Κόσμου έφθασε μέσα σε 53 χρόνια (220 – 167 π. Χ.) στην κορυφή της ηγεμονικής περιωπής του. Και η ανάλυσή του αποδίδει το γεωπολιτικό αυτό θαύμα στο Ρωμαϊκό αξιακό, θεσμικό και πολιτειακό σύστημα, στον ιδιαίτερο Ρωμαϊκό «τρόπο». **Είναι ακριβώς το ότι η Ρώμη βρήκε τον εαυτό της δημιουργώντας το σύστημα που βέλτιστα ταίριαζε στον χαρακτήρα του λαού της, και άριστα μορφοποιούσε το συστατικό του βίωμα, την απόλυτη «πίστη» του, - είναι αυτό το γεγονός στην αρχή και πρώιμη φάση της δεύτερης περιόδου της ιστορίας της, στην έναρξη της διαδικασίας αυτοπραγμάτωσής της και επίτευξης του σκοπού της ως φορέως «πρόδηλου πεπρωμένου», που οδηγεί στο γεωπολιτικό θαύμα κατά το τέλος αυτής της περιόδου. Η ιδιαιτερότητα της θέσμησης είναι η αιτία της μοναδικότητας του αποτελέσματος.**

Υφίσταται μια αξιοσημείωτη ομοιότητα μεταξύ των πολιτειακών συστημάτων Σπάρτης και Ρώμης. Και τα δυο, πρώτον, παραδειγματίζουν την θεωρία της Μεικτής Πολιτείας. Το βέλτιστο σύστημα είναι εκείνο που εμπεριέχει και συανρμόζει τις τρεις θεμελιώδεις αρχές πολιτικής οργάνωσης μιας κοινωνίας, αποτελεσματικότητα (συγκέντρωση εξουσίας στην διοίκηση, αρχοντία), αριστεία (οι καλύτεροι που είναι ολιγώτεροι) και λαϊκή κυριαρχία (ορθοκρισία και ορθογνωμία των Μεγάλων Αριθμών στους οποίους τα ιδιάζοντα υποκειμενικά σφάλματα αλληλοεξουδετερώνονται αναδεικνυομένου του μέτρου του μέσου όρου σε μια κοινή ή πλειοψηφούσα γνώμη). Έτσι και στις δυο περιπτώσεις υπάρχουν οι κορυφαίοι άρχοντες (βασιλείς και ύπατοι αντίστοιχα), οι άριστοι ολίγοι (Γερουσία και Σύγκλητος), οι επίτροποι του λαού (Έφοροι και Δήμαρχοι) και οι σύνοδοι του λαού (Απέλλα και Populus Romanus σε comitia). Επίσης και στις δυο περιπτώσεις συμβαίνει η μέγιστη «παραξενιά»: η ανώτατη αρχοντία δεν ενσωματώνεται σε ένα αλλά σε δυο πρόσωπα (δυο βασιλείς στην Σπάρτη, δύο ύπατοι στην Ρώμη).

Φυσικά στην γενική ομοιότητα διακρίνονται ουσιώδεις ειδικές διαφορές. Οι βασιλείς στην Σπάρτη είναι κληρονομικοί (Ηράκλειον σπέρμα), περισσότερο στρατιωτικοί ηγέτες, με περιορισμένη πολιτική δικαιοδοσία αλλά μεγάλο κύρος. Οι ύπατοι της Ρώμης είναι ενιαύσιοι, οριζόμενοι από την Σύγκλητο, πολιτικοί άρχοντες με στρατιωτική εξουσία. Η Γερουσία της Σπάρτης αποτελείται από πολίτες (Ομοίους) γέροντες (άνω των 60 ετών), εκλεγόμενους από την Απέλλα (συνέλευση των πολιτών υπό την εποπτεία του Απόλλωνος) εφ' όρου ζωής. Η Σύγκλητος συνίσταται από πατριίους, την ολιγαρχία του γένους, δια βίου. Μόνο οι 5 Έφοροι της Σπάρτης και οι 10 Δήμαρχοι της Ρώμης έχουν ίδια δομή, εκλέγονται από τον λαό για ενιαύσιο θητεία, **αλλά** **πάλι** διαφέρουν ουσιαστικά γιατί ενώ στην Ρώμη οι Δήμαρχοι ορίζονται κατά φυλές και λειτουργούν για την προβολή της κοινής γνώμης και την προστασία των συμφερόντων του λαού απέναντι στα «δόγματα» της Συγκλήτου και την «τάξη» των Πατρικίων, οι Έφοροι αντιστοιχούν στα τοπικά διαμερίσματα της Σπάρτης, εκφράζουν δε την ίδια ιδεολογία των Ομοίων, όπως η Γερουσία και οι Βασιλείς, αφού στην Δωρική πεμπτουσία δεν υπάρχει κοινωνικοοικονομική διαστρωμάτωση σε ευγενείς και πληβείους, ούτε πολιτειακή και πολιτική σε **Senatus και Populus Romanus**. Έτσι οι Δήμαρχοι στην Ρώμη έχουν δικαίωμα αρνησικυρίας κατά αποφάσεων και διαδικασιών προερχομένων από την Σύγκλητο και τους άρχοντες. Ενώ την δύναμη του veto στην Σπάρτη, περιορισμένη και αμφίστομη, έχει η Γερουσία και οι Βασιλείς κατά αποφάσεων της Απέλλας που παραμορφώνουν το νόημα της πρότασης των βουλευόντων (βασιλέων μετά των Γερόντων) με τροπολογίες αλλοιωτικές της στόχευσής της.

Οι Έφοροι αναδεικνύονται σε κεντρικό πολιτειακό όργανο της Σπάρτης βασικά για ένα διττό λόγο και σκοπό. **Αφ' ενός η διάθεση της Σπάρτης να «σταματήσει» τον χρόνο στην «ώρα» της νεανικής ακμής της, να «παγώσει» την τέλεια μορφή της ώστε να ματαιώσει την φθορά του χρόνου,** - και **αφ' ετέρου η ιστορική εμπλοκή της Σπάρτης με την φυσική τάση για ηγεμονία και «αυτοκρατορία», η συμπλοκή της αρχής της αιώνιας τελειότητας ως απόλυτης προτεραιότητας με τις δομές της αποτελεσματικής διαχείρισης των αναγκών του χρόνου σε μεγαλογεωπολιτικές ολοκληρώσεις, -- η ταυτόχρονη συνέργεια των δυο αυτών παραμέτρων προκάλεσε την απαίτηση για μια μικρή, στιβαρή, λαϊκή, σκληρή, διοικητική επιτροπεία, ένα πρώτο είδος εκλεγμένης Κυβέρνησης της Πολιτείας, έναντι τόσο της ιερής υπεροχής της βασιλείας όσο και του πειστικού κύρους της γεροντείας. Οι Δήμαρχοι αποτελούν βασικά ελεγκτικό μηχανισμό της εξουσίας που δεν ανήκει στον λαό, και**

έχουν αρνητικό ισχυρό όπλο το δικαίωμα αρνησικυρίας, οι Έφοροι είναι κύριος αποφασιστικός διοικητικός θεσμός των πολιτών τους οποίους θετικά εκπροσωπούν.

Η γενική ομοιότητα των δύο πολιτειακών συστημάτων συνίσταται στον «μεικτό» χαρακτήρα τους, στην σύζευξη εντός τους των θεμελιωδών αρχών και των τριών βασικών τύπων πολιτευμάτων. Αυτό θα προκαλούσε εξαιρετική δυσκολία λειτουργίας τους για την μέση και κοινή κοινωνική πραγματικότητα ως επί το πλείστον, οπότε θα δρούσε διαλυτικά για την συνοχή μιας κοινωνίας ως πολιτικής οντότητας. **Αλλά υπό συνθήκες λαών με «προφανές πεπρωμένο» για κάτι μεγάλο, η συνύπαρξη των τριών διαφορετικών αρχών καθίσταται εναρμονισμός τους, που αποτρέπει τον εκφυλισμό της κάθε μιας αρχής προς την οικεία εκτροπή της, και έτσι επιτρέπει και καλλιεργεί την μέγιστη ελευθερία του ανθρώπου από τον καταναγκασμό τη εξουσίας.**

Επί πλέον, οι συγκεκριμένες δομές της εξουσίας σε τέτοια κατάσταση, αντιστοιχούν στην χαρακτηριστική ιδιοταυτότητα της κοινωνίας του λαού, όπως αυτή ορίζεται από το συστατικό βίωμά του και το έσχατο «τέλος» του. **Η ουσιώδης δηλαδή ειδοποιός διαφορά των συστημάτων Σπάρτης και Ρώμης ανάγεται στην διαφορά των ιδεωδών των, από την μια της ανθρώπινης τελειότητας, του Κάλλους, από την άλλη της αποτελεσματικής δύναμης, της θριαμβικής Νίκης.**

Για αυτό στην Σπάρτη το πολιτειακό σύστημα είναι άτυπο (το «Σύνταγμα», η Μεγάλη Ρήτρα του Λυκούργου, είναι 4-5 αράδες όλο και όλο, το συντομότερο γραπτό πολιτειακό κείμενο της ιστορίας), δίνει το πνεύμα και την ουσία των δομών πολιτικής εξουσίας χωρίς την λεπτομέρεια της εξειδίκευσης και της εφαρμογής των, στερείται σκληρών διαδικαστικών κανόνων ιδίως σε περιπτώσεις εμπλοκής επικαλυπτόμενων δικαιοδοσιών (η πρώτη και μοναδική Τροποποίηση της Μεγάλης Ρήτρας αφήνει άλυτο το πρόβλημα διάστασης μεταξύ Γερουσίας, Βασιλέων και Απέλλας), είναι σε ουσιώδη του σημεία άγραφο και εθιμικό (η άνοδος της Εφορείας σε κεντρική πολιτειακή αρχή δεν καταγράφεται σε καμιά ρητή τροποποίηση της μεγάλης Ρήτρας, ούτε η δικαιοδοσία των Εφόρων ορίζεται σαφώς), και δεν ενσωματώνεται σε ένα γενικό πλαίσιο Δικαίου με καθωρισμένους τρόπους απονομής του. Μια από τις Μικρές Ρήτρες του Λυκούργου θεσμοθετούσε τον Τρόπο Ζωής και τις Δομές του Βίου ως Νόμο και απέκλειε τους γραπτούς νόμους από το Σπαρτιατικό σύστημα.

Η Λακεδαιμόνια Τάξη της κοινωνίας, ο Δωρικός «Κόσμος» της Ελληνικής πόλης, συνίσταται σε εκείνη την μορφή της ανθρώπινης συνύπαρξης και σε εκείνο τον ρυθμό της ανθρώπινης δραστηριότητας, που εκφράζει το συστατικό βίωμα του ιδιαίτερου λαού και ευοδώνει την πραγμάτωση της χαρακτηριστικής και ιδιόζουσας Ιδέας του στον καθένα, της ιδέας της απτής τελειότητας. Ο Σπαρτιάτης Όμοιος δεν υπακούει ούτε στον Νόμο ούτε στον Άρχοντα, γιατί Νόμος είναι ακριβώς ο ιδιαίτερος Τρόπος ζωής του, το νόημα της ύπαρξής του και οι αξίες του, Άρχοντες δε είναι οι θεματοφύλακες αυτού ακριβώς του ιδιαίτερου και ιδιόζοντος τρόπου και αξιακού συστήματος, πράγμα που εξασφαλίζεται επί πλέον με τα checks and balances μεταξύ των εξουσιών που το Μεικτό πολιτειακό σύστημα περιλαμβάνει και καλλιεργεί. (Ο Πλούταρχος δια μακρών αναλύει υπ' αυτό το πνεύμα την περιβόητη αν και υποτιθέμενη και παρανοημένη και παρεξηγημένη Λακεδαιμόνια νομιμοφροσύνη και πειθαρχία).

Η «πνευματική» και εξιδιάζουσα φύση του Σπαρτιατικού πολιτειακού και δικαιοῦ μοντέλου, με την εμφαντική και εσκεμμένη απουσία αυστηρών εξειδικευτικών ερμηνειών και σκληρών κανόνων εφαρμογής, αρμόζει επακριβώς και ευνοεί την πραγματοποίηση του Δωρικού Ιδεώδους της ανθρώπινης τελειότητας. Ο Σπαρτιάτης δεν ευκαιρεί να ασχολείται με οτιδήποτε άλλο εκτός της αριστείας του, του προσωπικού «τέλους» του, της τέλειαν ανθρωπότητάς του κατά σώμα και πνεύμα στην απόλυτη ενότητά τους όπου Σοφία είναι η ωρίμανση του Κάλλους, Νους το μορφολογικό Κάλλος του πνεύματος, όπως και Κάλλος είναι η οντολογική Αλήθεια του σώματος. Με τέτοια μεγαλεία στον σκοπό του, ο Όμοιος πολίτης επιζητεί ένα σύστημα που θα αυτοματίζεται για την ησυχία του με ελάχιστη απασχόλησή του, και αυτή υπό όρους που θα τονίζουν τον αξιωματικό προσανατολισμό του (τα συσσίτια ως «συντροφικές» αγέλων του Απόλλωνα, η Απέλλα ως Απολλώνια συνέλευση πολιτών – Απολλώνων Ομοίων). Και αυτό ακριβώς του βρήκε ο Λυκούργος – λατρεύμενος στην Σπάρτη ως θεός για το μοναδικό επίτευγμά του, -- και λίγη τιμή του αποδίδουν σχολιάζει υπερτονίζοντας ο Αριστοτέλης.

Άλλως στην Ρώμη, λόγω του άλλου αξονικού σκοπού. Η έμφαση εδώ πέφτει στην αποφασιστικότητα. Για την επιτυχή δράση στον χρόνο, για την ιδέα της αποτελεσματικότητας της δύναμης, χρειάζεται πρωτίστως σίγουρος μηχανισμός λήψης αναντίρρητης δυναμικής απόφασης. Εκεί το πνεύμα καθοδηγεί την εφαρμογή του κανόνα ορθότητας, αφήνοντας έκθετη κάθε τυπική συμμόρφωση προς την ουσία του σε στρεβλή εφαρμογή του,

έκθετη στην απόρριψη της κοινής γνώμης. Εδώ τα πράγματα πρέπει να λήγουν, με δεδομένη διαδικασία και σε ωρισμένο χρόνο, οριστικά και αμετάκλητα, και γι αυτό ο κανόνας χρειάζεται να περιλαμβάνει την μέθοδο εφαρμογής του, ώστε ο τύπος να εξασφαλίζει την ουσία του κρινόμενου ζητήματος. Εκεί δεσπόζει η γυμνή, απροσποίητη αλήθεια, - εδώ τυραννεί η διαδικασία και τα πρωτόκολλα. Εκεί διεγείρει η αριστεία και συγκρατεί η αιδώς, - εδώ ωθεί η τιμή (honos) και εμποδίζει ο νόμος.

Κατάλληλο όργανο της απαιτούμενης Ρωμαϊκής ισχυρής αποφασιστικότητας στο πολιτικό επίπεδο είναι η Σύγκλητος, αποτελούμενη από την ανώτερη και επιτυχημένη τάξη των πατριίων με περγαμηνές καταγωγής, επιβεβαιωμένη δηλαδή διαχρονική επιτυχία. Παρόμοια στην απονομή της δικαιοσύνης. Ο «λεγκαλισμός» της Ρώμης, (το Ρωμαϊκό Δίκαιο κατέστη περιβόητο επίτευγμα του Ρωμαϊκού, τρόπου), η σαφής και ωρισμένη και ανεπίληπτος και αδιαμφισβήτητος διαδικασία επίλυσης διαφορών και τιμωρίας ενόχων, με γραπτό κώδικα θεσμοθετούμενο ευθύς εξ αρχής της δεύτερης φάσης στην ιστορία της πόλης, όταν εύρισκε την μορφή του εαυτού της, - **το κράτος δικαίου δείχνει στην ίδια κατεύθυνση της ρωμαλέας αποφασιστικότητας. Η υπακοή του Ρωμαίου πολίτη στους Νόμους, η πειθαρχία του στους άρχοντες, αρμόζουν σε ένα λαϊκό βίωμα που λαχταρά την θριαμβευτική επιτυχία στον χρόνο.** Η αντίθεση και αντιπαλότητα διοχετεύεται για τα ιδιωτικά θέματα στην κρίση της δικαιοσύνης, ενός εξαιρετικά ανεπτυγμένου δικαστικού συστήματος, του οποίου η κρίση είναι απολύτως αποδεκτή. Το ίδιο η πολιτική διαφωνία και αντίρρηση οδηγείται σε θεσμοθετημένα κανάλια συνταγματικά κατοχυρωμένα με σαφώς καθωρισμένους ρόλους.

Στην αποφασιστικότητα για κρατική αποτελεσματικότητα των συγκλητικών «δογμάτων» τίθεται ο περιορισμός της Δημαρχικής εξουσίας προς ταυτόχρονη υποστήριξη, μέσα στα προσδιωρισμένα όρια, των δικαιωμάτων και συμφερόντων του λαού. Πέρα από την δημαρχιακή εκπροσώπησή του, ο λαός συνέρχεται σε συνελεύσεις, αλλά ψηφίζει διυλιζόμενος καθ' ομάδες (φυλές, λόχους). Η αντίληψη του συαναπαρτισμού της Ρώμης από δύο κόσμους πατριίων και πληβείων συμβολίζεται στην περίφημη επίσημη φόρμουλα της Ρωμαϊκής πολιτείας Senatus Populusque Romanus.

Αλλά η θεμελιώδης αρχή είναι ότι η Σύγκλητος δογματίζει (Senatus consultum, «δόγμα Συγκλήτου» το απέδιδαν οι Έλληνες) ως αριστεύουσα, οι άρχοντες αποφασίζουν με εκτελεστική ισχύ, και ο λαός νομοθετεί (κυρώνει κατ' ουσίαν) στα γενικά, βασιικά, διαχρονικά και καταστηματακά θέματα σφραγίζοντας με έγκριση, lex, (ή κατ' εξαίρεση

απορρίπτοντας) την διάταξη που συντάσσει η αρμόδια αρχή, και κυρίως ελέγχει για την προστασία των συμφερόντων του ως φέρων το φορτίο των δογμάτων και αποφάσεων. Είναι χαρακτηριστική του προσανατολισμού της Ρωμαϊκής πολιτείας προς την αποτελεσματικότητα και επιτυχία στην διαχείριση των αναγκών του χρόνου, εντός πάντοτε του πλαισίου των χωριστών εξουσιών και των ενσωματωμένων στο πολιτειακό σύστημα checks and balances μεταξύ των, ότι ακόμη και τα Συγκλητικά Δόγματα δεν είναι συνταγματικά υποχρεωτικά για τους άρχοντες που είναι αρμόδιοι να τα εφαρμόσουν, αν και κατὰ κανόνα (πρακτικά πάντοτε) de facto ακολουθούνται και εκτελούνται.

Αποκαλυπτικά χαρακτηριστική είναι η διαφορά Σπάρτης και Ρώμης στο θεμελιώδες πρόβλημα κάθε κοινωνίας, την αποτελεσματική θέσμιση του τρόπου ζωής σε σταθερές δομές αντιμετώπισης των αναγκών του χρόνου. **Η μέριμνα στον χρόνο ασχολείται με τους τρεις πυλώνες των αναγκών, την διαίωνιση του είδους (τεκνογονία, τεκνοτροφία), την επιβίωση (παραγωγή και κατανάλωση αγαθών) και τον ζωτικό χώρο (ασφάλεια). Οι θεσμοί που εστιάζουν και σταθεροποιούν την ενέργεια της μέριμνας για αυτούς τους πυλώνες είναι η οικογένεια (ηθική), η οικονομία (επιχειρηματικότητα) και η εξουσία (δίκαιον και επιβολή). Ο ειδικός τρόπος θέσμησης του βίου και οι συγκεκριμένες δομές των θεσμών αυτών διαφέρουν και είναι ίδιοι των λαών και των πολιτισμών.**

Η αντιπαράθεση επ' αυτού των δυο μοντέλων Σπάρτης και Ρώμης είναι ακραία. Στην Λακεδαιμόνα η οικογένεια έχει αυστηρά ευγονικό σκοπό, συνωδά προς το βασικό Δωρικό βίωμα της τελειότητας και, ακολούθως, προς τον κατευθυντήριο προσανατολισμό της Σπαρτιατικής κοινωνίας των ομοίων προς το ανθρώπινο «τέλος». Έτσι ο θεσμός της οικογένειας χαλαρώνει εις εξυπηρέτηση του οικείου σκοπού. Ο άρρην ζει βασικά εκτός οικογένειας από 7 ετών. Η σχέση του ζεύγους επιδέχεται σύναψη εξωσυζυγικών επαφών ειδικού σκοπού, με γνώμονα πάντα την ευγονία. Και ο Δωρικός έρως είναι ουσιώδης παράμετρος της ανδρικής ολοκλήρωσης. Αντίθετα στην Ρώμη η οικογένεια έχει σκληρό χαρακτήρα ήθους και νόμου, με κυριαρχική δομή στην απόλυτη εξουσία του paterfamilias. Αντίστοιχα, ο Σπαρτιάτης απαλλάσσεται πρακτικά από την οικονομική μέριμνα, ενώ ο Ρωμαίος αφιερώνεται και σε αυτήν. Είναι σαν οι πολίτες της Σπάρτης να είναι ως προς αυτό όλοι πατριίοι και κάτι παραπάνω, όμοιοι στην ιδέα της τελειότητας και ίσοι στα υλικά αγαθά (ισότητα κλήρων), τέλειοι αλλά όμως όχι πλούσιοι, με την έννοια των περιττών εξωτερικών προσκτήσεων.

Και στις δύο αυτές διαστάσεις του κοινωνικού βίου, της οργανωμένης ανθρώπινης συνύπαρξης, η διαφορά του συστατικού βιώματος και του οδηγού πολιτισμικού ιδεώδους των δυο λαών με προφανές πεπρωμένο, εκφράζεται και καθορίζει την διαφορετική δόμηση και χαρακτήρα των δυο θεμελιωδών θεσμών της οικογένειας και της οικονομίας. **Το ένα μοντέλο σκοπεύει το τέλος του κάλλους, το άλλο στοχεύει την αποτελεσματικότητα της αποφασιστικής δύναμης.**

Το ίδιο και για τον τρίτο πυλώνα της μέριμνας του χρόνου, την πολιτική διάρθρωση της κοινωνίας σε εξουσίες εγγυητικές ασφάλειας, όπως προανέλυσα.

Η Ρώμη είναι διαρθρωμένη σε δομές εξασφαλίζουσες την πραγμάτωση της ιδέας της αποτελεσματικής δύναμης που αποτελούσε το συστατικό βίωμα του λαού της, δημιούργησε το μοντέλο της επιτυχούς διαχείρισης των αναγκών του χρόνου κατά τους τρεις πυλώνες των, πληθυσμιακή επάρκεια και καταλληλότητα (αντίστοιχο της βιολογικής επιταγής διαιώνισης του είδους), οικονομική ανάπτυξη (ανάλογο της υπαρξιακής εντολής επιβίωσης), και κυριαρχία (έκφραση της απαίτησης ζωτικού χώρου ασφάλειας). Και επέτυχε την υπέρτατη διατράνωση του σκοπού της: την (ουσιαστικά) οικουμενική ηγεμονία.

Η Σπάρτη βρήκε και εφήρμοσε την κοινωνική και πολιτειακή μορφή που ευοδώνει την σταθερή και υπερβατική επίτευξη του δικού της σκοπού, αντανάκλαση του συστατικού βιώματος του δικού της Δωρικού φύλου: του «τέλους» της ανθρώπινης ύπαρξης, του Κάλλους. Και φανέρωσε την απόκαλυπτική επίδειξη του πεπρωμένου της: τον τέλειο άνθρωπο σε μια κοινωνία Ομοίων.

Κάθε μεγάλο στην ιστορία, σε ατομικό ή συλλογικό επίπεδο, ξεκινάει από μια ασυνήθιστη παραξενιά, μια παλληκαριά. Αυτή η ιδιότυπη παλληκαριά τολμάται γιατί απορρέει από ένα πανίσχυρο και ολωσδιόλου ιδιαίτερο

συστατικό βίωμα που γαλβανίζει το άτομο ή τον λαό φορέα προφανούς πεπρωμένου σε ανδραγαθία, στην οικεία αριστεία του.

Αυτή η παλληκαριά κάνει τον προνομιούχο λαό να ψάχνει μέσα του για να βρεί το σύστημα που θα τον οδηγήσει στην εκπλήρωση του πεπρωμένου του – δεν καταφεύγει στο να μιμηθεί άλλους, ούτε καν να δανεισθεί από τους τρόπους άλλων, όσο και επιτυχημένοι και να μοιάζουν για εκείνους. Αντιστέκεται σε ξένα δάνεια, πολιτιστικά, οργανωτικά, στρατιωτικά, οικονομικά, - γιατί έχει συναίσθηση της ιδιαιτερότητάς του, του ότι είναι φτιαγμένος και έχει μοιρανθεί για υψηλά και μεγάλα. (Αρχετυπικό παράδειγμα το Απολλώνιο βίωμα του Έλληνα απέναντι στους πολιτισμένους και απολίτιστους Βαρβάρους, που δεν συμμετέχουν στην δική του μοναδική νοηματοδότη αρχή του αληθινού κάλλους και της όμορφης αλήθειας). Επιμένει λοιπόν στην παραξενιά του. (Το τονίζει με έμφαση ο Ξενοφών αυτό το χαρακτηριστικό, αρχίζοντας την περιγραφή της Λακεδαιμονίων Πολιτείας).

(α) Σε μια πρώτη φάση πραγμάτωσης της ιδέας που συνιστά το πεπρωμένο, ο φορέας ψάχνει να βρει το δομικό σύστημα σκέψης, αξιολογίας, τρόπου ζωής και κοινωνικότητας, την πολιτισμική και πολιτική μορφή της ύπαρξής του δηλαδή, που του ταιριάζει και έτσι τον βοηθάει να επιτύχει τον θεμελιώδη σκοπό που νοηματοδοτεί την ύπαρξή του. Τώρα ο φορέας φτιάχνει τους κανόνες του σύμφωνα με το συστατικό βίωμα και την ιδέα του πνεύματός του. Περνάει έτσι από την ασυνήθιστη παραξενιά σε μια ιδιαίτερη και μοναδική κανονικότητα – στην δική του κανονικότητα της παλληκαριάς του. Μεταβαίνει από την αγέλη των συντρόφων στην διαρθρωμένη και οργανωμένη κοινωνία.

(β) Εν συνεχεία, έχοντας στήσει την οικεία μορφή του συστατικού βιώματός του, ακολουθώντας τους κανόνες που προσδιώρισε κατά την προηγούμενη περίοδο, ο φορέας του προφανούς πεπρωμένου, σε μια δεύτερη φάση της ιστορικής του διαδρομής, «πετάει» προς την πραγμάτωση της ιδέας του και την επιτυγχάνει: στο τέλος της δεύτερης φάσης, η δόξα της αιωνιότητας είναι ήδη το πεδίο της ύπαρξής του, και τον περιβάλλει σαν φωτοστέφανος αγιασμού και σαν το αυγοειδές όχημα της Μεταμόρφωσής του. Το «τέλος» έχει επιτευχθεί. Και έτσι τελειώνει το νόημα της ύπαρξής του.

(γ) Ακολουθεί η τρίτη, δύσκολη φάση. Η ιδιαίτερη και οικεία κανονικότητα, η οποία απλά διαρθρώνει και θεσμοθετεί το μοναδικό μοντέλο που ταιριάζει και είναι συνεπώς κατάλληλο για να δυναμοποιήσει

την κίνηση προς την πραγμάτωση του ιδεώδους, αντιστοιχώντας προς την ορίζουσα «πίστη» του φορέα μιας ιδέας με προφανές πεπρωμένο, - αυτή η κανονικότητα, που συστήθηκε στην πρώτη περίοδο, και που στην δημιουργική δεύτερη φάση ακολουθείται μεν αλλά σαν λειτουργός του πνεύματος που την έστησε, η κανονικότητα που είναι μορφή ζωής και όχι αυτοματιζόμενος τύπος, που έχει δηλαδή πνευματικό χαρακτήρα χωρίς να εξαντλείται σε μια σκληρή, μηχανική, διαδικαστική κανονολογία, - - τώρα η μοναδική και ιδιαίτερη και θαυμαστή κανονικότητα η οποία πραγμάτωσε το πεπρωμένο του πολιτισμικού φορέα και τον ωδήγησε στο «θαύμα» του, τώρα βαθμιαία νεκρώνεται, και από πνοή ζωής γίνεται μηχανή διάρκειας, από Μορφή «τέλους» καταντά τύπος και σχήμα. Στην τρίτη φάση λοιπόν, η κανονικότητα παγώνει και παθαίνει αρτηριοσκλήρωση, το πνεύμα αποπνέει σιγά-σιγά και μένει ένα σύστημα κανόνων που ακολουθείται μηχανικά, και έτσι το άπνοο σχήμα της άλλοτε Μορφής, αντί να εγγυάται την ελευθερία της πολιτισμικής ιδιαιτερότητας προς πραγμάτωση του ιδεώδους της, μετατρέπεται σε μηχανισμό καταστολής αυτής της οικείας ελευθερίας, και όργανο εκμετάλλευσης του Λαού από τους επιτήδεις, ανάξιους ολίγους.

Η πορεία προς καταπίεση του πνεύματος της ιδιαιτερότητας μέσω των κανόνων που θεσμοθετούσαν την ιδιομορφία του, αρχίζει με την μετατροπή της δημιουργικής ερμηνείας των κανόνων σύμφωνα με το πνεύμα που σχηματοποιούν και «κανονίζουν», σε μηχανιστική εφαρμογή τους. Και έτσι κλείνει ο κύκλος από την δημιουργία κανόνων στην αρχή και διαρκούς της δεύτερης φάσης, στην τυραννία των κανόνων κατά την τρίτη. Και αυτό παράγει απογοήτευση στον άνθρωπο, η απογοήτευση γίνεται δυσαρέσκεια, η δυσαρέσκεια προκαλεί αντίδραση, η αλυσιδωτή αυτή κλιμάκωση αποκορυφώνεται με ασφυκτική πίεση στην ψυχή του λαού και ταυτόχρονη λαχτάρα ανανέωσης.

Και τότε, γρηγορώτερα αν βρεθεί στο ύψος των περιστάσεων, και βρίσκεται στους λαούς με προφανές πεπρωμένο, η ηγεσία του λαού αφουγκράζεται την στενο-χώρια του ανθρώπου, αντιλαμβάνεται τον ρυθμό του χρόνου και την εποχή της περιόδου στην οποία η ιστορία εκτυλίσσεται την δεδομένη στιγμή και το αντίστοιχο διάστημα, προβλέπει την επεκτεινόμενη σήψη και τον ερχόμενο θάνατο είτε από συντηρητική του status quo αρτηριοσκλήρωση είτε από κενή, ανοημάτιστη προοδευτικότητα, και προβληματίζεται για το δύσκολο έργο που απαιτούν οι καιροί, να τηρηθεί το πνεύμα του συστατικού βιώματος και της οδηγού-ιδέας με ανασύνταξη του διαρθρωτικού τύπου της τάξης, η οποία ωδήγησε

μεν στην επίτευξη του οικείου σκοπού, όμως χρήζει τώρα, παραδοξολογικά αλλά ουσιολογικά ακριβώς με την πλήρη πραγμάτωση της ιδέας, ριζικής αναδόμησης.

Υπό το βάρος του προβλήματος οι ηγετικές ομάδες του λαού-φορέα προφανούς πεπρωμένου (πολιτισμικές, πολιτικές, οικονομικές, ιδεολογικοθρησκευτικές, στρατιωτικές) σχάζονται σε δυο παρατάξεις με την σημαία αντιστοίχως της Συντήρησης και της Αναδόμησης, της Διατήρησης και της Ανανέωσης.

Οι μεν ταυτίζουν το πνεύμα με τον τύπο, οι δε επιζητούν την ανανέωση της δημιουργικής πνοής με δημιουργική ανάταξη του τύπου. Οι μεν προσκολλώνται στην τελευταία παρακμάζουσα κατάσταση ως ουσία της ταυτότητας του προφανούς πεπρωμένου των, οι δε ανατρέχουν στις ρίζες του συστατικού βιώματος του λαού, αναβαπίζονται στην πηγή της οδηγού-ιδέας της πολιτισμικής του ταυτότητας για να εμφυσήσουν ζωή στο θνήσκον οικείο σχήμα. Οι μεν καταλήγουν να εκφράζουν και υποστηρίζουν, εκούσια ή ακούσια, τα συμφέροντα όσων κερδίζουν από την παρακμή (η νομενκλατούρα του status quo), οι δε αγωνίζονται να κρατηθεί μέσα στην φθοροποιό δράση του χρόνου το επίτευγμα της πραγμάτωσης της ιδέας που ωδήγησε στην κρίση της τρίτης φάσης της ιστορίας ενός λαού με προφανές πεπρωμένο.

Τελικά επικρατεί στους μεγάλους λαούς, κατά την αιώνιο «τάξη του χρόνου», η αρχή και κατεύθυνση που αρμόζει στο συστατικό βίωμα και ιδέα τους. Έτσι η Σπάρτη αποτυγχάνει να ανανεωθεί στην τρίτη φάση της γιατί κατά βάθος το ιδεώδες της τελειότητας δεν είναι συμβατό με την διάρκεια στον χρόνο. Ενώ η Ρώμη επέτυχε να ζήσει δεύτερη νεότητα γιατί ο θρίαμβος στον χρόνο είναι περιοδικά επαναλαμβανόμενος.

[Φυσικά η ανανέωση που χρειάζεται το σύστημα ενός τέτοιου προνομιούχου λαού, η ανάταξη την οποία απαιτεί ο «κόσμος» της τάξης που τον έφθασε στην πραγμάτωση του ιδεώδους του όταν αυτό επιτευχθεί, αφορά στην δημιουργική πνοή του ίδιου του συστατικού του βιώματος και της πολιτισμικής μορφής στην οποία αυτό «αναπαύεται» και μεγαλουργεί, - και όχι στην προσαρμογή του οικείου «κόσμου» σε αλλότριο περιβάλλον, στους καιρούς, στην πρόοδο, στους προηγμένους ή πρωτόγονους, και σε τέτοιες κωμικές πονηρίες. *Μιλάω αντιθέτως για το «εδιζησάμην εμεωυτόν» του Ηράκλειτου.* Αλλά η προσοχή για παρερμηνεία περιτεύει εφ' όσον πρόκειται για πολιτισμικούς λαούς με προφανές πεπρωμένο.]

Η Σπάρτη δεν επέτυχε την μετάλλαξη που απαιτείται στην τρίτη φάση της ιστορίας της. Επεχείρησε να σταματήσει τον χρόνο στην ακμή της τελειότητάς της κατά τα μέσα του 6^{ου} αιώνα π. Χ. «Πάγωσε» λοιπόν την μορφή του «τέλους», την πραγματωμένη ιδέα του κάλλους, για να την συντηρήσει. Αλλά έτσι το πνεύμα απέπτα, η δημιουργική πνοή χάθηκε, η Μορφή νεκρώθηκε, και έμειναν τα σχήματα και οι δομές και οι συνήθειες και οι τύποι της Μορφής χωρίς ζωή.

Είναι αποκαλυπτικά δραματική και επιταχυνόμενη η διαδρομή της Σπάρτης από την Εφορεία του Χίλωνος (556 π. Χ.), στην ήττα των Λεοντρεων (371 π. Χ.), (παρά, και γρήγορα μετά, την «παράλογη» υπερίσχυση στον διπολικό αγώνα κατά της Αθήνας, 404 π. Χ., προφητευθείσα όμως από τον Απόλλωνα) και από εκεί στην πολιτισμική συντριβή του 188 π. Χ. Η νεολαία της πάλαψε τιτάνια για την ανανέωση, υπό την ηγεσία των νεαρών ριζοσπαστικά μεταρρυθμιστών βασιλέων Άγι και Κλεομένη, αλλά αργά και καθυστερημένα, παρελθόντος του καιρού, και όταν όλοι στο εσωτερικό και εξωτερικό συνασπίσθηκαν εναντίον της για να την συντρίψουν, για να εξαφανίσουν την ιδέα που παλιά πραγμάτωνε και τότε αντιπροσώπευε, τότε που το πραγματικό «τέλος» είχε μαραθεί σε στόχο και όραμα.

Γιατί η Σπάρτη της νεανικής ακμής αποτελεί την αισθητή απόδειξη της ταυτότητας ιδέας και πραγματικότητας, συνιστά την επι-δείξιμη βεβαία πίστη ότι η τελειότητα είναι επιτεύξιμη εδώ και τώρα, - και νά την, και «τέλος» και τέλος. Το μήνυμα είναι ηχηρό, εκκωφαντικό, του Κλέοβι και του Βίτωνα στην δόξα του ακμαίου κάλλους της οξυκόρυφης χρυσής ήβης τους, με τον Αγαμήδη και τον Τροφώνιο κατά το θαύμα της αριστεύουσας δημιουργίας των, - το μάθημα που έμαθε προθανάτιος ο Πίνδαρος από τον Άνακτα των Δελφών, και εβίωσε με τον ερατό θάνατό του.

Ο Ελληνισμός δεν είναι εσχατολογικός, είναι ανυποχώρητα τελεολογικός. Αν δεν είναι στο ύψος του εδώ και τώρα, δεν είναι τίποτα, ούτε έχει μέλλον, γιατί δεν πιστεύει σε αυτό. Οντολογικά δεν υπάρχει μέλλον, αλλά μόνον αιωνιότητα. Μέλλον είναι το αφανέρωτο διάστημα στο ξετύλιγμα της αιωνιότητας που είναι ο χρόνος. Υπαρξιακά δεν επενδύουμε ενέργεια στο μέλλον, παρά μόνον στο παρόν σαν πύλη της αιωνιότητας. Στο παρόν

αναδιπλώνεται ο χρόνος, ώστε παρελθόν και μέλλον να αντικατοπτρίζονται το ένα στο άλλο με αιχμή και εστία το Νυν.

Η εξελικτική διαδικασία της ιστορίας της Ρώμης βρίσκεται σε σημαίνουσα αντίθεση (όχι μόνο σε αντίστιξη, με απλή διαφορά φάσης) προς την της Σπάρτης, ακριβώς γιατί τα «τέλη» των δύο, οι σκοποί της ύπαρξής τους, είναι ριζικά διαφορετικοί, αντιπροσωπεύουν τους δυο πόλους του νοήματος του ανθρώπου.

Η Σπάρτη στήθηκε για την επίτευξη του ιδεώδους της ανθρώπινης φύσης, για την πραγμάτωση στον χρόνο της τελειότητας της αιωνιότητας, για την κοσμική φανέρωση με το Κάλλος του Απόλυτου Είναι, για την ταύτιση σώματος και πνεύματος στην αλήθεια του κάλλους και στο κάλλος της αλήθειας, για την απο-κάλυψη στην τέλεια ομορφιά του Θεού, στον Κούρο του Απόλλωνα. Με την ολοκλήρωση του πρόδηλου πεπρωμένου της μέχρι τα μέσα του 6^{ου} αιώνα π. Χ., η Σπάρτη μετέστη στην αιωνιότητά της, δεν έχει άλλο νόημα η διαδρομή της στον χρόνο παρά την επί-δειξη του τετελεσμένου της στο διηνεκές ατέλεστο της διάρκειας υπό τις ποικίλες περιστάσεις και συμβεβηκυίες συγκυρίες του χρόνου. Δεν μένει να κάνει τίποτε άλλο με βαρύνουσα σημασία από ότι έχει ήδη συντελεστεί. Απλά μερικές φορές, σε θείες στιγμές, αστράφτει και μέσα στην παρακμή της η δόξα της ακμής της, και ιδιαίτερα σε μεγάλες ήττες της στο αλώνι του χρόνου, στις Θερμοπύλες, στα Λεύκτρα, στην Σελλασία. Η νίκη της στον Πελοποννησιακό Πόλεμο αποτέλεσε την καταστροφή της. Η ιδέα της Σπάρτης δεν είναι για ηγεμονία δύναμης αλλά για επιβολή «τέλους», για έρωτα κάλλους, για κύρος αριστείας, για κόρο Κούρου.

Αλλιώς με την Ρώμη. Η ανά-δειξή της στην παγκόσμιο ηγεμονία (167 π. Χ.) ολοκληρώνει την πρώτη φάση της επίτευξης του προφανούς πεπρωμένου της, της πραγμάτωσης της ιδέας της αποτελεσματικής δύναμης, της επιτυχούς στην διαχείριση του χρόνου ενεργού ισχύος. Αλλά η Ρώμη δεν ησυχάζει – η ίδια η φύση του πεπρωμένου της, του συστατικού βιώματος του λαού της, της οδηγού ιδέας της, - - την σπρώχνει το βίωμα και την τραβάει η ιδέα, από τον θρίαμβο της παγκόσμιας ηγεμονίας στον υπέρτατο θρίαμβο της οικουμενικής αυτοκρατορίας.

Η Σπάρτη στην τρίτη αναγκαία φάση της ιστορίας της (556 – 371 π. Χ., από την Εφορεία του Χίλωνος στην Μάχη των Λεύκτρων) παγώνει για να κρατήσει την ομορφιά της αιγλήσας νεότητάς της. Απέναντι στην νεκρώνουσα ακινησία της Σπάρτης, η Ρώμη, στην αντίστοιχη περίοδο της

(167 π. Χ. – 14 μ. Χ., από τις τελικές νίκες της κατά των μεγάλων δυνάμεων Καρχηδόνας και Μακεδονίας, μέχρι τον θάνατο του Αυγούστου, οπότε οι δομές της αυτοκρατορίας έχουν θεσπισθεί και λειτουργούν), βγάζει μια κοχλάζουσα, δυναμική ενέργεια.

Όποιος έχει πεπρωμένο του το μεγάλο, δεν «κάθεται στα αυγά» του, αλλά «πάει γυρεύοντας». Στην στρατηγική ισχύος, ο κανόνας είναι η συνεχής αύξηση του δυναμικού της έντασης. Η Ρώμη προχωράει από σύγκρουση σε σύγκρουση, στην αρχή στο άμεσο περιβάλλον της, μετά στο Ιταλικό πεδίο, και εν συνεχεία στο παγκόσμιο σύστημα, αντιπαρατιθέμενη με τις μεγάλες δυνάμεις.

Όταν ανέρχεται στην κορυφή της παγκόσμιας ηγεμονίας, ο εξωτερικός δυναμισμός μεταστρέφεται στο εσωτερικό και η Ρώμη ξαναγυρίζει (με ηυξημένη συγκλονιστικά την σκληρότητα, την δυναμική και το βάθος των συγκρούσεων) στην δημιουργική αναταραχή της αρχικής περιόδου του στησίματος του οικείου της συστήματος που την ωδήγησε στην ηγεμονία. Τώρα, με τις μεγαλεπίβολες ιδέες και τα ρωμαλέα συμφέροντα που γεννά και εκτρέφει η ηγεμονία, το πεδίο των αντιπαραθέσεων διευρύνεται και πολυπλοκεύει, οι παράμετροι πολλαπλασιάζονται και νέες διαστάσεις αναπτύσσονται, η δε σφοδρότητα της διαπάλης φθάνει επανειλημμένα, μάλλον συνήθως, μέχρι εμφυλίου σπαραγμού. Τα διακυβευόμενα είναι μέγιστα. **Και ένα υπέρ πάντα: πως πρέπει να δομηθεί η ηγεμονία για να αποκτήσει σταθερότητα και διάρκεια.**

Με την ειρήνευση της ηγεμονίας και την κατάπαυση των μεγάλων πολέμων, αναδύονται έντονα πάλι τα κοινωνικά προβλήματα μεταξύ του status και των δικαιοδοσιών των πατρικίων αφ' ενός, των δικαιωμάτων και αναγκών των πληβείων αφ' ετέρου. Η νομική κατάσταση και ο πραγματικός ρόλος των συμμάχων, των αποίκων και των υποταγμένων πόλεων και λαών της Ρώμης (στην αρχή των Ιταλικών και Σικελικών, γρήγορα δε εν συνεχεία προκειμένου περί όλων των πληθυσμών και πολιτικών οντοτήτων του κεντρικού γεωπολιτικού πεδίου, πρακτικά οικουμενικού, στο οποίο πρωτεύει αποφασιστικά η Ρώμη), καθίσταται ένα περίπλοκο πλέγμα πρόχειρων, αναγωγικών (δηλαδή τεχνητών) ή ad hoc διευθετήσεων που προκαλεί ένα δυσλειτουργικό φορτίο για ηγεμονευόντες και ηγεμονευομένους.

Στην αρχή το πολιτειακό και πολιτικό σύστημα είναι τόσο εμπεδωμένο ώστε να απορροφά τους κραδασμούς από τις αντιπαραθέσεις, τηρώντας την πραγματικότητα ή το σχήμα ενός σταθερού πλαισίου εντός των ορίων του

οποίου διεξάγεται η πολιτική έκφραση του κοινωνικού, εσωτερικού και εξωτερικού, αγώνα. Αλλά γρηγορότερα παρά αργότερα το σύνθετο και πολυμερισμένο, μεικτό και πολυδιάστατο επίτευγμα της *Respublica Romana*, των Δημόσιων Πραγμάτων της Ρώμης, παθαίνει εμπλοκή. Δεν ήταν φτιαγμένο για τις οργανωτικές απαιτήσεις μιας παγκόσμιας ηγεμονίας εν εξελίξει, και για την οξύτητα των αντιπαλοτήτων ιδεών και συμφερόντων που αυτή προκαλεί και εντείνει. Χρειάζεται ένα πιο εστιασμένο σύστημα, με ενίσχυση μιας κεντρικής εξουσίας τόσο για την λήψη αποφάσεων όσο, περισσότερο, και για την απρόσκοπτη και ανεναντίωτη εφαρμογή τους. Η υπόθεση των Γράκχων (αδιέξοδο στην χρησιμοποίηση της Δημοκρατικής εξουσίας για την προώθηση των αναγκών μεταρρυθμίσεων υπό τις νέες συνθήκες) δείχνει ότι το σύστημα έχει περάσει τα όριά του, και η αργιότητα των αντιπαράθεσεων αρχίζει να το ξεπερνά.

Στα κοινωνικά και ηγεμονικά σοβαρά προβλήματα προστίθενται, και δρουν πολλαπλασιαστικά της έντασης, σοβαρά διαρθρωτικά οικονομικά. Η παλαιά τάξη της πολιτικής εξουσίας των μεγάλων γενών, συμπιέτουσας με την οικονομική κυριότητα της μεγάλης γαιοκτημοσύνης, αναταράσσεται και κλονίζεται. Η διεθνοποίηση που το ηγεμονικό πεδίο προκαλεί, λόγω της σταθερότητας και ασφάλειας και ενοποίησης της ανθρώπινης δραστηριότητας, υπό την εγγύηση μιας εστίας και ενός άξονα αποφασιστικής κυριότητας, αυξάνει δραματικά τις ανάγκες παραγωγής και διακίνησης αγαθών και υπηρεσιών στο παγκόσμιο σύστημα. Η σημασία της βιοτεχνίας και του εμπορίου μεγενθύνεται συνεχώς. Στα παλαιά γένη αντιπαρατίθενται ικανοί άνθρωποι που αρπάζουν τις ευκαιρίες της νέας κατάστασης πραγμάτων. Πλαταίνουν και βαθαίνουν το παραγωγικό πεδίο και το εμπορικό δίκτυο. Μερικοί άξιοι προχωρούν παραπέρα την καινούρια λογική, δημιουργώντας μεγάλη «βιομηχανία» σε όλους τους τομείς (όπου «μηχανές» είναι πρωτίστως η οργανωτική καινοτομία της εργασίας και η δουλεία), και «εφοπλιστικό» εμπόριο.

Η ανερχόμενη μεσαία τάξη των βιοτεχνών και εμπόρων, με πρωτοστάτες τους μεγάλους της «βιομηχανούς» και «εφοπλιστές», οξύνουν το κοινωνικό και πολιτικό πρόβλημα αναζητώντας, και μετά απαιτώντας, status, επιρροή και εξουσία απέναντι στην παλαιά αρχή των γενών της γαιοκτημοσύνης και πολιτικής αυθεντίας. Μπαλώματα εντός του συστημικού πλαισίου της Ρωμαϊκής Πολιτείας, όπως η αποδοχή της κατάληψης ωρισμένων αξιωμάτων και από πληβείους την καταγωγή, μπορεί, αν και αμφίβολα, να εκτονώνουν προς στιγμή την πίεση της ανάγκης, αλλά προφανώς δεν

ικανοποιούν τις πραγματικές απαιτήσεις των καιρών, που ζητούν αναδιανομή ρόλων και αναδόμηση του συστήματος.

Οι νέες οικονομικές συνθήκες επενεργούν επίσης οξύνοντας και κάνοντας πιο σύνθετο το ηγεμονικό πρόβλημα. Και μη Ρωμαίοι, σύμμαχοι και εξηρημένοι και υποτεταγμένοι, θέλουν φυσικά πρόσβαση στα οφέλη της νέας τάξης πραγμάτων. Και αφ' ετέρου, οι νέοι Ρωμαίοι οικονομικοί παράγοντες, με την αποφασιστικότητα και το αλύγιστο του Ρωμαϊκού χαρακτήρα, και με την σκληρότητα, απληστία και το ακόρεστο του νεοφώτιστου κάθε καινούριας ιδέας και δράσης, ιδίως εφ' όσον πρόκειται για την επιδίωξη του πλούτου, πράγματος από την φύση του ά-μετρου και α-περιόριστου και αν-ενδοιάστου, μετατρέπουν συχνά τους υποτεταγμένους σε οιονεί πληβείους της Ρωμαϊκής ηγεμονίας. Η ηγεμονία γίνεται εκμετάλλευση των ηγεμονευομένων. Και αυτό δεν είναι ανεκτό στην ιστορία. Το πογκρόμ στην Μ. Ασία κατά των Ρωμαίων οικονομικών παραγόντων, μια οικονομική νύκτα του Αγίου Βαρθολομαίου, σηματοδοτεί το πρόβλημα και την ανάγκη επίλυσής του (σαν τους Σικελικούς, οι Ασισανοί Εσπερινοί, 88 π. Χ.).

Τέλος, και σε βαθύτερη δυναμική αποσταθεροποίησης, πολιτισμικοί κλυδωνισμοί επιστεγάζουν την ταραγμένη περίοδο της τρίτης φάσης. Η λατινικότητα και ιταλικότητα της Ρώμης εξελληνίζεται ραγδαία και βαθειά. Ο νικημένος νικά τον νικητή του. Αντιπαλότητα γεννιέται και εντείνεται μεταξύ των Λατινορωμαϊκών αξιών και του Ελληνικού πνεύματος.

Η συσσώρευση και αλληλοπεριχώρηση των προβλημάτων δημιουργεί ένα μεγαπρόβλημα με πολλές επισυναρτώμενες διαστάσεις. Το σύστημα της Ρώμης αδυνατεί να λύσει το μεγαπρόβλημα εντός του πλαισίου του. Ή η Ρώμη θα καταπέσει από την ηγεμονική της θέση, ή θα βρεθεί λύση με την αναδόμηση του συστήματος σε ένα νέο πλαίσιο. Η Ρώμη επέτυχε το δεύτερο. Λύση ήταν η αυτοκρατορία. Μέσον ήταν η μετατόπιση του αποφασιστικού πεδίου στον στρατό. Αφού ο Ρωμαίος πολίτης δεν μπορούσε να λύσει το πρόβλημα, ανέλαβε να το κάνει ο Ρωμαίος στρατιώτης, ο πολίτης ως στρατιώτης. Ακολουθεί η περίοδος των εμφυλίων αγώνων στην Ρώμη.

Δυο είναι κατά βάθος και στην ουσία οι αρχές, γραμμές και κατευθύνσεις που αντιπαλεύουν υπό διάφορα ονόματα, διάφορες άμεσες αφορμές και διάφορες εμφάσεις κάθε φορά. Η μία επιμένει ουτοπικά να κρατηθεί η πίστη στο σύστημα της Πολιτείας που ωδήγησε την Ρώμη στην εκπλήρωση

του προφανούς πεπρωμένου της, στην παγκόσμια ηγεμονία. Η άλλη βλέπει την αποτυχία της εκ των έσω του συστήματος αντιμετώπισης των προβλημάτων που η ίδια η επιτυχία προκαλεί, αλλά δεν έχει την οριστική λύση του συνολικού προβλήματος και την αποτελεσματική αντιμετώπιση της ρίζας του.

Η λύση θα προκύψει τελικά με διαδοχικές προσεγγίσεις, που κάθε φορά εστιάζονται σε μια μερική άποψη του ζητήματος. Αλλά η γενική μορφή της αντιπαράθεσης είναι σαφής. Από την μια η διατήρηση του πολιτειακού μοντέλου της Ρωμαϊκής Πολιτείας, που υπό τις κρατούσες πλέον συνθήκες σημαίνει την δυσανάλογη και εκτός πραγματικότητας προνομιακή εύνοια προς μια ομάδα που αδυνατεί πλέον να διαχειρισθεί για το γενικό καλό τα καινούρια δεδομένα της ηγεμονικής Ρώμης. Και από την άλλη μεριά, η απαίτηση διόρθωσης της δυσαναλογίας κατά την πραγματική λειτουργικότητα των διαφόρων ομάδων στο ηγεμονικό σύστημα, όμως αφ' ενός με την κατανομή να είναι ρευστή και ακαταστάλαχτη αφού δεν έχει βρεθεί και εφαρμοσθεί η συνολική και τελική λύση του βαθύτερου προβλήματος και οι φυσικές διευθετήσεις βρίσκονται εν εξελίξει, και αφ' ετέρου με την απουσία ακριβώς της νέας μορφής που χρειάζεται το σύστημα για να ανταποκριθεί στην διαμορφούμενη κατάσταση, όταν και όπως αυτή κατασταλάξει.

Ας ονομάσουμε Συντηρητική την πρώτη αρχή και κατεύθυνση, συντηρητική βεβαίως του status quo και όχι της παράδοσης, διατηρητική του τύπου και όχι του πνεύματος της ιδιοταυτότητας της Ρώμης. Και Μεταρρυθμιστική την άλλη, με ιδέες για την προοδευτική θεραπεία της μιας ή της άλλης δυσαναλογίας και δυσαρμονίας μεταξύ θέσης και ρόλου, μεταξύ αρμοδιότητας και λειτουργικότητας, μεταξύ θεσμικής εξουσίας και αποτελεσματικότητας, - αλλά χωρίς ενεργό αντίληψη της ουσίας του προβλήματος από την οποία απορρέουν οι επί μέρους εμπλοκές του συστήματος, και χωρίς καθαρή σύλληψη της απαιτούμενης τελικής καθοριστικής συνολικής λύσης.

Βεβαίως η Συντηρητική αρχή μπορεί, και συχνά το κάνει, να υιοθετεί μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, αλλά τέτοιο που εξαλείφει ή φαλκιδεύει και τα τελευταία ίχνη του παραδοσιακού πνεύματος σε θεσμούς και νοοτροπίες και τρόπους συμπεριφοράς, ενισχύοντας έτσι πληρέστερα τα συμφέροντα του κατεστημένου. Από το άλλο μέρος, η Μεταρρυθμιστική τάση, αργά ή γρήγορα καταλαβαίνει ότι η ανατροπή του άχρηστου πια και βλαβερού status quo, δεν επιτυγχάνεται με συνθήματα Αλλαγής που έχουν μερική

και αβαθή στόχευση, ακόμη και αν αυτή είναι πολλαπλή και επίμονη, ενώ όμως μένει ασυντόνιστη προς τον κύριο σκοπό, που είναι η ανα-νέωση του σώματος της πολιτικής κοινωνίας, - αλλά πρέπει να καθοδηγείται από την ουσία της ιδιοταυτότητας του λαού, όπως αυτή εκφράζεται διαχρονικά στην συνέχεια της αυθεντικής παράδοσής του.

Ο κανόνας λοιπόν με τον οποίο διακρίνουμε τις δυο αντιπαλαιούσες ενεργές αρχές στις συγκρουσιακές εξελίξεις της τρίτης ιστορικής φάσης των πολιτισμικών λαών (φορέων έκδηλου πεπρωμένου) είναι η διατήρηση, στήριξη και ενίσχυση του status quo από το ένα μέρος, - η θεμελιώδης ανάταξη της πολιτείας με επιστροφή στις υπαρκτιές της ρίζες, με αναγωγή στις συστατικές καταβολές της, με την πνοή του πνεύματος της χαρακτηριστικής ταυτότητας που θα συνεπάρεται τον νεκρό και για αυτό «άδικο» τύπο και θα χτίσει την ζωντανή νέα μορφή, ακόμη και με τα υλικά από την κατεδάφιση του παλαιού, αφού πρόκειται για τον ίδιο λαό, και δεν φταίνει τα στοιχεία του κατεστημένου, αλλά η αρτηριοσκληρώση των δομών των στην προηγούμενη κατάσταση. Χρειάζεται μια δεύτερη ίδρυση δηλαδή, στην ίδια βάση ταυτότητας και με το ίδιο πνεύμα που έστησαν την πρώτη, αλλά με κατεδάφιση και αντικατάσταση του νεκρού τύπου στον οποίο κατήντησε εκείνη.

Η τελική λύση συνίσταται στο να πνεύσει πάλι το αρχικό συστατικό πνεύμα μέσα στον γερασμένο σώμα για να το ανανεώσει, για να γίνει ζώσα οργανική μορφή πάλι ο νεκρός μηχανικός τύπος για να ξαναπιστέψει στον εαυτό του και στην αυθεντική ταυτότητά του ο λαός με το προφανές πεπρωμένο.

Η οικονομική έκφραση της επήρειας του νεκρού τύπου (μιας μηχανιστικής κανονοκρατίας και ενός ευνούχου λεγκαλισμού αντί της πρότερης δημιουργικής οργανικής μορφής) στην κοινωνική ζωή του ανθρώπου, συνίσταται στην δυσαναλογία θέσεων και ρόλων, στην αναντιστοιχία επιφάνειας και προσφοράς. Η διάσταση αυτή επίσημης θεσμικής σχέσης και πραγματικής αυθύπαρκτης λειτουργικότητας οφείλεται θεμελιακά στο ότι το σύστημα που κατά την ακμή των πραγμάτων ακριβώς αντιπροσώπευε και εγγυάτο την ισορροπία και συντονισμό των κοινωνικών μερών, τώρα που έπαψε να είναι ζωντανός οργανισμός κατέληξε να είναι απλά μέσον και εργαλείο της δυσανάλογης επικράτησης της μιας ή της άλλης υπερισχύουσας ομάδας, χωρίς καμιά δυνατότητα αντίστασης αφού το πνεύμα εξέπνευσε και απόμεινε ο στείρος τύπος.

Καλύτερα φαίνεται το γεγονός στην μεγάλη του έκφραση, στην διαπάλη των οικονομικά θεμελιωδών τεσσάρων κοινωνικών τάξεων. Η παλαιά ιθύνουσα τάξη της γαιοκτημοσύνης των γενών στην αρχή συγκρούεται προς την ανερχόμενη μεσαία τάξη της εμποροβιοτεχνικής οικονομίας και την εφοπλιστική και βιομηχανική κορυφή της. Εν συνεχεία, είτε η νέα ισχυρή ομάδα συμπλέει με εκείνη των παλαιών δυνατών, είτε επιδιώκει να μονοπωλήσει την αποφασιστική επιρροή στις εξελίξεις συμπιέζουσα την μεσαία, η οποία με την σειρά της αποζητεί συνδυασμούς που θα εξασφαλίσουν τα συμφέροντά της. Η εργατική τάξη στην βιωματική προσπάθεια απόδειξής της άλλοτε προσεγγίζεται από την μια ή την άλλη αντιμαχόμενη παράταξη, είτε χρησιμοποιείται εις βλάβην της για τα συμφέροντα άλλων.

Οι γενικές αυτές τάσεις των βασικών τάξεων συνοδεύονται από κάθε είδους περιστασιακές συμπαράταξεις ομάδων και υποομάδων εντός αυτών, μέχρι των προσωπικών μεγεθών και ιδιαιτεροτήτων. Στο τέλος αυτών των πολυσύνθετων διαδικασιών δημιουργούνται ακόμη και παράξενοι κανονικά συσχετισμοί, όπως η ανάληψη της ευθύνης του επανασυντονισμού του κοινωνικού συνόλου και ο συνεπακόλουθος προσδιορισμός και εκπροσώπηση των συμφερόντων της μεσαίας και εργατικής τάξης να πέφτει σε αριστοκρατικές οικογένειες δυνατών και σε συγκεκριμένα αξιούχα άτομα από αυτές. (Ο Σόλων. Οι Αλκμαιονίδες των Αθηνών, και ο Αλκιβιάδης ηγέτης της Δημοκρατικής παράταξης. Ο Catilina. Οι Ιούλιοι της Ρώμης, και ο Ιούλιος Καίσαρ).

Όταν το σύστημα, αντί να αντικατοπτρίζει και εγγυάται την αρμονία των κοινωνικών στοιχείων και μερών στην βάση της αντιστοιχίας έργου και απολαβών, γίνεται εργαλείο παραμόρφωσης της ολότητας υπέρ μιας ομάδας ή ωρισμένης συνέργειας ομάδων με την καταπίεση και εκμετάλλευση των άλλων, όταν οι ηγετικές ομάδες χρησιμοποιούν τον τύπο του συστήματος υπέρ των ιδίων συμφερόντων τους παραβιάζοντας το πνεύμα του, όταν η ηγεσία από οδηγός λαού γίνεται εκμετάλλευση λαού, - τότε γεννάται και ανδρώνεται αυξανόμενη η επιτακτική ανάγκη αναθεώρησης και επαναπροσδιορισμού του.

Για να αποκατασταθεί υπό αυτές τις συνθήκες η αναλογικότητα των δομών στο κοινωνικό σώμα και η συνεπακόλουθη συνοχή των μερών στο όλο, απαιτείται η συνδρομή δύο βασικών παραγόντων.

Πρώτον, χρειάζεται να ξεκαθαρίσει το θολό πολιτισμικό τοπίο με την επανακατάφαση της ιδεολογικής και βιωματικής ταυτότητας του

υποκείμενου περιούσιου λαού (αυτού με προφανές πεπρωμένο), να ξαναφυσήξει το πνεύμα της ουσίας του ώστε να ζωντανέψει πάλι ο τύπος του θεσμικού πλαισίου υπό νέα μορφή.

Και δεύτερον, αφού πλέον το σύστημα, έχοντας αδρανοποιηθεί στην «πνευματική» του λειτουργία, κατήντησε όργανο επιβολής του νοσηρού status quo υπέρ των δυσανάλογων προς την πραγματική συνολική προσφορά πλεονεξιών μιας άρχουσας τάξης ή κατάστασης, τότε η λύση του κοινωνικού προβλήματος δεν μπορεί να προέλθει από το σύστημα, αλλά από μια οντότητα που δεν πάσχει την συστημική παραμόρφωση του αρμονικού κοινωνικού όλου.

Στην Ρώμη, συστατικό βίωμα του λαού είναι η ρώμη της δύναμης, και οδηγός ιδέα η ισχύς και κυριαρχία. Η κοινωνική οντότητα που συνιστά την αισθητή πραγματικότητα αυτής της βιωματικής ιδεολογίας είναι ο στρατός. Ο στρατός δε, για να είναι επιτυχής η σύνταξή του σύμφωνα με τον ρόλο της ουσίας του, είναι ταξικά ουδέτερος, αφού δεν αναπαράγεται εντός του η κοινωνική διαστρωμάτωση και η δομική θέσμιση του συστήματος. Επομένως ο στρατός έχει την φύση και την δόμηση να αναλάβει το τιτάνιο έργο της ανανέωσης που είναι το επίταγμα της τρίτης φάσης στην ιστορία της Ρώμης.

Και αυτό ακριβώς έγινε. Μετά την αποτυχία του συστήματος να ανανεωθεί εκ των έσω με τους Γράκχους, το μέγα θέμα μεταφέρεται στο πεδίο των μαχών. Αρχίζει η μακρά ιστορία των εμφύλιων συρράξεων της Ρώμης, ιστορία όχι αδυναμίας αλλά ρωμαλέας ισχύος, όχι γεροντικής φθοράς αλλά ανανεωτικής ορμής, όχι παρακμής θανάτου αλλά νέας ακμής ζωντάνιας. Οι λεγόμενες αναδόμησαν το σύστημα, και η παγκόσμιος ηγεμονία της Ρώμης μεταμορφώθηκε σε Ρωμαϊκή οικουμενική αυτοκρατορία.

Ο Ρωμαίος στρατιώτης ανέλαβε να εκτελέσει το αναγκαίο έργο που ο ίδιος ως Ρωμαίος πολίτης δεν μπορούσε να προκαλέσει υπό τον κλοιό του συστήματός του, το οποίο πια λειτουργούσε εις βάρος του και ενάντια στο προφανές άνυσμα της ιστορίας. Το μοναδικό κοσμοϊστορικό γεγονός της Pax Romana πραγματοποιήθηκε. Η ανθρώπινη ψυχή γαλήνεψε, τόσο που η μεγάλη θρησκευολογικοπολιτισμική μεταβολή διεκπεραιώθηκε χωρίς να αφήσει στρώμα αρχαιολογικής καταστροφής.

Στο κεντρικό γεωπολιτικό πεδίο της ιστορίας, στην καθ' ημάς Ανατολή με τις εξακτινώσεις της, δεν υπήρξε κατάρρευση και επανεκκίνηση, όπως στο

δυτικό κομμάτι της Αυτοκρατορίας. Ο αρχαίος κόσμος μετασχηματίζεται χωρίς χασματική τομή στον ορθόδοξο, και η Βυζαντινή Αυτοκρατορία συνεχίζει την Ρωμαϊκή χωρίς διακοπή.

Βέβαια χρειαζόταν η εκπλήρωση δύο ακόμη συνθηκών για να τελεσφορήσει το νέο ιστορικό θαύμα. Αφ' ενός έπρεπε να βρεθούν οι κατάλληλοι ηγέτες του στρατού που θα τον οδηγούσαν στην επιτέλεση του τιτάνιου έργου του, την ανανέωση προς τελική πραγμάτωση του προφανούς πεπρωμένου της Ρώμης, που θα συνελάμβαναν με διαπεραστική σαφήνεια τα ενστικτώδη κινήματα της λαϊκής ψυχής και θα πραγματοποιούσαν τις συστατικές λαχτάρες της. Αλλά και αφ' ετέρου, ένα παράδοξο μείζονος σημασίας εμφιλοχωρούσε στην πορεία της Ρώμης προς ολοκλήρωση της ιστορικής αποστολής της να αναπαράγεται τον «Κόσμο» της φύσης στον Κόσμο της ανθρώπινης συνύπαρξης. Για να πραγματώσει το οικείο ιδεώδες του παγκόσμιου εναρμονισμού στον χρόνο, δεν έφθανε ο συντονισμός ισχύος στην ρώμη της ύπαρξης, αλλά χρειαζόταν να ενσωματώσει το «Τέλος» του άλλου μοντέλου, το κλασσικό Θαύμα του διαπερασμού του χρόνου από την αιωνιότητα, έπρεπε να δράσει ο έρωτας της δύναμης προς το κάλλος.

Graecia capta ferum victorem cepit et artes/ intulit agresti Latio.

Την τελειότητα μπορείς να πραγματώσεις χωρίς εξουσία. Αλλά ηγεμονία χωρίς κάποιο βαθμό τελειότητας είναι το πολύ περαστικό φαινόμενο. Για να διαρκέσει χρειάζεται απαραίτητα το «τέλος». Ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει χωρίς δύναμη και εξουσία και επιτυχία στον χρόνο κατά τους τρεις πυλώνες των αναγκών του χρόνου, μπορεί να ζήσει χωρίς σπορά γονιμότητας και γενεά μέλλοντος, μπορεί να ζήσει στερούμενος επάρκειας ευημερίας, μπορεί να ζήσει εν κινδύνω και ανασφαλής, - αλλά δεν μπορεί να ζήσει χωρίς το Κάλλος που δίνει νόημα στην ύπαρξη, χωρίς το «τέλος» της αιωνιότητας.

Στις παρακμιακές φάσεις πολιτισμών, οι ψευδώνυμες ιδεολογίες (κίβδηλες γιατί δεν στεριώνουν σε ιδέα πνεύματος αληθείας) επενδύουν και δολώνουν τον άνθρωπο (για να τον υποτάσσουν) στην υπόσχεση (χωρίς τελικά χειροπιαστό αντίκρισμα αν συνυπολογιστούν αρνητικά και θετικά) ευημερίας και προστασίας.

Για να το κάνουν αυτό υπερτονίζουν με κάθε τρόπο τις ευχαριστήσεις και ηδονές του πολλού και λειψού αντί των απολαύσεων του καλού και λίγου, - και από το άλλο μέρος μεγαλοποιούν τρομοκρατικά την φυσική, δημιουργική, υγιεινή, εγρήγορση ενώπιον της μετρημένης αστάθειας μιας πιο ανεξάρτητης ύπαρξης. Κι έτσι, αυτό που στην ακμή είναι η αιώνια δόξα του «τέλους», ο φωτοστέφανος της τελειότητας, καταπίπτει επί παρακμής να λογαριάζεται στην καλύπτερη περίπτωση άσχετη, «αγαθή» και ανωφελής, αν και αξιοπερίεργα θαυμαστή, τελειομανία, μετρίως να θεωρείται απλοϊκή α-νοησία κατασπαταλούσα την ανθρώπινη ενέργεια σε ένα παιχνίδι αντικοινωνικού εγωισμού, στην χειρότερη δε και συνηθέστερη εκτίμηση διαβάλλεται σαν κακόβουλη, απαξιώτική του ανθρωπισμού, αντιορθολογική και ανελεύθερη, δογματική έπαρση τυραννικής πολιτισμικά φύσεως.

Αντιστρόφως δε, το λάθος, η έλλειψη, το υστέρημα, καθόλου η Α-τέλεια, στην μεν περίοδο ακμής συνιστά το κωμικό ως γελοίο, ενώ στην φάση παρακμής βιώνεται ως απειλή και προκαλεί υπαρκτική ταραχή, σφετεριζόμενη την θέση του τραγικού της ακμής, με την δραματική νεωτερική έννοια. Ο λόγος αυτής της εντυπωσιακής μετάπτωσης είναι ότι στην μεν ακμή η ατέλεια είναι σχετική, λειτουργώντας ως συντελεστής μείζονος αρμονίας, και το όλον αυτό αποτελεί «Κόσμο», κόσμημα τελειότητας, ενώ η τελειότητα είναι φυσική και απόλυτη, αυτή η «κοσμική» τάξη, - στην δε παρακμή κυριαρχεί η α-κοσμία, η δε τελειότητα είναι η σπάνια, παραγνωρισμένη, περιθωριακή και ανενεργός στα τρέχοντα εξαίρεση.

Και παράλλως κατά τα αυτά, παρακμή είναι η εποχή, που στα Μεγάλα του νοήματος και της αιωνιότητας επαινεί την προσπάθεια και την πορεία προς το «τέλος» αντί της επίτευξής του, αδυνατώντας να το καταλάβει και πιστεύοντάς το ανέφικτο και ατέλεστο. (Τα περιβόητα εσχατολογικά «οράματα» της παρακμής έχουν εδώ την μεταφυσική ρίζα τους). Και εξ αντιθέτου, προβάλλει και υπεραξιολογεί την επιτυχία στα Μικρά των αναγκών του χρόνου, περιφρονώντας (εκτός υποκρισίας) την ακατάληκτο σε απτό υλικό αποτέλεσμα εναγώνιο πίεση της ζωής.

*Ο ρόλος της τρίτης φάσης στην ιστορία των πολιτισμικών λαών με προφανές πεπρωμένο είναι να μετασχηματίσει, ανανεώνοντάς το, το σύστημα το οποίο ωδήγησε στην επίτευξη του οικείου «τέλους» κατά το τέλος της δεύτερης περιόδου (που αποτελεί την άνοιξη της ακμής), έτσι ώστε να μπορέσει ο λαός να φθάσει στην ολοκλήρωση του συστατικού σκοπού του, να καρποφορήσει ο ανθός της ακμής του στο «θέρος» της περιόδου του, να συντελεσθεί το «επιγιγνόμενο τέλος» επί του ήδη επιτευχθέντος «τέλους». Εάν γίνει αυτή η υπέρβαση του νόμου της περιοδικότητας, τότε την τρίτη περίοδο ακολουθεί μια νέα ακμή άνοιξης, εάν όχι έπεται κατά την ανάγκη του χρόνου η παρακμή του φθινοπώρου. Στην Ρώμη το υπερβατικό εισήλθε στον χρόνο, ο θείος νους της ιστορίας μεθόδευσε την ανανέωση προς το υπερτελές τέλος. Στο τέρμα της τρίτης περιόδου έγινε στην ιστορία η λαχταζόμενη *rejuvenatio mundi*.*

Η πρώτη οργανική συνθήκη για να λάβει χρόνο το νέο θαύμα ήταν να βρεθεί η κατάλληλη ηγεσία του στρατευμένου περιούσιου λαού.

Αυτό συμβαίνει στην ιστορία με την «ιστορική επιλογή», όπως ακριβώς η φύση βρίσκει την εναρμόνιο ισορροπία του «κόσμου» με την φυσική επιλογή που πραγματώνει το θείο σχέδιο. Ο τρόπος συνίσταται σε διαδοχή προσεγγίσεων και αντιπαραθέσεων που διαδοχικά συγκλίνουν προς τον προκαθορισμένο σκοπό. Η τελικότητα κυριαρχεί επί πάντων. Το «τέλος» αναγκαία γίνεται τετελεσμένο στο τέλος της ιστορικής διαδρομής, γιατί αυτό την έθεσε σε κίνηση με σκοπό την πραγμάτωσή του, να γίνει πραγματικότητα (η γένεση εις ουσία και ον του Πλάτωνα) αυτό που ήταν να είναι (κατά την βαρυσήμαντη Αριστοτελική έκφραση, «το τί ην είναι» αποτελεί την ουσία του όντος).

Στην Ρώμη, μετά την έκρηξη των προβλημάτων της τρίτης φάσης και την απόδειξη της αδυναμίας του συστήματος να ανανεωθεί εκ των έσω κατά την μείζονα προσπάθεια των Γράκχων, η διαπάλη διεκδικήσεων για την νέα ισορροπία μετατίθεται στο στρατιωτικό πεδίο. Οι δυο θεμελιώδεις αρχές που αντιμάχονται, η Συντηρητική και η Αναθεωρητική, βρίσκουν την πρώτη, ατελή ακόμη και αδιασάφητο, έκφραση στον εμφύλιο Σύλλα και Μάριου. Η νίκη του Σύλλα (τα πάτρια στην παραμόρφωση του status quo) επί του (επαναστατικού)

Μάριου, αποτελεί απλά προσωρινή έκβαση, της οποίας ο κύριος ρόλος συνίσταται στο να ανοίξει μια ανάπαυλα που χρησιμεύει για τον περαιτέρω προσδιορισμό και την σαφέστερη συνειδητοποίηση του θεμελιώδους διακυβεύματος, με ροπή ισχυρής διαμόρφωσης του περιεχομένου του Αναθεωρητικού άξονα. Το θεμελιώδες πρόβλημα επανέρχεται, ακόμη υπό διαμόρφωση, αλλά με εντεινόμενη λαγάρότητα, στην «Συνομοσία» του Catilina. Αριστοκράτης και συγκλητικός αυτός σηκώνει την σημαία των καταπιεζόμενων από το σύστημα στην υπηρεσία του status quo. Αποτυγχάνει και αυτό το εγχείρημα, αλλά η επόμενη σύγκρουση είναι αποκαλυπτικότερη και αποφασιστικότερη.

Ο Μέγας Πομπήιος (Pompeius Magnus) και ο θείος Ιούλιος Καίσαρ (Divus Caesar) αντιπροσωπεύουν ό,τι καλύτερο ως φορείς των δύο πόλων. Το μέγα επίτευγμα της Ρωμαϊκής πολιτείας της δεύτερης περιόδου, το τέλειο όργανο της ηγεμονίας, η σύνταξη των πολιτών σε στρατό, οι λεγεώνες της Ρώμης υπό τους δοκιμασμένους και επιφανέστερους ηγέτες των, συγκρούονται επί του πεδίου, χωρισμένες σε δύο σημαίες : η παλαιά τάξη με την Σύγκλητο από την μια, η νέα με τον ισχυρό άνδρα Οδηγό λαού από την άλλη.

Φυσικά νικά ο Θεός Οδηγός προς την τελεσίδικη πραγμάτωση της Ιδέας της Ρώμης τον Μέγα Στυλοβάτη του status quo, η Χείρ του προφανούς πεπρωμένου την Χείρα του αντιδραστικού κατεστημένου, - η κεφαλή του Πομπήιου προσφέρεται στέφανος θριάμβου στον Καίσαρα.

Το άνυσμα της ιστορίας άγει τον βουλόμενο και σύρει τον ανθιστάμενο στον νοσηματοδότη της ύπαρξης σκοπό της (όπως η Στωική μοίρα τον άνθρωπο). Στην έκβαση της σύγκρουσης των δυο σπουδαίων φορέων-ανδρών κρίθηκε όχι απλά το μέλλον της Ρώμης αλλά ο ρους της ιστορίας.

Βέβαια υπάρχουν και απόνερα στην βίαια ορμή του χρόνου, - οι παρόχθιες δίνες στην ανεναντίωτη ροή του Μεγάλου Ποταμού. Ο Ιούλιος Καίσαρ δολοφονήθηκε μέσα στην Σύγκλητο στις Ειδούς του Μαρτίου 44 π. Χ. περί την εαρινή ισημερία, μια συγκλονιστική ιεροτελεστία της ανοίξεως με το αίμα του θριαμβευτού θύματος εκχεόμενον υπέρ τελεσφορίας του έργου του.

Μια συνομοσία τυφλών ιδεολόγων και αδίστακτων συμφεροντολόγων (ανίερη συμμαχία τυπική γεροντικών παρακμιακών καιρών εκζητούντων νέα ακμή νεότητας) διέπραξε την θυσία. Νέος κύκλος αίματος αρχίζει, τροφή της

ιστορικής δυναμικής προς επιτέλεση υψηλών σκοπών. Οι Βρούτος, Κάσσιος και λοιποί πατριϊανοί νοσταλγοί και εκμεταλλευτές της παλαιάς μεγαλοδύναμης πολιτειακής τάξης που έχει εκ-πνεύσει αφήνοντας τον φόβιο τύπο της, εργαλείο πλέον καταπίεσης ενάντια στην πνοή των καιρών, μάχονται τον διασπασμένο, άπελπι αγώνα τους κατά των κύριων διαδόχων του Καίσαρα στην αρχή της Ανανέωσης, Αντώνιου και Οκταβιανού, - και φυσικά χάνουν. Η ιστορία συνεχίζει ακάθεκτη και ανελέητη την πορεία για την πραγμάτωση του σκοπού της – το ον έχει νόημα και σκοπό της υπέρθεσής του.

Με την συντριβή του παραμορφωμένου παλαιού, σχάζεται η ανανεωτική γραμμή μεταξύ των μεγάλων εκφραστών της, Αντωνίου και Οκταβιανού. Το μεγαϊστορικό ζήτημα έχει φθάσει πια στην αιχμή του: ποιός θα είναι ο συνεκτικός ιστός της νέας, ανανεωμένης τάξης; Σε αυτό το σημείο αλληλοσυναρτώνται οι δυο παράμετροι προς λύση του αινίγματος της ιστορίας στην τρίτη φάση της ανέλιξης της Ρώμης. Η παράμετρος της ανάδειξης της κατάλληλης ηγεσίας και η παράμετρος του προσδιορισμού του αρμόζοντα συνοχέα. Στο πρώτο θέμα η ιστορία, μέσω αντιπαραθέσεων, βρήκε τον άξιο Τελεστή. Αλλά αυτός τελεσιούργησε τον σκοπό της ιστορίας γιατί ορίστηκε στη δράση του από τον πρόποντα πολιτισμικό Αρμοστή.

Ο ηττημένος της νέας και τελευταίας ένοπλης αντιπαραθέσης (Αντώνιος), έβλεπε το στήσιμο της νέας καθολικής τάξης πραγμάτων στην βάση και σε συνέχεια του Ελληνιστικού κόσμου. Αυτό είναι το νόημα των σχέσεων του Αντωνίου προς την γεωπολιτική της ανατολικής λεκάνης της Μεσογείου. Οι σχέσεις αυτές είναι διπλές, και ορίζονται αφ' ενός από την πολιτιστική και πολιτική πραγματικότητα του Ελληνισμού στην εποχή του, αφ' ετέρου από την σύζευξή του με την μόνη εναπομείνασα «μεγάλη» δύναμη (κατ' όνομα πλέον, λόγω της τυπικής και συμβατικής ανεξαρτησίας της) του Ελληνιστικού συστήματος ισχύος την Αίγυπτο.

Ο Ανατολισμός του Αντωνίου σημαίνει την υιοθέτηση του μοντέλου της Ελληνιστικής εποχής. Από τον συντηρητισμό του status quo της Ρώμης επήγε στον συντηρητισμό του κατεστημένου Ελληνισμού της παρακμής. Ιστορικό σφάλμα που η ιστορία, στην αδυσώπητη κίνησή της προς πραγμάτωση του «Τέλους» της, δεν ανέχεται.

Ο Αντώνιος δεν κατάλαβε ότι το Νέο δεν ιδρύεται με οποιαδήποτε συναλλαγή προς το Παλαιό, αλλά με την αδιαπραγμάτευτη αποδόμηση και αναδόμησή του γερασμένου επέρχεται η απαραίτητη κάθαρση για την

αναπόφευκτη ανανέωση. Τόσο αίμα στους εμφυλίους της Ρώμης που ενέπλεξαν όλον τον κόσμο δεν χύθηκε άδικα, για «μια από τα ίδια». Η συντριβή του μοντέλου του Αντωνίου στην ναυμαχία του Ακτίου ήταν προδιαγεγραμμένη στις Δέλτους του «Κόσμου».

Και οι αποφασιστικές, τελευταίες, αδυσώπητες συγκρούσεις των δύο αρχών της Συντήρησης και της Ανανέωσης, από την πάλη Καίσαρα και Πομπήιου μέχρι την μάχη Οκταβιανού και Αντώνιου, έλαβαν χώρα στο Ελλαδικό έδαφος. Γιατί η ιστορική κρίση ήταν για το ποιός Ελληνισμός θα διαμορφώσει τον πολιτισμικό άξονα, και άρα θα αποτελέσει τον Συνοχέα, του νέου κόσμου. Γιατί η Κυριότητα της Δύναμης χρειάζεται την Τελειότητα του Κάλλους, η δεύτερη κοσμοϊστορική επανάσταση του Μετάλλου έχει ανάγκη την τρίτη του Άνθους για να σταθεροποιηθεί. Η ισχύς δρα, αλλά το κάλλος σώζει. Η ρώμη της δύναμης δημιουργεί τις συνθήκες του ολοκληρωμένου ανθρώπινου συστήματος, αλλά η αλήθεια της τελειότητας γαληνεύει την ψυχή του ανθρώπου, και χωρίς αυτόν τον ησυχασμό του είναι μας καμιά βία δεν δύναται να διατηρήσει την συνύπαρξή μας σε μεγάλα βιοσύνολα.

Ο Οκταβιανός, περιστοιχιζόμενος σαν δεύτερος Περικλής από πλειάδα πολιτισμικών δημιουργών της χρυσής εποχής της Ρώμης, κατενόησε το νόημα της ιστορίας. Η Δύναμη έχει ανάγκη του Κάλλους για να λειτουργήσει. Γιατί σε τελευταία ανάλυση δύναμη είναι η ακατάσχετη ορμή του όντος προς την τελειότητά του. Και το «τέλος» του είναι αυτό που δυναμοποιεί το ον στο έπακρον των δυνατοτήτων του.

Έτσι οι καλλιτέχνες και λογοτέχνες έδειξαν τον δρόμο στον Οκταβιανό, βραχυκυκλώνοντας την Ελληνιστική περίοδο για να πιούν κατ' ευθείαν από τα νάματα ζωής του Κλασσικού στην πρώτη αρχή του και στην τελείωση του Χρυσού Αιώνα.

Ο Βιργίλιος δίνει την Λατινική εκδοχή της Ομηρικής επικής μεγαλοπρέπειας. Ο Οράτιος άδει στις τονικότητες του αρχαϊκού λυρισμού, περιτρεπόμενος και περιτερπόμενος από την Λεσβιακή φρεσκάδα. Ο Σαλλούστιος εμπνέεται από την υψηλοσύνθετη Θουκυδίδεια αρμονία της ιστορικής μορφής. Βιώνεται και κατανοείται η παρακμή της Ελληνιστικής αναπαραστατικής τέχνης (cessavit ars tota λέει απόλυτα και απαξιωτικά ο Plinius), και αίρεται ο νους, μεγαλοπιάνεται δε το χέρι, προς το πλαστικό κυρίως κλασσικό του 5^{ου} αιώνα π. Χ., επικουρικά δε το πολύ του 4^{ου}. Ο Απόλλων είναι, δεόντως, ο θεός της ανανέωσης, όπως προείδε στην

μεγαλόπνοη προφητική Εκλογή του για την νέα τάξη της μεγάλης ανανέωσης ο Βιργίλιος: iam regnat Apollo. Στον Απόλλωνα τον Κούρο της τελειότητας και στην Κόρη Άρτεμη, ην Παρθένα, ψέλνει ο Οράτιος την Ωδή της Εκατονταετίας (Carmen Saeculare) για τον εορταστικό ιεροτελεστικό χορό των παιδών και των παρθένων. Ο Διόνυσος των μυστηριακών λατρειών της Ελληνιστικής εποχής παραμερίζεται, και ο Αντώνιος, νέος Διόνυσος, ηττάται.

Ο Οκταβιανός συνέλαβε την λύση του διλήμματος που έθεσε με εκτυφλωτική σαφήνεια ο Πολύβιος. Είτε σκοπός της κοινωνίας των ανθρώπων είναι η ελεύθερη ανάπτυξη του ατόμου προς την τελειότητά του χωρίς αντιπερισπασμούς από μέριμνες για μια επιτυχή διαχείριση των αναγκών του χρόνου – και τότε το άριστο σύστημα είναι το Σπαρτιατικό. Είτε σκοπός είναι η ηγεμονική ενοποίηση ενός τεράστιου και πολυσύνθετου γεωπολιτικού συστήματος γύρω από το ευνοούμενο κέντρο ικανό να την επιτύχει, - και τότε το κράτιστο σύστημα είναι το Ρωμαϊκό.

Στους χρόνους του ο Μεγαλοπολίτης ιστορικός είδε την αποτυχία της Σπάρτης να ανανεωθεί βίαια με χρονοκαθυστέρηση πέρα από την τρίτη φάση της ιστορίας της, την κατεδάφιση του Δωρικού «κόσμου» της παραδειγματικής πόλης της τετελεσμένης τελειότητας, και την αρχή της προσπάθειας της να ξαναστηθεί σαν μουσειακό, σκιώδες έκθεμα. Είδε επίσης από πρώτο χέρι την πρώτη φάση της πραγμάτωσης του Ρωμαϊκού προφανούς πεπρωμένου με την de facto εγκαθίδρυση της παγκόσμιας ηγεμονίας.

Τότε όμως ετέθη το νέο ζήτημα, πως θα σταθεροποιηθεί η ηγεμονία, υπό ποιο σύστημα και με ποιόν συνοχή; Πώς θα μπορέσει η κυριαρχία ενός κέντρου επί του κόσμου να μεταποιηθεί στην οικουμενική οργάνωση περί άξονα συνέργειας του πλήθους των συννευόντων μερών εις τρόπον που ταυτόχρονα να κατασιγάσουν μεν οι εσωτερικές εντάσεις της ηγεμονίας, να μετατραπεί δε η υποταγή των μερών σε συνέργεια, και η διαφορετικότητά των σε πολλαπλασιαστή ενέργειας;

Τα εσωτερικά και εξωτερικά προβλήματα της ηγεμονίας οδήγησαν τελικά, με τεθλασμένη οδό, στην αναγκαία κατάληξη. Την σύνθεση εναρμονισμού της αρχής της Δύναμης με την Ιδέα του Κάλλους. Φορέας της αποτελεσματικής αξίας του εναρμονισμού ήταν ο Οκταβιανός, όργανο του ανύσματος της ιστορίας την κατάλληλη στιγμή του χρόνου. Αυτή ήταν η Αυγούστεια Επανάσταση εγκαθίδρυσης της Ρωμαϊκής οικουμενικής αυτοκρατορίας, ένα μοναδικό μέχρι τώρα ιστορικό επίτευγμα.

Αρκετοί μεγάλοι υπάρχουν στην ιστορία, ένας μόνον Δεδοξασμένος, Μεγαλειώδης, Σεβαστός, Augustus, ο Οκταβιανός. Η τρίτη φάση της ρωμαϊκής ιστορίας καταλήγει στο επιγιγνόμενο τέλος της ηγεμονίας, στην αυτοκρατορία, και αρχίζει με νέα αρχή, η τέταρτη φάση, που θα επεκταθεί στην μεγάλη καθ' ημάς περιοχή, το κεντρικό γεωπολιτικό πεδίο της ιστορίας, με δύο ακόλουθες διαδοχικές ανανεώσεις (Βυζαντινή, Οθωμανική αυτοκρατορία) για δυο χιλιετίες, χωρίς ενδιάμεσα στρώματα πολιτισμικής καταστροφής, αλλά με αδιάλειπτη συνέχεια της ταυτότητας του χώρου.

Οι ΗΠΑ ακολουθούν πιστά, ως εάν από σχεδίου, το μοντέλο της Ρώμης. Πρόκειται για έναν λαό με προφανές πεπρωμένο. Η πρώτη φάση της ιστορίας του, από τους πρώτους Αγγλοσάξωνες αποίκους στην Αμερική (Jamestown, 1607) μέχρι την Αμερικανική Επανάσταση (Διακήρυξη Ανεξαρτησίας 1776, Αναγνώριση 1783), συνιστά την περίοδο κύησης της νέας γέννας. Βιώνεται το παλληκαρήσιο ήθος και το αίσθημα της ιδιαιτερότητας, απαραίτητα χαρακτηριστικά του μεγάλου, πολιτισμικού λαού. Οδηγείται ο λαός στην αυτοσυνειδησία του που εκφράζεται με εκρηκτική λαμπρότητα στην Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας. **Οι ιδρυτικοί Πατέρες του νέου έθνους έχουν βαθιές καταβολές στην κλασσική αρχαιότητα, φιλοσοφία, πολιτική και ιστορική σκέψη, τέχνες.** Η κλασσική αρχιτεκτονική δεσπόζει στα μνημειακά κτίσματα, ιδιαίτερα στο Greek Revival Style, μετά το νόθο Αποικιακό ύφος.

Η πολιτειακή συγκρότηση του νέου κράτους προέρχεται κατ' ευθείαν από τις αρχαίες θεωρίες περί αρίστου μεικτού πολιτεύματος, με κατάλληλη προσαρμογή στις οικείες και επικαιρικές πραγματικότητες. Ομοιότητα γενικής μορφής (με διασταυρούμενες αναλογίες στα επί μέρους) υπάρχει ακριβώς προς τα παραδειγματικά πολιτεύματα της Ρώμης και της Σπάρτης. Ο ανώτατος άρχων είναι βέβαια ένας πρόεδρος, αντί των δυο βασιλέων και των δύο υπάτων, όμως και αυτή η ενίσχυση της κεντρικής

εκτελεστικής εξουσίας δεν εμπόδισε έναν φοβερό εμφύλιο μεταξύ αυτών που έβλεπαν ένα ενιαίο ομόσπονδο κράτος με ισχυρές ρεαλιστικές εγγυήσεις πολλαπλών εσωτερικών checks and balances, και όσων προτιμούσαν μια χαλαρή συνομοσπονδία πρακτικά ανεξαρτήτων, αυτόνομων και αυτορρυθμιζομένων πολιτειών.

Πάντως η συγκέντρωση και αυτής της εκτελεστικής εξουσίας αντισταθμίστηκε με ένα πραγματικά ανεξάρτητο δικαστικό σύστημα (αποτελεσματικό εγγυητή τις ατομικής ελευθερίας και της συνταγματικής τάξης) με ευρεία και ουσιαστική δικαιοδοσία επί διαταγμάτων και νόμων.

Η βαθειά αίσθηση του Νόμου στην Ρώμη έδωσε το παραδειγματικό κανονιστικό πλαίσιο του Ρωμαϊκού Δικαίου. Το Αγγλοσαξωνικό βίωμα, δύσπιστο απέναντι στην εγκυρότητα κανόνων που αυτοεγγυούνται την ορθή εφαρμογή των, προτίμησε την ρήτρα της νομικής παράδοσης στην ερμηνευτική του νόμου κατά τις ομοιότροπες επαναλαμβανόμενες κρίσεις επί όμοιων περιπτώσεων. Το Αμερικανικό πνεύμα, ιδιαίτερα ευαίσθητο στην αρχή της ελευθερίας, και άρα πάντα ευνοϊκό στην ακώλυτη άσκηση διαφορετικών παραγόντων σε κάθε πεδίο, υιοθέτησε τον εναρμονισμό του Ρωμαϊκού και Αγγλικού δικαϊκού μοντέλου, **δίνοντας ταυτόχρονα την έμφαση στην θεσμοθέτηση μιας πανίσχυρης δικαστικής εξουσίας, παράλληλης προς την εκτελεστική και νομοθετική, απολύτως ανεξάρτητης από αυτές, και ελεγκτικής αυτών, χωρίς την αποδυναμωτική ανάγκη ίδρυσης ειδικών οργάνων ελέγχου (Συνταγματικό Δικαστήριο, Συμβούλιο της Επικρατείας, άλλα τέτοια), των οποίων ακριβώς ο ειδικός και μοναδικός χαρακτήρας των τα κάνει, ιδίως σε χώρες χωρίς πραγματική καταστηματακή ελευθερία, ευεπίφορα εργαλεία ελεγχόμενου ελέγχου.**

Ανάλογη ανάλυση αρμόζει και στις άλλες δομές της πολιτικής σύνταξης της Αμερικανικής κοινωνίας και του πολιτειακού της συστήματος. Για παράδειγμα, η Γερουσία είναι εκλέξιμη όπως στην Σπάρτη, αλλά όχι δια βίου όπως εκεί (που όμως και εκεί το λειτουργικό προσδόκιμο θητείας ήταν μικρότερο του αντίστοιχου στις ΗΠΑ, αφού ο Γέρων στην Σπάρτη κατά την εκλογή του ήταν άνω των 60 ετών). Καίρια σημαντικό είναι το γεγονός ότι η Αμερικανική Γερουσία εκφράζει εμπράκτως και στο ανώτατο επίπεδο εξουσίας την αρχή της τοπικότητας στην ομοσπονδιακή συγκρότηση του κράτους από χωριστές ενότητες, τις Πολιτείες: κάθε πολιτεία συμμετέχει με δυο γερουσιαστές, ανεξαρτήτως του πληθυσμού, της έκτασης ή της οποιασδήποτε βαρύτητάς της στην Ομοσπονδία. Η αρχή της τοπικότητας ίσχυε στην πενταμελή Εφορεία της Σπάρτης, κατά τις πέντε «ωβές» (χωριστά διαμερίσματα/ συννοικισμούς της

πόλης). Την ίδια λογική έχει η γεωγραφική διαίρεση των Αττικών φυλών στην Κλεισθένεια μεταρρύθμιση της πολιτειακής θέσμησης των Αθηνών.

Ένα ακόμη παράδειγμα: η νομοθετική εξουσία του λαού ασκείται μέσω δύο σωμάτων, της Βουλής και της Γερουσίας, των αντιπροσώπων του λαού ως ολότητας και των αντιπροσώπων του λαού κατά πολιτείες, των αντιπροσώπων των πολιτειών κατά βάση. Εξαιρώντας την αντιπροσωπευτικότητα που είναι αναγκαία με την επέκταση του κράτους σε μεγάλες επικράτειες και πληθυσμούς, δεν χρειάζεται δε σε πόλη-κράτος με το φυσικό μέγεθος πόλης, υπάρχει χαρακτηριστική αναλογία προς την Ρώμη, όπου οι συνελεύσεις του λαού διεκρίνοντο κατά διαφορετικές ομαδοποιήσεις του (*comitia centuriata*, *comitia plebis tributa*, *comitia populi tributa*). Και ακόμη η καθοδηγητική, πολλές φορές καθοριστική, εργασία των «δεξαμενών σκέψης» (Think Tanks), αποτελεί μια συστηματική οργάνωση της ιδιαίτερης και μεγασθενούς σημασίας ανθρώπων του πνεύματος, ποιητών, καλλιτεχνών, φιλοσόφων, των Οδηγών, στην χάραξη των πολιτικών κατευθύνσεων λαών με προφανές πεπρωμένο.

Τέλος υφίσταται και στο Αμερικανικό σύστημα η δύναμη της αρνησικυρίας. Αλλά εδώ αυτή επενδύεται στον Πρόεδρο που μπορεί να ασκήσει veto κατά αποφάσεων του Κογκρέσου, μπλοκάρισμα που δύναται να υπερκερασθεί μόνο με νέα ηυξημένη (2/3) πλειοψηφία των νομοθετικών σωμάτων. Η Προεδρική εξουσία είναι σημαντική και με τις δυο έννοιες του όρου. Οι ΗΠΑ έχουν προετοιμαστεί για περαιτέρω ενίσχυσή της, πράγμα που έλειπε από την Σπάρτη και την Ρώμη, και χρειάστηκε να επινοηθεί.

Η ουσιαστική διάκριση των εξουσιών με την θεσμική κατοχύρωση αντιρρόπων παραγόντων στην λήψη αποφάσεων, τα ενσωματωμένα checks and balances σε κάθε κίνηση προς επίλυση προβλήματος, ο πολυμερισμός της εξουσίας, ο ανταγωνισμός των πολιτειακών συντελεστών, ο σημαντικός ρόλος του κύρους της αυθεντίας παρὰ την δύναμη της εξουσίας, η ανά πάσαν στιγμή αναζητούμενη και επί ξυρού ακμής ιστάμενη ισορροπία των πολλαπλών παραμέτρων του συστήματος, - είναι κοινά χαρακτηριστικά των προβεβλημένων συστημάτων μεικτού πολιτεύματος.

Αυτά τα χαρακτηριστικά αποβαίνουν δυσλειτουργικά έως καταστροφικά για λαούς χωρίς προφανές πεπρωμένο. Αλλά όταν υπάρχει και πυρπολεί η φλόγα για το μεγάλο και υψηλό που ορίζει το συστατικό βίωμα ενός λαού, όταν δεσπόζει αδιατάρακτη η πίστη του τέλους, τότε αυτά τα ίδια χαρακτηριστικά επιταχύνουν τον χρόνο προς τον σκοπό της ιστορία και ο λαός πετάει προς το πεπρωμένο του «τέλος».

Ο τρόπος που ενεργοποιείται η δημιουργική ορμή και επιτυγχάνεται το «θαύμα», είναι το αγωνιστικό ιδεώδες του βίου προς τελείωση, ο ανταγωνισμός τελειότητας, ο αγών της αριστείας. **Και ο τρόπος αυτός ο μοναδικός και υπερβατικός του χρόνου προς την αιωνιότητα είναι ο τρόπος του Ελληνισμού.** Μετά την τρίτη και τελεσφόρο κοσμοϊστορική Επανάσταση του Ελληνικού θαύματος, κάθε θρίαμβος στον χρόνο (κάθε διαρκής και σταθερή πραγμάτωση ιστορικού πεπρωμένου αλλά και κάθε αστραπιαία μεγαλουργία) προϋποθέτει αφομοίωση του κλασσικού και ενεργό κατοχή από αυτό, την θεία ερωτική μαγία του κάλλους. Έτσι η αιωνιότητα φαίνεται στον χρόνο ως η υποστάτις του, το Είναι του και το Νόημά του.

Η Αμερική είχε το παλληκαρήσιο πνεύμα. Την πεποίθηση της ιδιαιτερότητας. Βρήκε στην αρχή της δεύτερης περιόδου της το οικείο μεικτό της σύστημα. Και πέταξε προς την παγκόσμιο ηγεμονία. Την οποία επέτυχε στο τέλος αυτής της φάσης, όπως προβλέπει η γενική μορφή της ιστορίας. Βρίσκεται τώρα στο πρώτο μισό του 21^{ου} αιώνα μ. Χ., όπου βρισκόταν η Σπάρτη στο δεύτερο μισό του 6^{ου} αιώνα π. Χ. και η Ρώμη στο δεύτερο μισό του 2^{ου} αιώνα π. Χ.

Στην Σπάρτη έχω αφιερώσει το έργο μου χρόνια δεκαετίας τώρα. Χρηρίζει ιδιαίτερης αντιμετώπισης γιατί αποτελεί μια απόλυτη μοναδικότητα μεταξύ των μεγάλων πολιτισμικών λαών. Είναι η μόνη που το πεπρωμένο της είναι η καθαρή τελειότητα, το τέλος του κάλλους στην αιωνιότητα, χωρίς εσωτερικό ενδιαφέρον για θρίαμβο στον χρόνο. Ανακατεύεται στις ανάγκες του χρόνου και στους τρεις πυλώνες των, από ανάγκη – και αποτυγχάνει στην δύσθυμη επιχείρησή της ηγεμονικής προβολής κατά λόγον. Ξεκινώντας από το «τέλος» της ύπαρξης, από τον κοσμικό ανθό, από την αιωνιότητα του κάλλους, δεν πρόκειται να θριαμβεύσεις στον χρόνο. Ο θρίαμβος προϋποθέτει διαμελισμό, και η ανάσταση σταυρό. Αλλά αν θριαμβεύσεις έχοντας «πάθει», τότε ενδέχεται να μετατρέψεις το μέγεθος της επιτυχίας σε σταθερή, διαρκή κατάσταση, υψηλού τετελεσμένου, ερωτευόμενος το κάλλος. Αυτό έκανε η Ρώμη και πήγε από την Ηγεμονία στην Αυτοκρατορία, αφού πέρασε δια πυρός από μια δεύτερη ακολουθία παθών, τους εμφυλίους της.

Και τι θα κάνει η Αμερική; Ο κόσμος κρατάει την ανάσα του.

Οι ΗΠΑ μπήκαν στην τρίτη, προδιαγεγραμμένη φάση της ιστορίας τους ως κοσμοϊστορική δύναμη, με την επίτευξη της παγκόσμιας ηγεμονίας σε ένα μονοπολικό πλέον σύστημα, όταν κατέρρευσε η Σοβιετική Ένωση, και η Ρωσία δεν μπόρεσε (όπως ήταν αναμενόμενο) να κάνει την Μόσχα Τρίτη Ρώμη.

Η πολυπολικότητα που εμφανίζει το παγκόσμιο σύστημα σε πρώτη θεώρηση δεν έχει να κάνει με την γενική συνολική μορφή του, καθαρά μονοπολική, αλλά αναφέρεται στην τάση για ηγεμονική δομή των γεωπολιτικών περιφερειών του, στην επανάληψη δηλαδή εντός κάθε περιφερειακού πεδίου της μορφής του όλου συστήματος στην παρούσα φάση της ιστορίας. Γιατί η πολυπολικότητα των ηγετικών περιφερειακών χωρών εξαρτάται από την μονοπολικότητα του συνολικού συστήματος. Το ηγεμονικό παγκόσμιο σύστημα έχει δηλαδή την ροπή να αναπαράγει εαυτό σε κάθε φυσική, γεωπολιτική περιφέρεια, με την ανάδειξη των περιφερειακών ηγεμονικών δυνάμεων ως δομικών πόλων της αντίστοιχης γεωπολιτικής περιφέρειας.

Έτσι π. χ. η Ευρωπαϊκή ζώνη μετασχηματίζεται με την εκ νέου ανάδειξη της Γερμανίας σε περιφερειακή ηγεμονική εστία του ηπειρωτικού συστήματος (πάλι χωρίς την Βρετανία), το δε κεντρικό γεωπολιτικό πεδίο της ιστορίας (στο οποίο ανήκει η Ελλάδα) τείνει να οργανωθεί πάλι εκ νέου υπό την ηγετική κατευθυντήρια αρχή της Τουρκίας, - φαινόμενα επίσης αναμενόμενα κατά την κλασσική θεωρία της ιστορίας.

Ζούμε σε μια εποχή όπου το ισχυρό κέντρο είναι απαραίτητο για την ισορροπία και καλή λειτουργία κάθε συστήματος – ισχυρότατο αλλά ανεκτικό και μη παρεμβατικό στα μέρη του όλου, έτσι ώστε αυτά να ωθούνται εις μέγιστη πραγμάτωση χωρίς να καταπιέζονται σε ένα ενιαίο, μηχανιστικό, κανονιστικό πλαίσιο. Η δε Αμερική όμως κατέχει συντριπτική υπεροχή ισχύος απέναντι όλων των άλλων δυνάμεων, ακόμη

και των ηγετικών περιφερειακών, καθ' όλους τους συντελεστές ισχύος, τον στρατιωτικό, οικονομικό και πολιτισμικό.

[Με πολιτισμική υπεροχή που την έφερε στο επίτευγμα της παγκόσμιας ηγεμονίας και αποτελεί το συγκριτικό της πλεονέκτημα στην παρούσα έναρξη της τρίτης φάσης, εννοώ το νεανικό, παλληκαρήσιο πνεύμα της Αμερικανικής ιδιαιτερότητας και του προφανούς πεπρωμένου, που μορφοποιείται στην ιδεολογία της υπέρτατης αξίας, της αυτοπραγμάτωσης: βάζεις τον στόχο που σου ταιριάζει, που βλέπεις σαν σφραγίδα της ύπαρξής σου, και αν είσαι προικισμένος, τον πιστεύεις και αφιερωθείς σε αυτόν τον σκοπό-τέλος, τον καλλιεργήσεις και τον δουλέψεις, μπορείς να τον επιτύχεις ολοκληρώνοντας τον εαυτό σου. Αυτή η ιδεολογία δεν είναι εσχολογική ουτοπία στην Αμερική, αλλά ζωντανή επαληθεύσιμη πραγματικότητα, συχνή και κορυφαία μάλιστα. Πρόσφατη πολυσήμαντη της στιγμή, η εκλογή του απόλυτου outsider για το σύστημα στην προεδρία των ΗΠΑ το 2016].

Τα προβλήματα που άρχισαν να αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ στην παρούσα τρίτη φάση τους είναι ακριβώς μορφολογικά αντίστοιχα προς εκείνα που αντιμετώπισε η Ρώμη στην δική της τρίτη φάση.

Η εσωτερική κοινωνική πίεση αυξάνει ταχύτατα για δύο βασικούς συνηρτημένους λόγους.

Πρώτον, η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας την οποία εντείνει κι βαθαίνει η ηγεμονία, δημιουργεί τεράστια, δυσανάλογη συγκέντρωση πλούτου και επιρροής σε ωρισμένες ομάδες (χρηματοπιστωτικό σύστημα, funds, «ηλεκτρονική», διαδικτυακή τεχνολογία και οικονομία, ΜΜΕ και βιομηχανία θεάματος, χημική βιομηχανία της διατροφικής αλυσίδας, φαρμακιοβιομηχανίες, φαρμακευτική δυναστεία και ιατρική αποχαλίνωση), εις βάρος της μεσαίας και κατώτερης τάξης (επαγγέλματα, πραγματικές υπηρεσίες, εργασία), ενώ ταυτόχρονα καθίσταται προβληματική η σχέση της νεώτερης αυτής υψηλής τάξης τόσο προς την παραδοσιακή υψηλή (μεγάλη βιομηχανία, ενέργεια, κατασκευές, ακίνητη

περιουσία), όσο και προς τους λειτουργούς των «πνευματικών» αναγκών του ανθρώπου (υψηλός πολιτισμός, τέχνη, σκέψη, πίστη, παιδεία), - καθ' ό μάλιστα μέτρο αυτή η τελευταία ομάδα δεν αλώνεται τελείως μέχρι αλλοτρίωσης της οικείας ουσίας της και αναστόχευσης της βασικής της λειτουργίας, από τα μεγέθη της νέας υψηλής τάξης.

Δεύτερον, όλες οι ανισορροπίες, δυσαναλογίες και άλυτες αντιπαραθέσεις οξύνονται από πέντε βασικές, βαθιές και αλληλοσυναρτώμενες αστάθειες που είναι αναγκαίο αποτέλεσμα της ίδιας της πολιτισμικής ταυτότητας και της κοινωνικής (οικονομικής, πολιτικής, βιοτικής) χαρακτηρίζουσας φυσιογνωμίας του Ευρωπαίου (εννοώ την ιστορική Ευρώπη από την Κάθοδο των Τευτόνων και μετά).

Η ΠΡΩΤΗ θεμελιώδης ανισορροπία συνίσταται στην αφύσικη διάσταση μεταξύ πραγματικής και χρηματοπιστωτικής οικονομίας.

Το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα είναι άκρως ασταθές. Η τελευταία Ευρωπαϊκή χαριστική βολή στο Ευρωπαϊκοκρατούμενο σύστημα του πρόσφατου παρελθόντος έγινε με το Κραχ του 1929, βρέθηκε τότε το νοσηρό «φάρμακο» της κρίσης με τις αντικλασσικές οικονομικές θεωρίες (Keynes) – διάξευξη από την κλασσική οικονομία ξεκινώντας το 1930, με την ίδια παρεμβατικότητα στην φυσική τάξη που χαρακτηρίζει το Ευρωπαϊκό βουλευσιαρχικό Υποκείμενο στην εγγενή αποξένωση και αντίθεσή του προς το Είναι.

Από την μια μεριά η αναμενόμενη σχετική συγκράτηση στην χορήγηση του «φαρμάκου» (δημιουργίας ψεύτικου χρήματος που δεν αντιστοιχεί στην πραγματική οικονομική δραστηριότητα) κατά τα πρώτα στάδια της «ανακάλυψής» του, σωστότερα επινόησής του, - και από την άλλη ο μέγας Πόλεμος που κατέστρεψε τεράστια ποσά επενδεδυμένου και «εναέριου» κεφαλαίου, πραγματικού και χρηματοπιστωτικού, ανακουφίζοντας έτσι το σύστημα από τις τοξικές υπερβολές του κίβδηλου χρήματος, -- ανέβαλαν για μερικές δεκαετίες την έκρηξη της συστηματικά δημιουργουμένης ανισορροπίας.

Αλλά όταν και οι δυο ανασταλτικοί παράγοντες έπαψαν να δρουν, η αστάθεια εκφράσθηκε πλέον με τις περιοδεύουσες οικονομικές κρίσεις και με επιταχυνόμενο και εντεινόμενο ρυθμό μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης (οπότε αποχαλινώθηκε η χρηματοπιστωτική συνιστώσα της οικονομίας).

Η αστάθεια μεγενθύνεται και βαθαίνει στον υιοθετούμενο φαύλο κύκλο της «θεραπείας» των κρίσεων με ενίσχυση της ανισορροπίας του χρηματοπιστωτικού παράγοντα. *Αντί το χρηματοπιστωτικό πεδίο να εξαρτάται από την πραγματική παραγωγή και διανομή αγαθών και υπηρεσιών, έγινε η αφύσικη αντιστροφή να εξαρτάται η πραγματική οικονομία από την εικόνα της, την χρηματοπιστωτική διάσταση. Στο έσχατο του διαφωτιστικού παρανοϊκού «ορθολογισμού» (λατρεία του νεωτερικού Ορθού Λόγου του επιστημονισμού στην Notre Dame), και στο άκρον του παραλογισμού της αφύσικης αντιστροφής, θεωρήθηκε ότι η παραγωγικότητα χρειάζεται χρήμα αντί του ότι το χρήμα χρειάζεται παραγωγικότητα, και ότι αυτό που λείπει σε μια υστερηματική παραγωγική δημιουργικότητα είναι το χρήμα και όχι η ικανότητα σε μια κουλτούρα της αριστείας και όχι ο τόνος της ύπαρξης σε μια ορθοστατούσα κοινωνία εδραιωμένη στην υπερηφάνεια της ιδιοταυτότητάς της.*

Στην νέα θεώρηση, που βολεύει τους εκφραστές και οπαδούς της φαντασίωσης, ο αντικατοπτρισμός εξουσιάζει την πραγματικότητα. Και μάλιστα οι λογικές και αξιολογίες των δύο είναι ριζικά αντίθετες. Στην πραγματική οικονομία κύριος στοχασμός είναι για μόνιμη παρουσία και διάρκεια λειτουργίας. Στην χρηματοπιστωτική, ακριβώς έχουμε να κάνουμε με φαντάσματα αντί πραγματικοτήτων, δεσπόζει η επιδίωξη του άμεσου και στιγμιαίου κέρδους, το shorting είναι αναπόφευκτο και βασικό μοντέλο σκέψης και συμπεριφοράς, η δε δραστηριότητα φέρει τον χαρακτήρα στοιχηματικής νοοτροπίας. (Οι σκέψεις του πρωτοπόρου Ford για την σχέση βιομηχανίας και τραπεζών είναι όσο ποτέ επίκαιρες και διαφωτιστικές).

Οι κρίσεις θα συνεχιστούν και η φύσικα σε κάποιο σημείο θα εκραγεί με ηφαιστειακή δύναμη, αφορμής τυχαίας τυχούσης αφού δεν υφίσταται η δυνατότητα μεγαπολέμου στο μονοπολικό σύστημα. Η αφορμή μπορεί να είναι κρίση υγείας – για αυτό η πρωτοφανής Ευρωπαϊκή υστερία του κορονοϊού. (Η αντιμετώπιση του κορονοϊού το 2020 είναι σαν την αντιμετώπιση του κρachs το 1930. Και θα έχει, αν η ανθρωπότητα δεν ανατρέψει τους σχεδιασμούς των καινούριων ολιγαρχιών, ακριβώς ανάλογη εξέλιξη με εκείνη, όμως πολύ πιο θανάσιμα αποσταθεροποιητική της ανθρώπινης ύπαρξης, λόγω της βαθύτερης παρεμβατικότητας). Η αφορμή της έκρηξης μπορεί να είναι τεχνολογική, - εμπλοκή ή κατάρρευση ή κατάχρηση (σκόπιμη ή αθέλητη) ψηφιακών συστημάτων. Μάλλον θα είναι σύνθετη.

Στην ουσία, το Είναι εξαφανίζει το αλλόκοτο Υποκείμενο. Η Φύση χωνεύει την αυθάδη Βούληση. Το Ευρωπαϊκό πολιτισμικό σύστημα

εξαφανίζεται αδυσώπητα από την ιστορία με τις αστάθειες που το ίδιο δημιουργήσε. Διαλύεται με ένα κυκλώνα ανισορροπιών που η θρασεία παρεμβατικότητα του προκάλεσε στην πραγματικότητα.

Στην οικονομική συμπαρατίθεται, δεύτερη και τρίτη, η βιολογική και η τεχνολογική αστάθεια.

Η ασυγκράτητη χημική παρέμβαση στο περιβάλλον (γη, νερό, αέρα), στην διατροφική αλυσίδα (υβρίδια αντοχής και πολυπαραγωγικότητας, συντηρητικά), και στην ανθρώπινη υγεία (φαρμακολογική ιατρική) προκαλεί ανωμαλίες στο μέλλον ασύγκριτα βαρύτερες από τα προβλήματα που καθ' υπόθεση αντιμετωπίζει στιγμιαία στο παρόν. Ο επιστημονισμός (διακριτός από την καθαρή επιστήμη που ξέρει καλά τα στενά όριά της), γενικά το πολύ «λύνει» ένα πρόβλημα τώρα μεταφέροντάς το πολλαπλασιασμένο ή/και μεταλλαγμένο αργότερα. Η λογική της υποχρεωτικής υπερπροστασίας, όχι μόνο παραβιάζει την θεμελιώδη ελευθερία του ανθρώπου για αυτοπραγμάτωση, αλλά και τον εξασθενεί. Δυναμώνει ταυτόχρονα την δραστική ενέργεια των φυσικών εξισορροπητών (ιών, βακτηριδίων, μυκήτων). Η Φύση βλέπει την ανθρώπινη παρεμβατικότητα (την βουλησιαρχία του αλλοτριωμένου από το Είναι Υποκειμένου) ως παράγοντα ανισορροπίας στο κοσμικό ολοκλήρωμα, και μεθοδεύει την εξάλειψή του. Την απορροφά και την χωνεύει.

Αυτό συνιστά την ΔΕΥΤΕΡΗ θεμελιώδη δυσαρμονία του σύγχρονου συστήματος, την βιολογική αστάθεια του νεωτερικού και μετανεωτερικού ανθρώπου.

Περαιτέρω. Η φαρμακολογική, ιατρική προστασία του βιολογικά εξασθενούντος ανθρώπινου οργανισμού ακριβώς εξ αιτίας αυτής της υπερπροστατευτικής νοοτροπίας και του τρόπου ζωής του πολιτισμού που περιλαμβάνει και την καταξίωση αυτής της νοοτροπίας, έχει μεν σαν αποτέλεσμα την στατιστική εικόνα αύξησης του μέσου όρου ζωής και άρα της προσδόκιμης διάρκειας βίου του γεννώμενου.

Αλλά ο στατιστικός αριθμός είναι παντελώς παραπλανητικός εν προκειμένω. Δεν καταγράφει τον ρόλο της φυσικής επιλογής στην νεογνική κυρίως, αλλά και παιδική θνησιμότητα, για ισχυρούς, υγιείς οργανισμούς, που να μην χρειάζονται την φαρμακολογική περίθαλψη επί μονίμου βάσεως, αλλά μόνον σε εξαιρετικές, και σχετικά σπάνιες περιπτώσεις. Στην πραγματικότητα, η παρακμιακή νεωτερικότητα, με τον τρόπο βίου που

παραδειγματίζει και το αξιακό της σύστημα, έχει μεταλλάξει την Δωρική, κλασσική προτεραιότητα για ευγονία, σε συστηματική εξ αποτελέσματος, αβούλητη κακογονία. Την οποία αφελώς νομίζει υπό την σημαία του Επιστημονισμού ότι μπορεί να αντιμετωπίσει με την φαρμακολογική και παρεμβατική ιατρική νοούμενη ως τεχνολογία υγείας, έχοντας ταυτόχρονα υπέρμετρα διαστέλλει την έννοια της νόσου, και αντίστοιχα δραματικά περιορίζει το νόημα της υγείας.

Εξ άλλου, επίσης, η στατιστική καταγραφή του μέσου όρου ζωής εξ ορισμού δεν μπορεί να καλιμπράρει την ποιότητα ζωής, ειδικά νοούντες τον όρο με την κλασσική έννοια του ποσοστού ικανοποίησης των ουσιαστικών αναγκών της ανθρώπινης φύσης στην ολοκληρία της, και όχι βεβαίως με την ανθυποβολιμαία νεωτερική έννοια της καταναλωτικής επάρκειας στο πλαίσιο του τεχνολογικού πολιτισμού.

Η μείωση του επιπέδου ποιότητας ζωής κατά τα κλασσικά κριτήρια στην παρούσα πολιτισμική φάση, επιδρά αρνητικά στην βιολογική αντοχή και ικανότητα του οργανισμού, ρίχνοντας την γεννητική παραγωγικότητα και δημιουργική δραστηριότητά του, πράγμα που ακυρώνει και αντιστρέφει την όποια υποτιθέμενη σιωπηρά θετική επίδραση της στατιστικής αύξησης του προσδόκιμου ζωής στην ανθρώπινη ύπαρξη και πολιτισμό. Έτσι υπογεννητικότητα μαστίζει την προοδευμένη στην φροντίδα υγείας «πολιτισμένη» Ευρώπη, ενώ και η εις σήψη μεταβαίνουσα παρακμή του πολιτισμού της δεν αναχαιτίζεται.

Η φύση προσθέτει μια ακόμη επιπλοκή στο παιχνίδι της ανθρώπινης άνοιας και ύβρης. Η τεχνολογική «πρόοδος» του Ευρωπαϊκού πολιτισμού, τον καταστρέφει – και στον τομέα της υγείας και του «καλώς έχειν» (ευζωία, well-being). Η γεννητικότητα και ο τόνος της ύπαρξης πέφτουν. Αντιθέτως επωφελούνται οι αναπτυσσόμενοι λαοί που ήσαν στο περιθώριο της Ευρωκεντρικής φάσης της ιστορίας. Ξεκινώντας από μια ισχυρή βιολογική κράση, η φαρμακευτική ιατρική με μικρή αναλογικά χρήση κάνει θαύματα – μέχρι στο μέλλον, η κατάχρησή της να τους εξασθενίσει και αυτούς. Έτσι έγινε και στους Ευρωπαίους. Γενικά αυτός είναι ο νόμος της υλικής ευημερίας. Η άνεση του βίου εξασθενεί και είναι ολέθρια, η ένταση διεγείρει και δυναμώνει και σώζει – όχι η ένταση στην μέριμνα του χρόνου αλλά στην απόλαυση της αιωνιότητας.

Αλλά η επιπλοκή που ανέφερα πάει μακρύτερα και βαθύτερα. Η τεχνολογική πρόοδος της Ευρώπης κατέστησε δυνατή μια γιγαντιαία

αλλαγή στην φυσική ισορροπία ανθρώπινης πυκνότητας στον χώρο. Η άμεση και απτή έκφραση αυτής της ισορροπίας βρίσκεται στον ωρισμένο μέγιστο αριθμό ατόμων που μπορεί να θρέψει ένας τόπος με μια συγκεκριμένη γεωγραφική, εδαφολογική και κλιματολογική φυσιογνωμία, και τηρουμένων αλωβήτων των συνθηκών γενικευμένης ισορροπίας του οικοσυστήματος. Αυτός ο αριθμός είναι μια βιολογική σταθερά στις εξισώσεις της ζωής.

Ο παρεμβατισμός της τεχνολογίας κατέστησε όμως δυνατή την γιγάντωση του αριθμού αυτού. Η τεχνητή αύξηση της παραγωγικότητας της γης με χημικά, η υβριδική μετάλλαξη των τροφών για αντοχή και υπερπαραγωγή, η καταπολέμηση ασθενειών με φυτοφάρμακα, η τεχνολογική βιομηχανία τροφίμων που δημιουργήθηκε, όπως και η συνεργούσα στον ίδιο σκοπό αντίστοιχη φαρμακολογική βιομηχανία υγείας, ευνοεί τις ανερχόμενες χώρες που ήσαν στα περιθώρια της γεωπολιτικής και του πολιτισμού μέχρι τώρα – μέχρι να τις καταστρέψει εν συνεχεία.

Αυτό το φαινόμενο θα ασκήσει πρόσθετη αφόρητη πίεση στην παραπαίουσα Ευρώπη, η οποία θα μπορούσε λόγω πολιτισμικού χαρακτήρα να αντιδράσει με τον γνωστό ήδη αυτοκαταστροφικό τρόπο του Βουλγισαρχικού Υποκειμένου αν δεν τιθασεύετο. Η σημασία της Ηγεμονικής δύναμης είναι καθοριστική και για αυτήν την δυνητική εξέλιξη, έχουν δε γίνει οι πρώτες κινήσεις προς αυτήν την κατεύθυνση ελέγχου.

Εν τω μεταξύ, και πέρα από τις ανακατατάξεις στην κατανομή της ανθρώπινης πυκνότητας πάνω στην γη, *ο τεχνητός υπερπληθυσμός, με τις χημικές προϋποθέσεις του, έχει καταστεί η ΤΡΙΤΗ μείζων αστάθεια του παγκόσμιου συστήματος.* Η ανθρώπινη αγέλη δεν είναι μελίσσι ούτε μερμηγκιά κατά την φύση της. Οι υγειονομικές και περιβαλλοντολογικές επιπτώσεις του βιασμού της να γίνει σαν εκείνες, τεράστιες και αποσταθεροποιητικές καθώς είναι, ωχριούν πάντως ενώπιον των επιπτώσεων αυτής της εξαλλοτρίωσης του ανθρώπου, και του φαύλου κύκλου που δημιουργείται για να συντηρηθεί μια τέτοια απάνθρωπη κατάσταση, πάνω στο σώμα, στην ψυχή και το πνεύμα του – το σώμα ασχημαίνει, η ψυχή μαραίνεται και ο πνεύμα αποπνέει, -- ο πολιτισμός καταρρέει. Το αναπόφευκτο μέλλον, αν ΔΕΝ, - πάλι από άλλη άποψη.

Υπάρχει και ΤΕΤΑΡΤΗ ριζικώτερη μεγααστάθεια, η τεχνολογική αστάθεια του σύγχρονου πολιτισμού που προκύπτει από ένα νοσηρό επιστημονισμό.

Η νεωτερική επιστήμη αποτελεί μια ήσσωνα προσπάθεια του νου να διεισδύσει σε αυτό που η απομάκρυνση και αλλοτρίωση του Υποκειμένου έχει μετατρέψει σε οντολογικό Μυστικό και υπαρξιακό Μυστήριο του Είναι.

Αλλά το Είναι αποκαλύπτεται απολύτως και φαίνεται ολοσχερώς. Αυτή η τελετουργία της αποκάλυψης και φανέρωσης του Είναι συντελείται σε κάθε μέρος του Κόσμου ως φαινομένου. Ειδικά ο άνθρωπος συνιστά το τέλειό κάτοπτρο επίδειξης του Είναι, με το σωματικό κάλλος και την νοερή σοφία του, την αλήθεια του σώματος και του πνεύματός του στην ταυτότητα της ουσίας τους. *Στον ολοκληρωμένο άνθρωπο δεν υφίσταται λοιπόν μυστήριο της ύπαρξης αλλά φως απο-κάλυψης.* Η επιστήμη όμως της νεωτερικότητας είναι προσπάθεια του αποξενωμένου Υποκειμένου να πιάσει κάτι, και κατά διαδοχική πρόοδο με αόριστο τέρμα, από τον παλμό της πραγματικότητας πέρα από την α-νόητη εσωτερική του συναισθηματικότητα. Σοφία αντιθέτως είναι η ολοσχερής φανέρωση του Είναι σε ένα προνομιακό μέρος του όλου Φαίνεσθαι που αποκαλύπτει το Είναι.

Επιστημονισμός ακολούθως είναι η ψευδαίσθηση, που καταντά ιδεολογική προκατάληψη, ότι Επιστήμη είναι η αληθής Σοφία.

Αντιστοίχως δεν είναι τόσο η εργαλειοθήκη και ο εργαλειακός προσανατολισμός της σύγχρονης τεχνολογίας αυτά καθεαυτά που δημιουργούν πρόβλημα αστάθειας, αλλά μια ιδεολογία που κάνει αυτά τα μέσα να προσδιορίζουν και αντικαθιστούν τους σκοπούς. (Όπως τώρα η φαρμακολογική ιατρική μας λέει πώς να ζήσουμε, αντί να την χρησιμοποιούμε σαν υπηρέτρια για να ζήσουμε όπως θέλουμε κατά την φύση μας).

Εργαλεία χρησιμοποιεί ο άνθρωπος από την εποχή των σπηλαίων, με την φωτιά. Είναι στην ανθρώπινη φύση να βρίσκει προεκτάσεις του χεριού του προς επιτέλεση έργου.

Αλλά υπάρχει, **πρώτον**, μια ουσιαστική διαφορά μεταξύ της αξίνας του γεωργού, του πριονιού του κατασκευαστή, της σμίλης ή του πινέλου του καλλιτέχνη αφ' ενός, και μιας μηχανής που καλλιεργεί, φτιάχνει ή σχεδιάζει αφ' ετέρου. Τα πρώτα σκοπεύουν στην ποιότητα, ενώ τα δεύτερα στην ποσότητα, τα πρώτα απαιτούν άμεση επαφή ανθρώπου, εργαλείου και έργου, τα άλλα επιτρέπουν μόνο έμμεση. Η μηχανή εκφράζει συνεπώς στην πρακτική σφαίρα την μεταφυσική απομάκρυνση του Υποκειμένου από το Είναι. **Και αυτό το**

αρχέγονο «προπατορικό αμάρτημα» είναι η αρχή και αιτία της ταραχής της ανθρωπίνης ύπαρξης και της αστάθειας των συστημάτων οργάνωσής της σε αυτήν την διάσταση.

Δεύτερον, και αυτή η μηχανή αντικαθίσταται στο κέντρο βάρους της μεταμοντέρνας ύπαρξης από την ηλεκτρονική εργαλειοθήκη της «εικονικής πραγματικότητας». Και εδώ αντί να θεραπεύεται η μηχανιστική αλλοτρίωση από την ζώσα, οργανική πραγματικότητα, οξύνεται στο έπακρον: θραύεται και αυτή η υλική βάση της μηχανής που κρατάει προσγειωμένο στην πραγματικότητα το απομονωμένο Υποκείμενο. **Ο Κόσμος της εικονικής πραγματικότητας αποτελεί την ακραία συνέπεια της αποξένωσης του Υποκειμένου από το Είναι. Και έτσι είναι η μοίρα του Ευρωπαϊκού πολιτισμού να συντριβεί από το ίδιο το επίτευγμά του, για το οποίο άφρονα στην παρακμή του αυτοδοξολογείται. Η Ευρωπαϊκή ύπαρξη τελειώνει εκεί που άρχισε: με μια βουλησιαρχική πράξη αυτοκτονίας.** Αλλοτρίωση από το Είναι, αποξένωση από το Θείο – και τελικά, χάσιμο του Εαυτού στο Μηδέν με μια παραζάλη συναισθηματισμού σε ένα κρεσέντο τεχνητότητας.

Συνολικά συνεπώς, η βιομηχανική και ψηφιακή τεχνολογία μεγιστοποιούν την ταραχή και αστάθεια του ανθρώπινου όντος. Και περισσότερο, **τρίτον και αποτελειωτικό**, παρ' όλα αυτά, **ο Τεχνολογισμός είναι το σύγχρονο ανάθεμα, πάνω από την τεχνολογία την ίδια. Ακριβώς όπως ο Επιστημονισμός δρα δαιμονικά ανεβάζοντας αντι-επιστημονικά την Επιστήμη στην περιωπή της Σοφίας, και αξιολογώντας την μεθοδολογία της άποψης και της γνώμης πάνω από την απο-κάλυψη της αυτο-φανούς αλήθειας**, - έτσι και ο Τεχνολογισμός πέφτει στο βάραθρο της απωλείας με την πίστη στην Τεχνολογία για την επίλυση του ανθρώπινου προβλήματος στην έγχρονη ύπαρξη κατά τις ανάγκες του χρόνου, για τον προσδιορισμό των όρων του βίου που ικανοποιούν τις χρείες του ανθρώπου και τις λαχτάρες της ψυχής του. Και επειδή η ιδέα του Επιστημονισμού είναι φαντασιακή και η πίστη του Τεχνολογισμού ουτοπική, ο νεωτερικός άνθρωπος του παρόντος περιδινείται σε ένα μάελστρομ ταραχής και αστάθειας.

Υπάρχει και ΠΕΜΠΤΟ, μεγασθενές, ριζικώτερο πεδίο αστάθειας του ανθρώπινου συστήματος κατά το παρόν. Το αποστατικό και αφεστηγός του Είναι Υποκείμενο, για να έλθει σε οποιαδήποτε θεωρητική ή πρακτική

σχέση με την πραγματικότητα, επινοεί κατ' ανάγκη σύστημα τεχνητό επαφής αφού έχει αυτοστερηθεί της δυνατότητας φυσικού συνυφασμού με αυτήν.

Η τεχνητότητα έχει μια ουσιώδη και ιδιοχαρακτηριστική διαφορά από την φυσικότητα των συστημάτων: η πολυπλοκότητα αυξάνει την συστημική αστάθεια της.

Ενώ αντίθετα τα φυσικά συστήματα δείχνουν μεγάλη και πολυδιάστατη συνθετότητα συνοδευόμενη με έντονη και ανθεκτική ολοκλήρωση. Ο κοσμικός νόμος του γίγνεσθαι δίνει λύσεις εξαιρετικής διαφοροποίησης και ισχυρότατης ενοποίησης, και μάλιστα ταυτόχρονα οξυνόμενων. Διαφοροποίηση και ενοποίηση πάνε μαζί και συλλειτουργούν, δεν δρουν αντιθετικά η μία προς την άλλη, όπως γίνεται στα τεχνητά συστήματα εν γένει. Αυτό το θαύμα της ύπαρξης να συνέχει αυξανόμενη πολλαπλότητα σε ενισχυόμενη ενότητα, και ταχεία μεταβλητικότητα σε σταθερή μονή, ώστε να επιτυγχάνεται η κίνηση προς την τελειότητα, - αυτό το φως στον χρόνο ισχύει καθολικά, από την εξέλιξη του σύμπαντος μέχρι την ανέλιξη της οργανικότητας της ζωής, και από την ατομική ζωή μέχρι τα έργα τέχνης και έως τους πολιτισμούς εν όλω και τις ιστορικές φάσεις.

Έτσι η φυσική ύπαρξη. Γιατί ο χρόνος είναι απλά η ανέλιξη της αιωνιότητας, και ο χώρος η διάσταση της μορφής. Συνεπώς η φυσική πολλαπλότητα έχει την ενύπαρκτη τάση για την ενότητα του διαφοροποιημένου όλου, και η φυσική μεταβολή έχει την ροπή για το καταστάλαγμα της στο εν χρόνω «τέλος». Αλλά η τεχνητότητα έχει κάποια διάρκεια μόνο στην αφύσικη απλότητα και ομοιογένεια μεγάλων ταμπλό.

Να παρεπιπτόντως και ο λόγος για τον οποίο η Ευρώπη εγέννησε το «εθνικό κράτος». Μπορεί να κρατηθεί στην ύπαρξη μόνο με απλοποίηση και ομογενοποίηση. Να επίσης και ο λόγος της μισαλλοδοξίας του διαφωτισμένου «κοσμικού κράτους».

Ιδού ωσαύτως και η αιτία της διαδεδομένης σύγχυσης (σε συστημικούς και αντισυστημικούς, αμφοτέρους ακυριολεκτικούς) περί της παγκοσμιοποίησης. Το Ευρωπαϊκό μυαλό τείνει από τον χαρακτήρα του να την καταλάβει ως ομογενοποίηση. Του είναι αδιανόητο να νοήσει (γιατί αδυνατεί να δει φωτεινά, κλασσιικά, «από μέσα» το Είναι) πως η Γαλλία φερ' ειπείν έγινε εθνικό κράτος από ένα ετερογενές υπόστρωμα, ενώ σχεδόν μισή χιλιετία Οθωμανικής αυτοκρατορίας άφησαν ανέπαφες τις φυλετικές

ταυτότητας των πληθυσμών με τις ιδιοσυστάσεις και τις χαρακτηριστικές απασχολήσεις τους ακόμη, πώς υπήρχε μέχρι 100 χρόνια πριν το φυλετικό μωσαϊκό π. χ. της Θεσσαλονίκης. Δεν αντιλαμβάνονται τις δομές μιας γεωπολιτικής ηγεμονίας και, εν συναχεία, «αυτοκρατορίας». Η παγκοσμιοποίηση του καιρού μας είναι τέτοιου είδους σύστημα, κατά το αρχέτυπο της κλασσικής «αυτοκρατορικής» ολοκλήρωσης, όχι με το μοντέλο του εθνικού κράτους, ούτε αυτό της νεωτερικής αποικιοκρατικής ψευδεπίγραφης αυτοκρατορίας. Αλλά οι Ευρωπαϊκές elites ονειριάζονται την Ηνωμένη Ευρώπη κυβερνώμενη με ντιρεκτίβες που θα εκπέμπονται από ένα κέντρο ασημαντότητας για τον κανονισμό κάθε άποψης και διάστασης της ζωής.

Η νεωτερικότητα δεν δύναται να συλλάβει την οργανική ολότητα πολύπλοκα και πολυδιάστατα διαφοροποιημένων μερών και διεργασιών, γιατί διέπεται από μηχανική ορθολογικότητα και όχι οργανική σοφία. (Δεν αποτελεί φυσικά ιδιαίτερη πολυπλοκότητα ο ταχύτατα αλλά ανιαρότατα επαναλαμβανόμενος λογισμός του 0 και 1. Η φύση και ο ανθρώπινος νους δεν λειτουργεί μικροαναλυτικά αλλά μεγαλομορφικά). **Να πάλι ο λόγος του μεταφυσικά δυϊστικού της μοντέλου που την κάνει ανίκανη να εννοήσει και αισθανθεί την ενότητα σώματος και πνεύματος, γεγονότος και αξίας, κάλλους και αληθείας, πραγματικότητας και ιδέας, Φαίνεσθαι και Είμαι, Κόσμου και Θεού, Σχετικού και Απόλυτου.**

Η τεχνητότητα ρέπει εγγενώς προς την απλοποίηση γιατί την χρειάζεται υπαρκτικά. Από το άλλο μέρος κάθε τεχνητότητα προκαλεί την ενέργεια της φύσης να την απορροφήσει. Γιατί ότι και να φαντασιώνεται το Υποκείμενο για το στήσιμό του έξω και απέναντι από το Είμαι αντιλαμβανόμενο το Ον ως Αντι-κείμενο, δεν παύει στην πραγματικότητα να είναι μέρος του κοσμικού όλου, - ένα παράταιρο μέρος, μια κοσμική ανωμαλία στο ολοκλήρωμα του (προβεβλημένου στο Φαίνεσθαι) Είμαι. Και η φύση, στην θεία δικαιοδοσία της, εναρμονίζει την συμβεβηκυία ασχήμια προς την ολοκληρία της τελειότητάς της. *Ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός βρίσκεται τώρα στο πεπτικό σύστημα του Κόσμου και χωνεύεται Έχουν αρχίσει να βγαίνουν τα απόβλητά του στην ιστορία. Τα σκουπίδια του πολιτισμού αντικαθιστούν τα σκουπίδια των αναγκών του χρόνου.*

Η φυσική ορμή αφομοίωσης της τεχνητότητας μέσω της σήψης της, προκαλεί νωρίς στο Υποκείμενο την απαίτηση προστασίας του. Αυτή η ίδια η ίδρυση της τεχνητότητας απαιτεί μια πράξη ειδικής υποστήριξης για να μην

βουλιάζει το οικοδόμημα εξ αρχής καταπινόμενο από την φύση. *Προστασία σημαίνει κατανάλωση ενέργειας για να μπορέσει να λειτουργήσει το τεχνητό σύστημα προς παραγωγή του οικείου έργου του, επιπρόσθετη προς την κύρια ενέργεια που χρειάζεται για να παραχθεί το έργο. Αυτή η κατανάλωση επιπρόσθετης ενέργειας αποτελεί τις «τριβές» της διαδικασίας παραγωγής πραγματικού αποτελέσματος. Οι τριβές δε αυξάνονται με την πάροδο του χρόνου, γιατί χρειάζονται επιπλέον τριβές για να αντιμετωπισθούν οι φυσικές αντιδράσεις προς τις πρώτες, και μετά προς κάθε προηγούμενες, τριβές της τεχνητότητας.*

Επί πλέον κάθε τεχνητό σύστημα έχει εγγενές πρόβλημα σωστής και αποδοτικής αντιστοίχισης ικανότητας, θέσης και ρόλου στα στοιχεία του, αφού δεν λειτουργεί εντός του ο αυτόματος φυσικός καταμερισμός θεσμικής αξίας και πραγματικής απόδοσης. Άρα αυτά τα συστήματα είναι εγγενώς αντιπαραγωγικά. **Και ακόμη περισσότερο. Η προστασία σε ένα τεχνητό σύστημα αδυνατίζει τον προστατευόμενο. Τα προστατευόμενα από την μαφία μαγαζιά πάσχιζαν να επιβιώσουν, ενώ η μαφία μεγάλωνε τα κέρδη και την δύναμή της.**

Η προστασία καταντά να λειτουργεί υπέρ του προστάτου, γίνεται προστασία του status quo. Στο τέλος, ο μεγαλύτερος εχθρός του προστατευόμενου είναι ο προστάτης του σε κάθε τεχνητό σύστημα. Έτσι και για τις σχέσεις λαού και νόθου κράτους. Το τεχνητό σύστημα είναι παραπάνω από βαθειά αντιπαραγωγικό, είναι ολέθριο.

Ο παρά φύσιν αυτός καρκίνος του πλέγματος τεχνητότητας, απλοϊκότητας και προστασίας αποτελεί την παρακμιακή έκφραση του συστατικού Ευρωπαϊκού βιώματος βουλευσιαρχικού υποκειμενισμού, που στήνει το Υποκείμενο αφ-ιστάμενο από το Είναι ως το θεωρητικό, αξιολογικό και πρακτικό κέντρο της ύπαρξης. Για αυτό ομιλώ περί αυτού για Ιδεολογικό Ευρωπαϊσμό, και ονομάζω τις πολλαπλά διασταυρούμενες και αλληλοπεριχωρούμενες αρνητικές επενέργειές του στην λειτουργικότητα και απόδοση της ανθρώπινης κοινωνίας, - πολιτισμική αστάθεια.

Η οικονομική, βιολογική, πληθυσμιακή, τεχνολογική και πολιτισμική αστάθεια στην οποία έχει οδηγήσει τον κόσμο η παρακμή της Ευρώπης και ο τυφλός ιδεολογικός Ευρωπαϊσμός υπό τις ποικίλες συνεργούσες εκφάνσεις του (Επιστημονισμός, Τεχνοκρατία και Τεχνολογισμός, Διαφωτισμός της γραμμικής προόδου, Ορθολογισμός της απλοϊκότητας, Μεθοδολογισμός και Κανονοκρατία, τα Πρωτόκολλα της ά-νοιας, Προστατευτισμός της τεχνητότητας, συστηματική μετατόπιση της πραγματικής λύσης προβλημάτων στο αόριστο μέλλον, δηλαδή μια «κοσμική» εσχατολογία, η θρασεία διακήρυξη του νοσηρού status quo υπό την σημαία του Ευρωπαϊκού κεκτημένου) – χαρακτηρίζει ουσιαστικά το παγκόσμιο σύστημα του παρόντος στην αρχή της τρίτης φάσης της Αμερικανικής ιστορίας.

Και αυτήν την γιγαντιαία, πολυδύναμη αστάθεια πρέπει να αντιμετωπίσουν οι ΗΠΑ στην δεύτερη φάση της πραγμάτωσης του προφανούς πεπρωμένου της. Αυτό - ή ο κόσμος θα περάσει από μια καταστροφή, αντίστοιχη αυτής που συνέβη προς το τέλος της δεύτερης χιλιετίας π. Χ.

Στην αρχή της τρίτης ιστορικής φάσης του ηγεμονικού λαού με παγκόσμιο βεληνεές επισυμβαίνει και μια γεωπολιτική αστάθεια. Η ηγεμονική δύναμη σε ένα μονοπολικό πεδίο δεν έχει εχθρούς, συνεπώς δεν χρειάζεται συμμάχους.

Όλες οι χώρες και όλοι οι δραστήριοι σχηματισμοί του παρόντος αναγνωρίζουν αναγκαστικά και συμφεροντολογικά και αξιολογικά την υπερέτρεψη του ηγεμονικού κέντρου, και πολύ καλά καταλαβαίνουν ότι η αξονική δομή περί κέντρο ισχύος σταθεροποιεί το σύστημα και πολλαπλασιάζει την απόδοσή του μειώνοντας δραματικά τις «τριβές» εξισορρόπησης ενός πολυπολικού ή διπολικού πεδίου δυνάμεων. Όλοι κερδίζουν στο παγκοσμιοποιημένο μονοπολικό πεδίο κατά την αναλογία της αξίας και συνεισφοράς τους στο ολικό ανθρώπινο αποτέλεσμα. (Χάνουν οι χαμένοι της ιστορίας, οι παρόχθιες δίνες στην ροή του μεγάλου ποταμού, οι ανάξιοι, άχρηστοι προσκολλημένοι στο παρακμιακό status quo που ποζάρει για υπερμοντέρνο). Έχουν λοιπόν όλες οι υγιείς και ανερχόμενες δυνάμεις ίδιο συμφέρον στην συνέχιση της ηγεμονικής δομής του πεδίου.

Αυτό σημαίνει πρακτικά ότι οι πρώην εχθροί ή αποστασιοποιημένοι «ουδέτεροι» της ηγεμονικής χώρας κατά την περίοδο της ανόδου της στην ηγεμονική περιωπή βρίσκονται τώρα που έχει επιτευχθεί το μονοπολικό σύστημα στην ίδια ακριβώς κατ' αρχήν θέση με τους πρότερους «φίλους» και συμμάχους της. *Οι συμμαχίες επομένως χάνουν διαδοχικά την σημασία τους, ενώ αναδύεται η διαμόρφωση των γεωπολιτικών περιφερειών κατά την φυσική τους τάξη χωρίς τεχνητές καταταμήσεις.*

Αυτό σηματοδοτεί η στρατηγική του νυν Αμερικανού Προέδρου με την διαδοχική αποχώρηση ενεργού επί του πεδίου Αμερικανικής στρατιωτικής παρουσίας από Ευρώπη (Γερμανία), Μέση Ανατολή (Ιράκ, Συρία), Κεντρική Ασία (Αφγανιστάν), Μεσογειακή και Ανατολική Αφρική (Λιβύη, Σομαλία).

Δεν πρόκειται φυσικά για αναδίπλωση των ΗΠΑ από τον ηγεμονικό τους ρόλο – το αντίθετο: ακριβώς το μονοπολικό σύστημα είναι που ευνοεί την αναδιάταξη των γεωπολιτικών περιφερειακών πεδίων κατά την εσωτερική τους λογική και αναλογία ισχύος, ανεπηρέαστα από διαπεριφερειακούς συσχετισμούς και διεσπαρμένες γεωπολιτικά συμμαχίες. Οι συνδυασμοί που ευνοούσαν στην προηγούμενη εποχή (των πολλαπλών κέντρων διεθνούς ισχύος) την ανάπτυξη αντιπαλοτήτων μεταξύ γειτόνων, αποδυναμώνονται τώρα γιατί αποτελούν μάταια κατανάλωση ενέργειας σε αντιπαραγωγικές τριβές.

Το μέλλον ανήκει στην φυσική αυτορρύθμιση των περιφερειών κατά την γεωπολιτική και γεωιστορική ταυτότητά τους, και οι δυνάμενοι να συνεισφέρουν ενεργητικά και αποφασιστικά σε αυτήν την ποιοτική αναδόμηση ανέρχονται στο ηγεμονικό περιφερειακό επίπεδο των συνεργών του κεντρικού παγκόσμιου άξονα στην νέα τάξη, νέα τάξη όχι του status quo, αλλά της ανατροπής και αντικατάστασής του από το ερχόμενο σύστημα της γενικής ιστορικής ανανέωσης. Οι παλαιοί σύμμαχοι της ηγεμονικής δύναμης ζητούν αντιθέτως να διατηρήσουν προνομιούχο θέση στην νέα κατανομή ρόλων και σημασίας κατά την νέα φάση της ιστορίας. *Είναι οι ριζικά αναχρονιστικές δυνάμεις, ενώ ποζάρουν για αμύντορες του εκσυγχρονισμού.*

Στο άνυσμα της ιστορίας που δείχνει την Ανανέωση, αντιτίθεται το Παρόν των κατεστημένων κύριων συμφερόντων (οικονομικών, κρατικών, πολιτισμικών οντοτήτων), τα οποία, έχοντας χρησιμοποιήσει το σύστημα για να γίνουν κυρίαρχικά απέναντι παλαιότερων δομών υπερχής, τώρα το καπηλεύονται τηρώντας προσχηματικά και υποκριτικά τον τύπο του ενώ

παραβιάζουν κατάφωρα και εξουσιαστικά το πνεύμα του. Το σύστημα, από καλοσχεδιασμένος όχι μηχανισμός αλλά οργανισμός εναρμονισμού παραγόντων, θέσεων, λειτουργιών, αξιώσεων και συμφερόντων, και ισοδίκαιης κατ' αξίαν επίλυσης των προστριβών μεταξύ των κοινωνικών μελών, μετέπεσε σε όργανο εξασφάλισης του νέου status quo, κατήντησε εργαλείο υπέρ της νέας ολιγαρχίας και των εξαρτηματικών της συμφερόντων, έγινε κάλυμμα της εξουσίας πάνω στον άνθρωπο των χειριστών της εικονικής πραγματικότητας, της χρηματοπιστωτικής κερδοσκοπίας, της ψηφιακής τεχνολογίας, των μεγάλων ΜΜΕ και των Κοινωνικών Δικτύων, της βιομηχανίας του θεάματος και της φαρμακευτικής μετάλλαξης της υγείας, της φαρμακοβιομηχανικής ιατρικής.

Φυσικά όλοι οι παράμετροι που ανέφερα του νέου κατεστημένου έχουν μια υγιή και σημαντική λειτουργικότητα στην ανθρώπινη κοινωνία. Είναι η παραμόρφωσή τους για να γίνουν αυταξίες και σκοπός, αντί για μέσα υπό έλεγχο, που τους μετατρέπει σε ολιγαρχική καταπίεση.

Το τραπεζικό σύστημα χρειάζεται για την ομαλή και ισορροπημένη μεταφορά πόρων από τους έχοντες και μη δυναμένους στους δυναμένους αλλά μη έχοντες. Το διαδικτυακό πεδίο διευκολύνει και συντομεύει πράξεις και ενέργειες. Τα μέσα ενημέρωσης και δικτύωσης παρέχουν ταχεία ροή πληροφοριών και ευρέα πεδία επικοινωνίας. Τα θεάματα παρέχουν εύκολη χαλάρωση, και μια μετρημένη και αναλογική χρήση ουσιών για σοβαρές ασθένειες ήταν πάντα στο καλάθι της ιατρικής.

Οι σκοποί περιορίζουν θεωρητικά την χρήση των μέσων που αντιπροσωπεύουν οι παράγοντες των νέων ολιγαρχιών. Αλλά οι παράγοντες αυτονομούνται από τους σκοπούς για τους οποίους υπάρχουν, και τότε στρεβλώνονται, καταλήγοντας να δρουν ενάντια προς τους συστατικούς σκοπούς των.

Η κερδοσκοπία του χρηματοπιστωτικού συστήματος γίνεται ασυνάρτητη, και εν τέλει αντιβαίνει προς την παραγωγική βάση της πραγματικής εθνικής οικονομίας.

Η διαδικτυακή τεχνοκρατία κάνει την εικονική πραγματικότητα να υποκαθιστά την πραγματική ζωή σε οικονομική σημασία αλλά και στο ίδιο το μοντέλο της ανθρώπινης σκέψης, του συναισθήματος και της δράσης, του τι είναι ο άνθρωπος και τι χρειάζεται.

Η στιγμιαία και άφθονη και χωρίς όρια απόστασης τροφοδοσία ειδήσεων, αναλύσεων και επαφών, υπόκειται στον έλεγχο της προεπιλογής ή της χαοτικής πλημμύρας του ασήμαντου – και τα δυο ύπουλα εργαλεία διαμόρφωσης κοινής γνώμης χωρίς το φυσικό διυλιστικό κοσκίνισμα που παλαιά η καθυστέρηση, η απόσταση και η ανεξέλεγκτη και απείθαρχα πολλαπλή πορεία ασκούσαν στην πληροφορία ώστε να κρατηθεί το ουσιώδες και αληθινό αυτοφύες και να αποχετευθεί το συμβεβηκός και επίπλαστο και κατευθυνόμενο.

Η βιομηχανία του θεάματος ρίχνει το επίπεδο της καλλιτεχνικής λειτουργίας, και έτσι ενώ προσχηματικά ξεκουράζει τον άνθρωπο, στην πραγματικότητα τον βαραίνει αφήνοντας ανεκπλήρωτες τις βαθύτερες λαχτάρες της ψυχής του, των οποίων μόνων η ικανοποίηση τον ηρεμεί και ησυχάζει. Τέλος η βιομηχανικοιατρική φαρμακεία της υγείας κάνει την αρρώστια κανονικότητα και την αφάρμακο και ανίατρο υγεία εξαιρετικό όραμα.

Η παθογένεια των παραμέτρων αυτών επιδρά δυσμενώς στην πραγματική οικονομία, και βαθύτερα στην όλη ανθρώπινη πραγματικότητα. (Με το τρέχον πολιτισμικό φαινόμενο του κορονοϊού, βλέπουμε αυτούς ακριβώς τους παραμορφωμένους παράγοντες να συνεργάζονται αγαστά στην Ευρωπαϊκή υστερία).

Με αυτόν τον τρόπο προκαλείται ένας φαύλος κύκλος υποβάθμισης της πραγματικής παραγωγικής οικονομίας υπέρ του εικονικού φαντάσματος, και έτσι το παρασιτικό σύστημα τείνει να εξαντλήσει την ζωντανή πραγματικότητα πάνω στην οποία τρέφεται.

Καλύτερα θα ήταν βέβαια να μην υπήρχαν καν τα μέσα αυτά που επιδέχονται τόση και τέτοια κατάχρηση, ώστε απλά να μην τίθεται θέμα αυτονομήσής τους από τους σκοπούς για τους οποίους δημιουργήθηκαν.

Αυτή είναι η βαθύτερη αιτία για την οποία ο Ελληνισμός δεν καλλιέργησε και ανέπτυξε (νεωτερικής έννοιας) επιστήμη και τεχνολογία, ενώ κατείχε όλον τον οπλισμό να το κάνει. Γιατί κάθε τι έχει την εγγενή τάση να εξαπλώνεται όσο το παίρνει. Παρ' όλο που στο φυσικό περιβάλλον του «Κόσμου» της θείας τάξης τα όρια των όντων είναι σαφή, η αποδοχή της κοσμικής αρμονίας ριζωμένη, και την για αυτόν τον λόγο σπανιότερη ύβρη τιμωρεί απαρεγκλίτως η νέμεση.

Αλλά η σύγχρονη επιστήμη και τεχνολογία ενέχουν το αμάρτημα της μερικότητας και άρα του συστηματικού ψεύδους. Πράγμα που σημαίνει ότι αναγκαστικά ρέπουν προς την τεχνητότητα για να υπάρξουν ως τέτοιες μερικότητες. Που πάλι σημαίνει ότι έχουν την ύβρη προς την φυσική τάξη εγγενή μέσα τους, είναι αναγκαία άθεες και αφύσικες και άκοσμες. Που τέλος πάντων σημαίνει ότι επιστήμη και τεχνολογία εμφανίστηκαν και θέριεψαν εκεί που ήταν να γεννηθούν και να κυριαρχήσουν, παρά την αντίσταση που η καλύτερη Ευρώπη πρόβαλε.

Πάντως, όμως, φοβούμενο να «δοκιμάσει» την θεία, κοσμική τάξη με το επιστημονικό και τεχνολογικό πείραμα, το Κλασσικό περιφρόνησε το δέλεαρ του.

Ασφαλώς θα θεωρούσε τον σημερινό τεχνολογικό πολιτισμό κατ' εξοχήν βαρβαρικό.

Έχοντας αντιθέτως έτσι προχωρήσει το Ευρωπαϊκό Υποκείμενο και σε αυτήν την συνέπεια του προπατορικού του αμαρτήματος της Πτώσης από το Είναι, ο μόνος τρόπος να ελεγχθεί η παθογένεια είναι ένα θεμελιώδες paradigm shift, μια πολιτισμική μεταμόρφωση – η Αυγούστεια Επανάσταση στο τετράγωνο, γιατί η παρακμή της Ελληνιστικής περιόδου που ανανέωσε η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είναι ηρωική εποχή σε σχέση με την παρακμή του Ευρωπαϊκού πολιτισμού που αφήνει ο κόσμος πίσω του.

Η επιπλοκή καταστημάτων ασταθειών σε κάθε τομέα της ανθρώπινης (συν)ύπαρξης κατά το παρόν (οικονομικής, βιολογικής, πληθυσμιακής, τεχνολογικής, γεωπολιτικής, πολιτισμικής αστάθειας), συντιθέμενη σε μια μεγααστάθεια κοσμοϊστορικών διαστάσεων, χαρακτηρίζει ένα μείζονα σταθμό στην ιστορία, μια θεμελιώδη μεταβατική περίοδο.

Οι ΗΠΑ καλούνται από το πνεύμα της ιστορίας να οδηγήσουν τον άνθρωπο εκεί που δείχνει το Άνυσμα της Ιστορίας κατά το παρόν,

πραγματώνοντας ταυτόχρονα το προφανές πεπρωμένο τους στο δεύτερο επιγιγνόμενο τέλος μετά την επίτευξη της παγκόσμιας ηγεμονίας.

Δύο τάσεις, δύο στρατόπεδα, δύο σημαίες, δύο Αρχές διαμορφώνονται σήμερα στον κόσμο και αποκορυφώνονται στις ΗΠΑ.

Η μία αρχή είναι η συντηρητική του χθεςινού και σημερινού status quo. Εκφράζει τα συμφέροντα όσων αντιτίθενται στην ανανέωση ενός φθίνοντος κόσμου, αυτών που κερδίζουν από την παρακμή και σήψη ενός θνήσκοντος πολιτισμού.

Στην ομάδα αυτήν σημαιοφορούν, μεταξύ των κρατικών οντοτήτων, οι χώρες που ηγεμόνευαν στο σύστημα ισχύος κατά την προηγούμενη ιστορική περίοδο του Ευρωπαϊκού πολιτισμικού και πολιτικού ιμπεριαλισμού., και οι κρατικοί «πελάτες» τους, χώρες που οι ηγεσίες τους δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς Προστάτες.

Στον οικονομικό τομέα πρωτοστατούν οι φορείς του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, της στιγμιαίας κερδοσκοπίας και της ψηφιακής τεχνολογίας, οι δημιουργοί της εικονικής πραγματικότητας και της τεχνητής «νοημοσύνης», της φαρμακευτικής ιατρικής, του νοσηλευτισμού και της βιομηχανικής υγείας - οι αυτονομιστές εν γένει του αντικατοπτρισμού από την πραγματικότητα.

Και στον ιδεολογικό χώρο μπροστάρηδες είναι τα ΜΜΕ, οι πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης, οι ομάδες διανομής επιδοτούμενων δικαιωμάτων και οι κάθε λογής κήρυκες του απάνθρωπου «ανθρωπισμού» της προστασίας, ο διαφωτισμός της (υποκλεπτόμενης) ευημερίας και η βιομηχανία του θεάματος, - τα φανερά όργανα της υποκουλτούρας της εποχής μας. Υποκουλτούρα είναι ο σφετερισμός του υψηλού πολιτισμού, τον οποίο λαχταρά η ψυχή του ανθρώπου, από το χαμηλό ψευδώνυμό του, με το οποίο την ναρκώνουν.

Όλοι αυτοί αντιπροσωπεύουν την άρνηση να ξεφορτωθείς ένα πτώμα γιατί κερδίζεις ακόμη, όσο γίνεται, από αυτό προσπαθώντας να το κάνεις βρυσόλακα.

Η θέση της άλλης Αρχής είναι Ανανεωτική. Rejuvenatio mundi είναι η λαχτάρα του ανθρώπου τώρα. Γιατί ο λαός νιώθει ενστικτωδώς το σκοτεινό μέλλον που του ετοιμάζει η νέα ολιγαρχία του «φανταστικού» (του κίβδηλου χρήματος, της αφύσικης και περιορισμένης ζωής, της υποκουλτούρας),

Το υπάρχον σύστημα το οποίο ωδήγησε την Αμερική στην πραγμάτωση του προφανούς πεπρωμένου της στο πρώτο επίπεδο της ηγεμονίας, χειραγωγείται πλέον από τις νέες προνομιούχες ομάδες σε τέτοιο βαθμό και τρόπο που όλο και περισσότερο δεν θα μπορεί να εγγυηθεί την ισορροπία και τον αρμονικό καταμερισμό των παραγόντων στο εσωτερικό της Αμερικανικής κοινωνίας, ούτε θα δύναται να καθοδηγήσει την μετεξέλιξη του παγκόσμιου μονοπολικού συστήματος σε αληθινά οικουμενικό. Η άλωση του Αμερικανικού ένδοξου συστήματος από το πρόσφατο κατεστημένο και η γενικευμένη αστάθεια του παγκόσμιου συστήματος, χρειάζονται την ύπαρξη μιας ισχυρής κεντρικής Οδηγού εξουσίας που θα εναρμονίζει το εσωτερικό και εξωτερικό πεδίο καθ' εαυτά και μεταξύ τους, όπως στην Ρώμη.

Βέβαια το γεγονός και ο χαρακτήρας της απαιτούμενης αναδόμησης δεν έχει συνειδητοποιηθεί πλήρως ακόμη στην Αμερική, γιατί πρόκειται για μια διαδικασία εν εξελίξει.

Το ίδιο έγινε στην Ρώμη, όπου μόλις στον τρίτο μεγάλο αγώνα της τρίτης περιόδου (ο Θείος Καίσαρ κατά του Μεγάλου Πομπήιου) κατέστη σαφές το ζητούμενο από την ανανεωτική αρχή.

Συνωδά, μπροστά στα κολοσσιαία προβλήματα τα οποία απογεννά, και μάλιστα για την ηγέτιδα δύναμη, η γενικευμένη αστάθεια της μεταβατικής περιόδου που ζει ο κόσμος, η Αμερικανική εξωτερική πολιτική φαίνεται αμήχανη, διστακτική, ακόμη λανθασμένη σε διάφορα συγκεκριμένα σημεία της και συχνά αντιφατική.

Σε αυτό συντείνει ακριβώς και εκείνο το ιδιαίτερο και ουσιαστικό χαρακτηριστικό του Αμερικανικού συστήματος που στην δεύτερη φάση της ιστορίας του εμπέδωσε το αγωνιστικό ιδεώδες της αριστείας και έτσι δημιούργησε τις προϋποθέσεις για τον εξακοντισμό των ΗΠΑ από αποικία κραταιάς αυτοκρατορίας σε ηγεμόνα του κόσμου: οι αμοιβαίοι, πολλαπλοί, διασταυρούμενοι αλληλοπεριορισμοί των παραγόντων μιας διαιρεμένης εξουσίας, τα checks and balances ενός πραγματικού και ουσιαστικού διαχωρισμού εξουσιών και αρμοδιοτήτων από το συνταγματικό επίπεδο μέχρι οποιονδήποτε διοικητικό μηχανισμό και κάθε συλλογική, διαρθρωμένη οντότητα.

Ο διαμοιρασμός αυτός και συνεχής έλεγχος της εξουσίας και πάσης αρχής, θεσμικά κατοχυρωμένος και συστηματικά καλλιεργούμενος σαν τρόπος

συλλογικότητας και ήθος ελευθερίας, διήγειρε μεν τον υπαρκτικό τόνο του λαού και υπερύψωσε το δυναμικό της ενέργειάς του προς επιτέλεση του ηγεμονικού προορισμού του, αλλά τώρα δρα ανασχετικά (λόγω της κατ' ουσία κατάληψής του από τις ολιγαρχίες που ανέφερα) στον αποτελεσματικό χειρισμό της ηγεμονίας προς συγκρότηση ενός οικουμενικού οργανικού συστήματος ευσταθούς ισορροπίας με κατ' αξίαν αναλήψεις ρόλων και κατανομές πόρων μεταξύ όλων των παραγόντων και δραστών που το συνθέτουν, από τα φυσικά γεωπολιτικά πεδία, την σύνταξή τους κατ' εικόνα του παγκόσμιου συστήματος περί άξονα την ηγεμονική περιφερειακή δύναμη, τα κράτη καθ' εαυτά, τις ομάδες εντός των και τέλος τα άτομα αυτά ταύτα.

Αυτό που πολλαπλασίαζε την δυναμική της εξέλιξης πριν κατά την δεύτερη φάση της πορείας του λαού προς το πεπρωμένο του, τώρα, και για τους λόγους εσωτερικούς και εξωτερικούς που προανέλυσα, την εξαντλεί σε δυσανάλογη ιδιοποίηση του αποτελέσματος της επιτυχίας από την καρκινική ανάπτυξη της «εικονικής», αντικατοπτρικής, εις βάρος της ουσιαστικής πραγματικότητας, από την ανώμαλη κυριαρχία μιας τεχνητής, βιάζουσας τάξης και των κατεστημένων ελίτ που την εκφράζουν και στηρίζουν αντί της φυσικής, αυτόματης οδηγητικής επιρροής και κατευθυντικής λειτουργίας της πραγματολογικής αριστείας των «εσθλών».

Ο κόσμος απαιτεί απόλυτη σιγουριά, ακλινή ισχυρή χείρα, αμερόληπτη ευθυκρισία από τον ηγεμόνα, ακριβώς γιατί αυτός δεν έχει ανάγκη κανένα, ενώ όλοι τον χρειάζονται για την ευστάθεια, την ά-τριβη λειτουργικότητα και μέγιστη απόδοση του συστήματος – και κυρίως όλοι όσοι συγ-κινούνται κατά το Άνυσμα της ιστορίας και ως εκ τούτου ανέρχονται την κλίμακα ισχύος. Γιατί στην μεταβατική περίοδο που ζούμε, συντηρητικοί του status quo είναι οι χαμένοι της ιστορίας, αναθεωρητικοί για την ανανέωση είναι οι έτοιμοι να κερδίσουν από το νέο που έρχεται (όχι από το «νέο» που έχει παλιώσει και λιώνει).

Το παλιωμένο «νέο» της παρακμής (πρόσφατο αλλά καθόλου νεαρό, αντιθέτως εσχάτογηρο), είναι ο Εικονισμός του Εικονικού στις τρεις βασικές διαστάσεις του. Εικονισμός είναι το να ανεξαρτητοποιείται και να παίρνει το πάνω χέρι η εικόνα από και πάνω στην πραγματικότητα που εικονίζει και τελικά να εκλαμβάνεται ως η κατ' ουσίαν πραγματικότητα – και αυτό συνιστά την εσχάτη των αιρέσεων, αμαρτία κατά του πνεύματος. Το άγιο Φαίνεσθαι που φανερώνει το Είναί (γιατί ταυτίζεται προς αυτό)

παρατρέπεται εδώ στο δαιμονικό φαίνεσθαι που το παραμορφώνει – γίνεται το όργανο της Απάτης.

Έτσι στην οικονομία η χρηματοπιστωτική και στοιχηματική (speculative) δραστηριότητα αποχαλινώνεται από την πραγματική της οποίας είναι στην ουσία η εικόνα και ο κατοπτρισμός.

Στην ζωή η ψηφιακή τεχνολογία από ελεγχόμενο μέσο καθίσταται ελέγχων σκοπός και η εικονική διαδικτυακή πραγματικότητα υποκαθιστά σε χρόνο και σημασία τον πραγματικό ανθρώπινο βίο.

Ταυτόχρονα καλλιεργείται μια φοβική νοσολογία, ώστε πρακτικά να θεωρείται η υγεία θέμα ιατροφαρμακευτικής υποστήριξης.

Στον πολιτισμό τα ΜΜΕ, οι πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης, η βιομηχανία του θεάματος, η κατασκευαστική τέχνη, ο απλοϊκός Επιστημονισμός των τηλεοπτικών ειδικών, και το είδωλο της στιγμιαίας εντύπωσης, ευτελίζουν μονοπωλώντας Λόγο και Τέχνη, κατεβάζουν στο ναδίρ τον υπαρξιακό τόνο, ταπεινώνουν και φτηναίνουν την ανθρώπινη ζωή, και παρέχοντας ελεεινά υποκατάστατα της απαραίτητης πνευματικής τροφής στο σώμα των αισθήσεων αφήνουν τον άνθρωπο παραμορφωτικά πεινασμένο στην μεταφυσική λαχτάρα του για το νοηματοδοτικό Σωτήριο της παρουσίας του στον χρόνο. Ο υψηλός πολιτισμός έχει περιορισθεί στην ακρόφωνη αναπαραγωγή παλαιάς ανθρώπινης δόξας, και στην ανενεργό και υποκριτική αποδοχή της. Δυσαρμονία και υποκρισία πάνε δε μαζί, όπως ασχήμια και ψεύδος, αφού κάλλος και αλήθεια συμπίπτουν στην ύπαρξη. Ασχήμια και υποκρισία, εκτρωματικά τέκνα του μηδενός που ποζάρει για ον, σκοτώνουν στο σκοτάδι τους την ψυχή του ανθρώπου που λαχταρά φως.

Ο ανθρωπισμός της ευημερίας έχει γίνει ο μεγαλύτερος απανθρωπισμός της ιστορίας.

Και φυσικά η ψυχή του ανθρώπου βράζει κάτω από αυτήν την γιγάντωση του άσχημου και ψευδούς σε βάρος του ωραίου και του αληθινού, από αυτήν την επίθεση του μηδενός κατά του όντος, από αυτήν την αμαρτία του ανίερου ενώπιον του άγιου.

Και ἢ θα ξεσπάσει συντρίβοντας τα πάντα, - ἢ θα ηρεμήσει εἰάν αποκατασταθεῖ ο ἐκ νέου εναρμονισμός των αναγκῶν του χρόνου πρὸς το κάλλος της αιωνιότητος, ἡ καινούρια σύνθεσις της κυκλικῆς περιοδικότητος της γονιμότητος καὶ κυριότητος με το ἀνέσπερο, ἀδιατάρακτο, ἀμετάβλητο φῶς της τελειότητος.

Ἡ λοιπὸν ὁ κόσμος θα βυθισθεῖ σε μιὰ κατάρρευση ἀντίστοιχη, ἀλλὰ ἀποτρόπαια βαθύτερη ἀπὸ ἐκείνη που συνέβη πρὸς τὸ τέλος της δεύτης χιλιετίας π. Χ., -

ἢ θα ἀνακαινισθεῖ ὅπως ἐγίνε με τὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορίᾳ στὸ τέλος της πρώτης χιλιετίας π. Χ.

*

[Τὸ Ἑλληνικὸ ἔπος τραγουδᾷ μεγαλόπρεπα τὴν κατάρρευση τοῦ προηγούμενου κόσμου τῶν ἡρώων (τοῦ Ἀχαιϊκοῦ συστήματος που ονομάζουμε Μυκηναϊκὸ) με τὶς θεοεῖκελες ἀριστείες τοῦ Τρωικοῦ καὶ τῶν Θηβαϊκῶν πολέμων. Καὶ ὁ λόγος τῆς καταστροφῆς τοῦ μεγάλου πολιτισμοῦ ὅπως τὸν βιώνει τὸ κλασσικὸ πνεῦμα: ἡ πολυανθρωπία καὶ υπερκινητικότητα καὶ τρόπος βίου δοσμένος σὲ μεταβολές, ἔκανε τὸ ἀνθρώπινο γένος βάρος τῆς παγγεννήτορας καὶ παντρόφου Γῆς. Στέναξε ἡ Μᾶνα, ἄκουσε καὶ οἰκτιρε ὁ Ζεὺς, καὶ γιὰ νὰ ελαφρύνει τὸ ἀνόσιο φορτίο τῆς πολυπαραγμονοῦσας ἀνθρώπινης μυρμηγκιάς προκάλεσε τοὺς ἐξολοθρευτικοὺς πολέμους – καὶ ἐθνήσκαν οἱ ἥρωες γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τοὺς, τελεσφορεῖτο δὲ ἡ βουλὴ τοῦ Δία:

ἦν ὅτε μυρία φύλα κατὰ χθόνα πλαζόμεν' αἰεὶ

ἐκπάγλως ὕβριζε βαθυστέρνου πλάτος αἴης,

Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκιναῖς πρᾶπιδεσσι

κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτειρα σύνθετο γαῖαν,

ριπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο,

ὄφρα κενώσκειεν θανάτῳ βάρος. οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ

ἥρωες κτείνοντο, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Και από το άλλο μέρος, εν μέσω των φρικτών σπασμών του έσχατου αγώνα μεταξύ της Ανανεωτικής και Συντηρητικής Αρχής για την μεγάλη μετάπτωση της Ρώμης από την παγκόσμια ηγεμονία στην οικουμενική αυτοκρατορία, ο Βιργίλιος, ο ίδιος πνευματικός καθοδηγητής της ερχόμενης Αυγούστειας Επανάστασης, ψάλλει προφητικά σε μεγαλόπρεπους ρυθμούς την Ανανέωση του Κόσμου στην νέα εποχή, την πολυύμνητη, αναμενόμενη και επιτευχθείσα *Renovatio Mundi*:

Ultima Cumaei venit iam carminis aetas;

magnus ab integro saeculorum nascitur ordo.

Iam redit et Virgo, redeunt Saturnia regna;

iam nova progenies caelo demittitur alto.

Tu modo nascent puero, quo ferrea primum

desinet ac toto surget gens aurea modo,

casta fave Lucina: tuus iam regnat Apollo.

...

Adspice convexo nutantem pondera mundum

terrasque tractusque maris caelumque profundum,

adspice venturum laetantur ut omnia saeclo.]

*

Και επειδή κατά το τέλος της πρώτης χιλιετίας μ. Χ. η Ευρώπη άρχισε την πορεία της που έμελλε να δυναστεύσει τον κόσμο εκ των ερειπίων μιας πλήρους κατάρρευσης του αρχαίου κόσμου στο δυτικό μέρος της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, ο ρυθμός της ιστορίας αυτού του ιδιαίτερου χιλιασμού προδιαγράφει στην αρχή της τρίτης χιλιετίας μεταμόρφωση και όχι κατάρρευση του ανθρώπινου συστήματος.

Είναι δε δεδομένα και ο τόπος και η μορφή του απαιτούμενου εναρμονισμού που θα μπορέσει να αποτρέψει την παλινδρόμηση του ιστορικού γίνεσθαι από τον μετασχηματισμό στην καταβύθιση.

Η ηγεμονική δύναμη είναι σε θέση να επιτελέσει το έργο με μια Αυγούστεια Ανανέωση εαυτής και του διεθνούς συστήματος. *Αυτό είναι το νόημα του εστιακού κέντρου και του άξονα στην μεγάλη περίοδο μεταβολών που ζούμε. Η δε Καινή Διαθήκη της ηγεμονικής δύναμης προς τον Κόσμο, προς το διεθνές, οικουμενικό γεωπολιτικό πεδίο, είναι αδύνατον να μην συνίσταται στον ευαγγελισμό της Κλασσικής Μορφής ως εναρμονιστή και συνοχέα της ανθρώπινης ψυχής και κοινωνικότητας.*

Μετά την μεταφυσική της περιοδικότητας και χθόνιας γονιμότητας, και το σύστοιχο υπαρξιακό βίωμα της ζεστής αγκαλιάς της Μάνας, - και μετά, δεύτερον, την διαλεκτική του Κυρίου των Δυνάμεων και την ανακουφιστική υποταγή στον νόμο του με σκοπό την σταθεροποίηση και συντονισμό μεγάλων ανθρώπινων συστημάτων και γεωπολιτικών πεδίων, -- τρίτη και τελεσιουργός και τελευταία απο-κάλυψη του Απόλυτου Είναι στο Σχετικό του Χρόνου είναι το «τέλος» του άλλους στην τελειότητα της μορφής.

Τέταρτη δεν θα υπάρξει, - γιατί είναι αδύνατο να υπάρξει. Δεν υπάρχει τίποτα «μετά» το «τέλος», γιατί το «τέλος» είναι η αιωνιότητα.

Η προσφυγή στον κλασσικό Ελληνισμό κάθε συστατικής Στιγμής, κάθε γενεσιουργού αρχής, κάθε νοηματοδότηρας γέννας στην ιστορία, είναι προκαθορισμένη και αναπόφευκτη. Μετά την γεύση του Σωτηρίου μέλιτος, του Νέκταρος της αιωνιότητας, ο άνθρωπος δεν ικανοποιείται με τίποτα άλλο. Κανένα δόλωμα δεν έχει πια ισχύ επάνω του – και βέβαια καμμιά τεχνοκρατική φαντασίωση και ευημερία των αποβλήτων.

Πρακτικά αυτή η κυριαρχία του Τέλους στον χρόνο φαίνεται από τον απαραίτητο και αναπόφευκτο κλασσιισμό κάθε σημαντικής ιστορικής τροπής και μνημειακού επιτεύγματος του ανθρώπου μετά την Δωρική Επανάσταση και τον Άξονα της ιστορίας στην Σπάρτη, στην Ιωνική έκρηξη, στο Αθηναϊκό θαύμα, στην Αλεξανδρινή κοσμοεξάπλωση, στον Ρωμαϊκό θρίαμβο και μεγαλείο. Την ίδια ακόμη συστατική μαγεία του Κλασσικού δείχνει φανερά και κάθε σημαίνον βήμα στο στήσιμο και την εξέλιξη του Ευρωπαϊκού πειράματος στην ιστορία, από τον Αριστοτελισμό της Σχολαστικής θεολογίας του Μεσαίωνα στην αισθητική της Αναγέννησης και τις ανθρωπιστικές σπουδές της Βρετανικής αυτοκρατορίας στο εστιακό κέντρο του Αγγλικού «Βοσπόρου»,

και κοντύτερα στην εποχή μας από την σφραγίδα του Κλασσικού, ανεξαρτήτως χώρου, στην πολιτισμική ιδεολογία της Αμερικανικής ανεξαρτησίας και ιδιαιτερότητας, του Γαλλικού Empire και του Γερμανικού Reich, από το τέλος του 18^{ου} έως τα μέσα του 20^{ου} αιώνα.

Με την προεδρία Trump η Αμερική κάνει ένα αποφασιστικό βήμα προς την αυτοσυνειδησία της για τον ρόλο της ηγεμονικής δύναμης του κόσμου.

Η γενική μορφή της νέας υψηλής στρατηγικής των ΗΠΑ αναδύεται πια με ευκρίνεια, αν και ακόμη επιφυλάσσει επί μέρους λάθη στόχευσης, αλλά λίγα και αυτά οφειλόμενα αφ' ενός στην παρακαταθήκη του προηγούμενου παρελθόντος της χώρας, αφ' ετέρου στην σύγκρουση του καινού Δόγματος με το κατεστημένο προηγούμενο. **Το Αμερικανικό κατεστημένο πολλές φορές ακύρωνε, εγκλωβίζει ή εξαδυνάτιζε τις Προεδρικές επιλογές.** Η ουσία της νέας στρατηγικής φαίνεται από τις χαρακτηριστικές συγκεκριμένες συνιστώσες της.

1/ Το Δόγμα Trump «η Αμερική πρώτα» (συνέχεια και τόνωση του Δόγματος Busch «Αμερικανική συντριπτική υπεροχή ισχύος στο παγκόσμιο σύστημα») απεγκλωβίζει τις ΗΠΑ από τις συμμαχίες και συλλογικότητες της δεύτερης φάσης της ιστορίας της, όταν ώδευε προς την προκαθορισμένη παγκόσμια ηγεμονία (κριτική της συμμετοχής και συνεισφοράς των Συμμάχων στο NATO, υποβάθμιση του ΟΗΕ και των οργανισμών του UNESCO, WHO, κλπ., αποχώρηση από πολυμερείς συμφωνίες όπως για το περιβάλλον, μη κύρωση διεθνών συμφωνιών δικαίου, ενθάρρυνση της διμερούς σχέσης του ηγεμόνα προς κάθε χώρα του παγκόσμιου συστήματος). Η ηγεμονική δύναμη δεν έχει ανάγκη συμμάχων γιατί δεν αντιμετωπίζει πραγματικούς εχθρούς. Τα ενεργά σημεία τριβής του παγκόσμιου μονοπολικού συστήματος είναι ακριβώς κατάλοιπα των συσχετισμών ισχύος της προηγούμενης πολυπολικής και διπολικής φάσης της σύγχρονης ιστορίας.

2/ Υποστήριξη της εξόδου της Βρετανίας από την ΕΕ.

3/ Κριτική των συμμάχων Ευρωπαϊκών χωρών στην βάση του ότι θέλουν να απολαμβάνουν ιδιαίτερο καθεστώς στην Αμερικανική ηγεμονία, χωρίς μάλιστα να καταβάλουν το αντίστοιχο τίμημα για την παρεχόμενη ασφάλειά τους στα πλαίσιά της. (Παραβλητέα η Αθηναϊκή ηγεμονία τον 5^ο αιώνα π. Χ. με τους καταλόγους «φόρου» των συμμαχικών πόλεων). Να μπου οι κρατούσες χώρες του περασμένου συστήματος ισχύος στην θέση τους, να δοθεί χώρος στις ανερχόμενες δυνάμεις να βρουν την θέση που τις αναλογεί κατ' αξίαν στο νέο οικουμενικό σύστημα.

4/ Αποχώρηση της (στρατιωτικής κυρίως) παρουσίας των ΗΠΑ από νευραλγικά σημεία εστιακής αναδιάταξης του status quo (Συρία, Αφγανιστάν, Λιβύη, Ιράκ, Σομαλία), προς διευκόλυνση της αναδιάρθρωσης των γεωπολιτικών περιφερειών κατά τους φυσικούς συσχετισμούς ισχύος, με σκοπό την ατρίβη σταθερότητα των πεδιακών συστημάτων.

5/ Ενεργειακή αυτάρκεια και ανεξαρτησία των ΗΠΑ.

6/ Ενίσχυση της πραγματικής, παραγωγικής και εθνικής απέναντι στην ψηφιακή και διεθνή βιομηχανία.

7/ Ενίσχυση της μεσαίας τάξης και των χαμηλών (εργατική τάξη) ή ειδικών στρωμάτων (Μαύροι, Ισπανογενείς).

8/ Έλεγχος της μεγάλης ψηφιακής βιομηχανίας και εικονικής πραγματικότητας, καθώς και της ολιγαρχίας των μεγάλων ΜΜΕ και πεδίων κοινωνικής δικτύωσης.

9/ Ενεργός τονισμός των συστατικών αρχών της Αμερικανικής πολιτείας και του πνεύματος της Αμερικανικής ανεξαρτησίας – η νεανική ιδιαιτερότητα του Αμερικανικού φαινομένου.

10/ Έμφαση στον κλασσικό άξονα των ιδρυτικών Πατέρων της Αμερικανικής Πολιτείας. Π.χ προτίμηση του κλασσικού αρχιτεκτονικού ρυθμού των Ομοσπονδιακών κτιρίων. Οι κλασσικές σπουδές σε Αμερικανικά Think Tanks (ιδίως ιστορικών μελετών στο τρίπτυχο Ηρόδοτος – Θουκυδίδης – Πολύβιος) ως ουσιώδη πρακτικά εργαλεία χάραξης στρατηγικής σήμερα και στο μέλλον, και όχι απλά και μόνον ως ενδιαφέροντα περί μουσειακών εκθεμάτων του παρελθόντος άσχετων προς την παρούσα «προχωρημένη» και «προηγμένη» πραγματικότητα.

Η αντιπαράθεση της Προεδρικής πολιτικής προς το Αμερικανικό κατεστημένο της νέας ολιγαρχίας ήταν κάθετη και σε όλους τους τομείς και διαστάσεις και άξονες στρατηγικής εσωτερικής και εξωτερικής στην κρίσιμη περίοδο που εισήλθαν οι ΗΠΑ και ο Κόσμος με την θεμελίωση της Αμερικανικής παγκόσμιας ηγεμονίας. Ο Πρόεδρος σημαιοφορούσε την Αρχή της Ανανέωσης, το Κατεστημένο αντιπροσώπευε τα Κεκτημένα της Συντήρησης. **Η Rejuvenatio του γερασμένου, κακάσχημου και θνήσκοντος, δυσθανατούντος δε, πολιτισμού, συγκρούστηκε μετωπικά με το Status quo των κερδιζόντων στοιχηματιστών (speculators) πάνω στην πορεία φθοράς του προηγούμενου, και παρά φύσιν συνεχιζομένου, συστήματος.**

Η μάχη αποκορυφώθηκε με τις εκλογές του Νοεμβρίου 2020.

Αιχμή του στρατού του Κατεστημένου ήσαν τα ΜΜΕ και οι Πλατφόρμες Κοινωνικής Δικτύωσης. Δημοσκοπήσεις, εσκεμμένα ή από παράδοξη ανεπιστημοσύνη, παραπλανητικές και σε πλήρη αναντιστοιχία προς τα πραγματικά αποτελέσματα επιστρατεύτηκαν κατά κόρο για δεύτερη φορά και σε αυτήν την εκλογική χρονιά. Ταυτόχρονα, την αποφασιστική χρονιά, συνέβη κατά ευτυχία για το Κατεστημένο ύποπτη σύμπτωση, η «πανδημία» του κορονοϊού (ψευδεπίγραφη αν δεν είχε κατάλληλα αλλάξει ο ορισμός της πανδημίας από τον ΠΟΥ λίγα χρόνια πριν, με την απάλειψη του ουσιώδους όρου της επικίνδυνης και σοβαρά θανατηφόρου νόσου). Η, πέραν μέτρου και ορίων, συνεχής αναμόχλευση του ζητήματος, η τρομοκρατία που ασκήθηκε πάνω στην ανθρώπινη ψυχή, ποδηγετήθηκε ώστε να στρέφει ο πολίτης την προσοχή του κατά κύριο λόγο, και πρακτικά αποκλειστικά, στον ιό, αντί για την οικονομία, την άμυνα και στρατιωτικές παρεμβάσεις, και τα θέματα εξωτερικής και πολιτιστικής πολιτικής. Η υποκρισία δε του ενθαρρυνόμενου πανικού περί την υγεία είναι προφανής: εκατόμβες νεκρών και ψυχοσωματικά διαταραγμένων ατόμων προέρχονται από τον τρόπο σύγχρονης ζωής, καρδιοπάθειες, καρκίνος και ψυχασθένειες αποδεκατίζουν τον ενεργό πληθυσμό, αλλά δεν διακηρύσσεται καμμία σταυροφορία για την αλλαγή του βίου.

Επιπλέον ο υποκριτικά και σκόπιμα καλλιεργούμενος φόβος έδωσε αφορμή σε πολιτείες να αλλάξουν την εκλογική μέθοδο, ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα στην επιστολική ψήφο υπό συνθήκες ευνοούσες την δυνατότητα παραχάραξης της λαϊκής βούλησης ή και νοθείας. Έτσι ένας τρόπος ψήφου εξ ορισμού κατ' εξαίρεση και για ελάχιστους αριθμούς (ο τρόπος ο επιτρέπων την άσκηση του καθοριστικού δικαιώματος του πολίτη και από αυτόν που πραγματολογικά δεν μπορεί να προσέλθει στην κάλπη),

μετασχηματίστηκε σε εν πολλοίς υποκατάσταση της ταυτόχρονης, μυστικής και άμεσα ελεγχόμενης ψηφοφορίας, με πολλαπλά ετεροχρονισμένης, διάτρητης και δυσεξακριβωτης, μαζικής επιστολικής ψήφου.

Με αυτόν τον τρόπο αλλοιώνεται ο ουσιώδης χαρακτήρας της εκλογικής διαδικασίας ως μεθόδου εμπειρικής διαπίστωσης της βούλησης του λαού. Γιατί το μαζικά ταυτόχρονο της εκλογικής διαδικασίας εξασφαλίζει την επιλογή του κάθε ψηφοφόρου υπό το αυτό κατ' αρχήν πλέγμα πληροφορήσεων και γνώμων για όλους. Ενώ η εύκολα ταυτιζόμενη προσωπική παρουσία καθιστά άμεσα αποδείξιμη και ελεγχόμενη από τους παρόντες και τα μέλη των εφορευτικών επιτροπών την γνησιότητα και κυριότητα της ψήφου, κρατώντας επίσης το περιεχόμενό της απολύτως κρυφό. Ακόμη και η ηλεκτρονική κεντρική διαχείριση τέτοιας ψηφοφορίας από το κράτος ή εταιρεία παρέχει άνοιγμα αλλοίωσης του αποτελέσματος αν δεν γίνεται με πλήρη διαφάνεια και απόλυτη δημοσιότητα των διαδικασιών κύρωσης, μετάδοσης και ελέγχου κάθε μιας ξεχωριστά και στο σύνολο τους. Αλλά φυσικά η δυνατότητα παρεμβατικής ή τυχαίας παραχάραξης πολλαπλασιάζεται εκθετικά με την μαζική και διαρκή «επιστολική» ψήφο και από μόνη την δυσχέρεια έγκαιρου, ανθρώπινου, συστηματικού ελέγχου και επαλήθευσης σε αυτήν την περίπτωση.

Το αποτέλεσμα της κρίσιμης προεδρικής εκλογής δεν κρίθηκε τελικά στις πολιτείες που οι αντίπαλες παρατάξεις κονταροχτυπιούνταν ζυγοσταθμισμένα (Οχάιο κλπ.). Εκεί επεκράτησε η αναθεωρητική και ανανεωτική γραμμή, παρά τα «προβλεπόμενα» (δηλαδή παρά τους ευσεβείς πόθους, και την εναγώνια προσπάθεια επιβολής τους, του status quo). Αντιθέτως, και αποκαλυπτικά, «κρίθηκε» άκριτα ακριβώς στις πολιτείες κλειδιά που υιοθέτησαν αντισυνταγματικά την μαζικά επεκτεταμένη επιστολική ψήφο. Αντισυνταγματικά, γιατί η μεταβολή του καθιερωμένου εκλογικού συστήματος σε αυτές δεν έγινε από την νομοθετική πολιτειακή εξουσία, αλλά με διοικητική πράξη της εκτελεστικής. Το επείγον του πανδημιακού κινδύνου προσέφερε την «ανθρωπιστική» δικαιολογία για την αντισυνταγματική μεταβολή. Η νομιμότητα θυσιάστηκε στην σκοπιμότητα – με μια κατάφωρα τραχηλωμένη διασταλτική ερμηνεία των λόγων υγείας για ψήφο εν απουσία.

Αυτό ήταν το νόημα της προσφυγής της Πολιτείας του Τέξας (και άλλων συμπροσφυγουσών πολιτειών εν συνεχεία) στο Ομοσπονδιακό Ανώτατο Δικαστήριο κατά των Πολιτειών που διέπραξαν την αντισυνταγματική μεταβολή. Το ΑΔ δεν εισήλθε στην εξέταση της νομικής ουσίας του θέματος,

αλλά απεφάνθη ότι, λόγω της ανεξαρτησίας των πολιτειών, δεν νομιμοποιείται μια πολιτεία (εδώ το Τέξας) να ασχολείται με το πώς διευθετεί τα εσωτερικά της μια άλλη πολιτεία (π. χ. η Πενσυλβάνια), περιλαμβανομένου και του τρόπου διεξαγωγής της εκλογικής διαδικασίας εντός των ορίων της.

Προφανώς η απόφαση αυτή, ή μάλλον η άρνηση έκδοσης ουσιαστικής απόφασης, του ΑΔ αποτελεί υπεκφυγή. Γιατί στην προσφυγή του Τέξας σαφώς ανεφέρετο ο λόγος για τον οποίο η πολιτεία έχει δικαίωμα και υποχρέωση να ενδιαφερθεί όχι για θέματα εν γένει εσωτερικής δικαιοδοσίας άλλης πολιτείας, αλλά για τον συνταγματικό ή μη τρόπο που η προεδρική και νομοθετική εκλογή διενεργείται στην άλλη πολιτεία. Και ο λόγος της δικαιωματικής παρέμβασης είναι απλός: η εκλογή προέδρου στην οποία συνετέλεσε καθ' οιονδήποτε τρόπο η ρύθμιση της εκλογικής διαδικασίας στην Πενσυλβάνια έχει άμεσες και καθοριστικές επιπτώσεις στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση, και άρα θίγει κατ' ευθείαν τα συμφέροντα του Τέξας. Πρόκειται λοιπόν για το κατ' εξοχήν θέμα που μια πολιτεία έχει λόγο να εξετάζει τον κανονικό ή παραβατικό συνταγματικό τρόπο που μια άλλη ρυθμίζει την εκλογική διαδικασία.

Είναι χαρακτηριστικό της Αμερικανικής νοοτροπίας, που έχει βάλει την χώρα στην ηγεμονική κορυφή του κόσμου, ότι μετά την άρνηση του ΑΔ να ασχοληθεί αξιωματικά με το θέμα των εκλογών, πολιτείες εξέφρασαν την σκέψη χωριστής (συν)ομοσπονδίας, μέχρι απόσχισης. Οι Πολιτείες είναι κράτη. Η συνοχή τους βασίζεται στην τήρηση της σοφής πολιτειακής μορφής των ιδρυτικών Πατέρων κατά το πνεύμα της. Χωρίς αυτήν αυτοκαθορίζονται.

Και επειδή το Αμερικανικό πολιτειακό σύστημα είναι στημένο καλά από τους Ιδρυτικούς Πατέρες, η αμφισβήτηση του αποτελέσματος των εκλογών ετέθη στην νομοκανονική του βάση, στο ζήτημα της συνταγματικής νομιμότητας του τρόπου εκλογής σε πολιτείες κλειδιά για το αποτέλεσμα. *Το ΑΔ είχε μια χρυσή ευκαιρία να αποδείξει ότι το σύστημα λειτουργεί, και άρα οι εκλογές δεν καθορίζονται, και το αποτέλεσμα τους δεν εκδίδεται, από τις ομάδες πίεσης, την νέα ολιγαρχία, τα μεγάλα ΜΜΕ, και τα συναφή, ακόμη και αν αυτά ζητωκραυγάζουν επικαλούμενα την δημοκρατική αρχή της λαϊκής ετυμγορίας. Το τι είπε ο λαός εξαρτάται από την τήρηση των κανόνων διάγνωσης της βούλησής του με τις εκλογές. Και αυτό είναι θέμα συνταγματικό, και θεσμικά αποκλειστική αρμοδιότητα του δικαστικού συστήματος να το κρίνει.*

Το ΑΔ είχε στα χέρια του την ομαλή εξέλιξη του αναγκαίου μέλλοντος της Αμερικής. Και δεν βρήκε την σοφία και το θάρρος (wisdom and courage είναι η έκφραση στον σχολιασμό του Trump) να την εξασφαλίσει. Η Αμερική εισέρχεται σε ταραγμένη περίοδο. Ο Trump είναι ο Γράκχος των ΗΠΑ. Δεν έχουν ωριμάσει επαρκώς τα πράγματα ακόμη ώστε να έχει την κρίσιμη υποστήριξη για να ήταν ο Μάριος.

Είναι σημαντικό ότι όλοι οι παράγοντες της ολιγαρχίας του status quo, συνασπίσθηκαν εναντίον του Προέδρου με διάφορο διαπιστώσιμο βαθμό συνέργειας ο καθένας. Μεγαλοφορείς του στοιχηματικού «κερδοσκοπικού» (speculative) χαρακτήρα του χρηματοπιστωτικού συστήματος (με δακτυλοδεικτούμενες εξαιρέσεις, π. χ. η Morgan δημοσίευσε πριν τις εκλογές σοβαρή αναλυτική μελέτη για τις προοπτικές του αποτελέσματος), αμερικανικά διεθνή funds και trusts, ευνοούσαν τη ήττα του, προβεβλημένοι ηθοποιοί και τηλεοπτικές «άγκυρες» ξιφουλκούσαν εναντίον του, σύγκρουση συνέβη και με το ιατρικό κατεστημένο. Τα μεγάλοςχημα ΜΜΕ στάθηκαν ομαδικά εναντίον του (και η Fox άλλαξε στρατόπεδο βασικά), όπως ήσαν πάντα. Ο γενικός τρόπος αναφοράς στον Πρόεδρο και παρουσιάσής του ήταν σαν ενός περιθωριακού και αντισυστημικού, με ακραίες συχνά εκφράσεις, ιδίως από δημοσιογράφους που υποτίθεται ασκούσαν επιρροή και διαμόρφωναν αντιλήψεις. Πρωτοφανές ήταν πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης να διαγράφουν αναρτήσεις του Προέδρου για να μην επικοινωνεί τις ιδέες και απόψεις του στον λαό.

Ιδίως μετά τις εκλογές, και με αφορμή την Προεδρική καταγγελία για εκτεταμένη, συστηματική και εστιασμένη νοθεία στην εκλογική διαδικασία, τα ΜΜΕ εγκατέλειψαν τα προσχήματα. Η ιερή διάκριση μεταξύ (αντικειμενικής) πληροφόρησης, προσωπικής γνώμης του κάθε αναλυτού και της επίσημης γραμμής της εφημερίδας ή τηλεόρασης συγχύθηκε. Ειδησεογραφία, άποψη-ερμηνεία και Editorial ανακατεύθηκαν ανεπίτρεπτα στον βωμό της προπαγάνδας. Μέσα στην είδηση για την δήλωση του Προέδρου περιλαμβανόταν η διάψευσή της σαν αντικειμενικό γεγονός, - όχι απλά σαν αντίθετη γνώμη του σχολιαστή ή έστω σαν εκδοτική γραμμή. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, από ουδέτερες πλατφόρμες ελεύθερης επικοινωνίας μεταξύ των χρηστών εξευτελίστηκαν σε κέντρα προεδρικής λογοκρισίας. Αυτές οι ακρότητες τραυμάτισαν βαρειαύτως το κατεστημένο. Το σύστημα του status quo έβγαλε μόνο του τα μάτια του, στην απελπισία του μήπως χάσει την εξουσία.

Με την εμπαθή συμπεριφορά του κατεστημένου και την επιμονή του Προέδρου, ο κύβος έχει ριφθεί στην αρχική φάση τη τρίτης περιόδου της Αμερικανικής ιστορίας. Οι εξελίξεις είναι προδιαγεγραμμένες. Η ιστορία προχωρεί ακάθεκτη στην νέα, δεύτερη, δοκιμή οικουμενικής ολοκλήρωσης.

Ούτως ή άλλως το ότι ο Trump έχασε στις εκλογές είναι η νίκη του. Κλονίσθηκε η πίστη στην ακεραιότητα του Αμερικανικού συστήματος. Άρα αργά ή γρήγορα, και μάλλον ταχύτερα, θα ανανεωθεί ώστε να επιτελέσει το έργο που δείχνει το Άνυσμα της Ιστορίας.

Αν το Ανώτατο Δικαστήριο είχε σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, και είχε εφαρμόσει την θεμελιώδη αρχή του Αμερικανικού πνεύματος στην πολιτική συγκρότηση της κοινωνίας, ότι η εγγύηση για την ορθότητα της ουσίας στο αποτέλεσμα κάθε διαδικασίας είναι η νομιμότητα, την οποία για αυτό καμμιά σκοπιμότητα δεν μπορεί να παρατρέψει, - αν δεν φοβόταν να εναντιωθεί στην ολιγαρχία του κατεστημένου και στην φαντασιακή εικόνα της κοινής γνώμης που δημιουργούν και καλλιεργούν τα μέσα Μαζικής Επιρροής, -- τότε θα είχε αποδειχθεί περίτρανα ότι το σύστημα λειτουργεί σύμφωνα με το συστατικό πνεύμα της Αμερικανικής Συμπολιτείας από τους ιδρυτικούς Πατέρες. Και τότε η κρίση θα είχε αποσοβηθεί (μετατεθεί στην πραγματικότητα μελλοντικά) και το σύστημα εδραιωθεί μετά τον κλονισμό του – έστω προσωρινά για να δοθεί χρόνος για την απαιτούμενη ανάταξη του με ομαλό και συνεχή τρόπο.

Αλλά δεν ήταν να γίνει έτσι. Η ιστορία βιάζεται και βιάζει.

Στον αμερικανικό λαό, στο νεανικό, παλληκαρήσιο πνεύμα της βαθιάς Αμερικής, μακριά από την Ζώνη (The Belt) του Ευρωπαϊσμού, εμποδώνεται η αίσθηση, που βαθαίνει, και θα συνειδητοποιείται περισσότερο με το πέρασμα του χρόνου, σε πεποίθηση, ότι το σύστημα δεν λειτουργεί κατά το συστατικό πνεύμα του, αλλά μετατρέπεται σε τύπο – εργαλείο και όργανο της νέας ολιγαρχίας με την νοσηρή ιδεολογία του σηπόμενου Ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Ο Trump, χάνοντας στις εκλογές του συστήματος του status quo, έχει βρεί την θέση του στην ιστορία. Την επόμενη φορά η αντιπαράθεση των αρχών Ανανέωσης και Συντήρησης θα είναι πιο δυναμική και βίαια. Και αυτό μέχρι να βρεθεί ο Ιούλιος Καίσαρ και ο Οκταβιανός της Αμερικής.

Τροchioδρομείται από την ιστορία η Αυγούστεια Επανάσταση στην Αμερική για την Ανανέωση του κόσμου.

Γιατί αναβίωση του Ευρωπαϊκού κόσμου από την παρακμή του δεν είναι αυτό που ζητεί ο άνθρωπος σήμερα, δεν είναι αυτό που προδιαγράφει η ιστορία. Όπως δεν ήταν και η αναπαλαίωση του Ελληνιστικού κόσμου το πρόβλημα του ανθρώπου στους χρόνους της δίψας για νοσηματοδότηρα πίστη τότε που εξέπνεε η παλαιά τάξη της Ρώμης και στηνόταν το μέγα της αυτοκρατορίας μνημείο. Ο Αντώνιος ήταν καταδικασμένος να χάσει.

Ούτε είναι δυνατόν μεταφυσικά να γίνει αλλιώς. Γιατί η ψυχή σε μεγάλες εποχές μεταβολών, σε ταραγμένες περιόδους πλεύσης χωρίς πολικό αστέρα, δεν κοροϊδεύεται με φανταχτερά μπιχλιμπίδια παιδαριώδους ορθολογισμού, ταπεινωτικής ευημερίας και άρρωστης υγείας, δεν εγκλωβίζεται σε λαβυρίνθους ατέρμονης προόδου και αόριστου τέλους, δεν δελεάζεται στην παγίδα του ενός ή του άλλου καθήκοντος (και ότι πιάσει), - αλλά αποζητεί επειγόντως την καινή Διαθήκη που θα λύνει το αίνιγμα του νοήματος της ύπαρξης και θα αποκαλύπτει το μυστήριο του Απόλυτου.

Τίποτε άλλο δεν σώζει την ανθρωπότητα εκεί που βρίσκεται τώρα - (θείους νους ωδήγησε την Ευρώπη στο ξετύλιγμα της ανίερης απο-στασίας από το Είναι μέχρι τις τελευταίες εφιαλτικές συνέπειές της που ζει ο κόσμος τώρα). Και το μοναδικό Σωτήριο δεν είναι και δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο από το μέγα μάθημα του «τέλους» της αιωνιότητας, από το Ευαγγέλιο του Φωτός και Κάλλους. Η λύση βρίσκεται στον άριστο συνδυασμό αυτού του άξονα νοσηματοδοτικής σωτηρίας με την αρχή της αποτελεσματικής δύναμης. Του Δωρικού κάλλους με την Λατινική ρώμη. Στον έρωτα της Δύναμης προς το Κάλλος, της οργάνωσης προς την τελειότητα. Για να ενωθούν τα δυο αρχετυπικά μοντέλα κοινωνικής συμβίωσης που διέγνωσε ο Πολύβιος – της Ρώμης και της Σπάρτης. Για να οργανωθεί η μέριμνα του χρόνου γύρω από την εορτή της αιωνιότητας. Είναι η μόνη οδός για τον Χρόνο που υπάρχει από και για την αιωνιότητα, και είναι αιωνιότητα - και για τα παράξενα πλάσματά που ζουν σε αυτόν όντας θεοί.

Θα επιτύχει αυτήν την κοσμική αρμονία η Αμερική, αυτόν τον ενεργό σκοπό της ιστορίας;

Οι οιωνοί είναι καλοί, παρά τα λάθη της.

Το πρώτο ουσιαστικό βήμα έγινε τώρα.

Το μέγα κύμα της Αμερικάνικης παλληκαριάς, αφ' ότου βρήκε τον εαυτό του και εμόρφωσε την καινούρια κοινωνία κατά το πνεύμα του, συνάρπασε τον νεανικό λαό σε αριστοεργία, και αιφνιδίασε τον κόσμο σε υπόκλιση. Την ακατάσχετη ροή του κύματος αυτού στον ποταμό της ιστορίας, καθωδήγησαν ηγεσίες (πολιτισμικές, πολιτικές, στρατιωτικές, οικονομικές) πιστές στον χαρακτήρα της Κουρικής ταυτότητας (οι καουμπόηδες της βαθείας Αμερικής) και στην παράδοση των εμπνευσμένων Ιδρυτικών Πατέρων (φορέων της διπλής σφραγίδας παλληκαρισμού και κλασικισμού).

Το τωρινό όμως κατεστημένο των ΗΠΑ προδίδει το πνεύμα της διπλής σφραγίδος.

Ανήλθε στην περιωπή της κοινωνίας εποχούμενο της εκκωφαντικής επιτυχίας του ατίθασου ρεύματος της συντροφικής παλληκαριάς που υμνεί ο Whitman. Κυριάρχησε με την επίτευξη του πεπρωμένου σκοπού της παλληκαρήσιας ρώμης, την παγκόσμιο ηγεμονία, στο τέλος της δεύτερης φάσης της Αμερικανικής ιστορίας.

Και τώρα, στην αρχή της τρίτης και καταληκτικής φάσης, τώρα που πρόκειται ο δεύτερος σκοπός, το επιγιγνόμενο «τέλος», η μακραίων οικουμενική σταθεροποίηση του ανθρώπου, τώρα το κατεστημένο στρέφεται ενάντια στο Αμερικανικό πνεύμα. Πολιτισμικά αλλοτριωμένο από τον παρακμιακό Ευρωπαϊσμό αντί του οικείου θαλαρρού Κλασικισμού. Στον υπαρκτικό δε τόνο η γεροντική πόνηρη φρονιμάδα κυριαρχίας επί της ζωής αντικατέστησε την εφηβική αυτοκατάφαση επίδειξης ακμάζουσας ζωής.

Η εικονική πραγματικότητα σε όλες της τις διαστάσεις (οικονομική, ψηφιακή, πληροφοριακή, θεαματική, ιατρική) χρησιμοποιείται για την εξουσιαστική επιβολή της νέας ολιγαρχίας των αντίστοιχων βιομηχανιών. Το θαυμαστό πολιτειακό σύστημα των Πατέρων, από ουσιαστικό εγγυητικό της ανταγωνιστικής αρμονίας των συνιστώντων μερών, μεταποιείται σε εύχρηστο τύπο εξυπηρέτησης των συμφερόντων της ολιγαρχίας.

Έτσι η άρχουσα τάξη από Οδηγός πολιτισμικού λαού στα πεπρωμένα του εξευτελίζεται σε Καταπιεστή του προς ίδιο όφελος.

Και αντί της Σταθεροποιητικής λειτουργίας των ΗΠΑ στο διεθνές σύστημα με την αποκατάσταση ευσταθών γεωπολιτικών ισορροπιών κατά τους

φυσικούς συσχετισμούς δύναμης και αξίας, προκαλεί αντιθέτως Εστίες αναταραχής επιμένοντας σε παρωχημένα σχήματα (πολλαπλά και παραπλανητικά) τεχνητών διαιρέσεων κατά λίθινα τείχη και σιδηρά παραπετάσματα μεταξύ Δύσης και Ανατολής. Το Αμερικανικό κατεστημένο κάνει το ιστορικό λάθος να θεωρεί εαυτό αρχηγό της Δύσης, την ώρα που η χώρα είναι ηγεμών του Κόσμου.

Η Αμερική δεν είναι «Δύση», δηλαδή σε τρέχουσα ορολογία δεν είναι παρακμιακός Ευρωπαϊσμός. Απέχει τόσο από την Ευρωπαϊκή Δύση, όσο και από το Ισλάμ, την Άπω Ανατολή, την Νότια Αμερική, την Αφρική, τον Ινδικό Ωκεανό, ή και τον Τευτονικό και Σλαβικό Βορρά.

Το τωρινό Αμερικανικό Κατεστημένο λοιπόν εκμεταλλεύεται τον άνθρωπο μέσα και έξω από την χώρα.

Από Οδηγός, Καταπιεστής.

Από Σταθεροποιός, Ταραχοποιός.

Το Πρόδηλο Πεπρωμένο της Αμερικανικής νεότητας του Κόσμου (τεχνητά υποβαθμιζόμενο να φαντάζει σαν απολίτιστο κατάλοιπο του παρωχημένου παρελθόντος) αφ' ενός, - και το Παραμορφωμένο γεροντικό πρόσωπο της ολιγαρχίας του Αμερικανικού Κατεστημένου (φτιασιδωμένο Εικονικά να μοιάζει με το ερχόμενο και αναμενόμενο Καινό μέλλον), αφ' ετέρου, -- βρίσκονται σε απόλυτη αντίθεση, σε άσπονδη έχθρα.

Διεξάγεται, και θα ενταθεί, ο πόλεμος μεταξύ των δύο αρχών που εκφράζουν τις δύο θέσεις και κατευθύνσεις.

Μόνο το Ευρωπαϊκό Υποκείμενο μπορεί να αμφιβάλλει για το ποιος από τους δύο πόλους θα είναι ο νικητής στην ιστορία,

- αν υπάρξει συνέχεια στην ιστορική περίοδο που διανύουμε, και δεν καταλυθεί η ανθρώπινη συνοχή με μια πολιτισμική καταβαράθρωση μπροστά στην οποία θα ωχριούν η κατάρρευση του συστήματος ισορροπίας δυνάμεων προς το τέλος της δεύτερης χιλιετία π. Χ., και η καθίζηση της Ευρώπης μετά την πτώση του δυτικού τμήματος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (δεύτερο μισό της πρώτης χιλιετίας π. Χ.).

*Και μόνο οι παρατρεπόμενοι αρχιερείς του Δαίμονα του Λαβυρίνθου
μπορούν να ελπίζουν στην νίκη του Αμερικανικού Κατεστημένου πάνω στο
Αμερικανικό Πεπρωμένο.*

Ο κλασσικός νους είναι ήσυχος μέσα στην τύρβη των εποχών.

Γιατί γνωρίζει το «τέλος» της ιστορίας. Που είναι η αρχή της αιωνιότητας.

*Ο Αντώνιος πάντα θα χάνει. Και ένας Οκταβιανός θα γίνεται θεός
Αύγουστος πραγματώνοντας τις ποιητικές προφητείες του Βιργίλιου και
των συνοπαδών του Κλασσικού.*

Η Αμερική καλείται να συνεχίσει την Επανάσταση της Νεότητάς της.

*Τότε από την πολιτικοοικονομική δυναστεία της ισχύουσας Ευρώπης.
Τώρα από την πολιτισμική δυναστεία της θνήσκουσας.*

Για την Ανανέωση του Κόσμου.

Το δ' ευ νικάτω.

